

Pyreneeënoversteek 2007

Een reisverhaal

Willem Vandoorne

*In twenty years time
you'll be more disappointed
by the things you didn't do
than by the ones you did do*

*So throw off the bowlines.
Sail away from the safe harbour.
Catch the trade winds in your sails.
Explore.
Dream.
Discover.*

- Mark Twain

Deel 1 : Het Westelijke Baskenland

05/07/2007 : Dag 1 : Gent – Saint-Jean-de-Luz –Pointe-Ste-Anne

Vertrek : 18u00

Aankomst : 20u10

Wandeltijd : 2u00

Afstand : 10km

Klimmen : 220m

Dalen : 180m

Eindelijk ik het zover.

Een volledig jaar heb ik, soms bijna obsessief, naar deze tocht, naar dit moment toegeleefd.

Een jaar waarin bijna geen dag voorbij ging waarop ik niet met de Pyreneeën bezig was.

Dit moest misschien wel de grootste tocht uit mijn leven worden.

De Pyreneeënoversteek, van Atlantische Oceaan naar Middellandse zee, via een parcours dat nog zwaarder en uitdagender genoemd mocht worden dan de “gewone” HRP.

Ik had geen lectuur mee voor op de trein dus vulde ik de lange reis hoofdzakelijk op met het observeren van de mensen rond mij op de TGV. Zakenmensen op weg naar een belangrijke meeting, een bende lastige kinderen op weg naar Eurodisney, een ULB-studente op weg naar Arcachon voor een vakantiejob. Op de laatste trein naar Saint-Jean-de-Luz zit ik tegenover een Vlaamse, ook van rond de 20, die op weg is naar Saint-Jean-Pied-de-Port om daar aan de Jacobsroute naar Santiago de Compostela te beginnen. In Bayonne stapt ze af voor een busverbinding. We wensen elkaar succes en zeggen vaarwel.

Ik werd tijdens de hele reis vooral overvallen door een gevoel dat alles nu eindelijk echt was begonnen. Maanden had alles in het teken gestaan van deze onvoorstelbare onderneming. Maanden had ik enorm naar het vertrek uitgekeken. Maar op de ochtend van vertrek zelf moest ik geheel volgens verwachting mezelf wat moed inpraten en me op straat zetten om er echt aan te beginnen. De eerste twaalf dagen in het Baskenland zou ik de allereerste lange solotocht uit m'n leven doen, iets voor ik met nieuwsgierigheid, maar ook een zekere voorzichtigheid naar uitkeek. Twijfelen deed ik niet. Ik had tijdens de voorbereiding niets aan het toeval overgelaten en was zelfverzekerder dan ooit. Ik zat in de trein met het volle geloof dat ik de Middellandse zee kon halen.

Ik sloot m'n ogen en liet de kaart van de hele oversteek voor een laatste keer voorbijgliden. Ik kende ze helemaal uit het hoofd. Van begin tot einde, meer dan 900km. Als ik nu op de tocht terugblik is het op de trein de laatste keer geweest dat ik meer dan twee of drie dagen vooruitkeek op m'n route. Eenmaal ik aan het wandelen was kwam alles van dag tot dag op me af. Eenmaal Bordeaux voorbij schoven de eindeloze vlaktes van de Landes voorbij. Uiteindelijk kwam de Atlantische Oceaan in zicht, verschenen de eerste palmbomen. De grijze Belgische lucht had plaatsgemaakt voor zon en zuiderse warmte.

De trein had intussen bijna een halfuur vertraging en ik begon te overwegen om niet in Saint-Jean-de-Luz af te stappen, zoals gepland, maar meteen in Hendaye, zodat ik het stuk langs de kust niet zou doen. Rap van deze gedachte afgestapt, zo vroeg in de tocht al meteen stukjes laten vallen is niet echt de goeie ingesteldheid en ik zou er vanavond toch al spijt van hebben. En dus stap ik om 18u, na een reis van meer dan 12u, eindelijk van de trein in het station van Saint-Jean-de-Luz.

Ik vulde mijn waterzak in de vuile toiletten van het station en ging dan op weg. Er was erg veel verkeer op de hoofdstraat en ik moest lang wachten om over te kunnen steken. Daarna vervolgde ik langs het haventje in de richting van Fort de Soccoa. Vreemd bekeken door de strandgangers met mijn zwaar kaliber rugzak. Bij het fort bleek het pad omhoog dat ik was ingeslagen dood te lopen op een steile rotswand van de kust dus moest ik meteen een stukje teruglopen. Toen ik een wegwijzertje “Sentier du Littoral” zag wist ik dat ik deze keer wel goed zat.

Het eerste deel van de wandeling langs de kust werd toch een beetje een afknapper. Rots en kust, dat wel en nog mooi ook, maar vooral kilometers afmalen in de berm van de drukke D912. De weinige keren dat het pad van de weg afweek was het nog slecht bewegwijzerd ook en 2x liep ik me wat vast in dichte vegetatie. Lang getwijfeld of ik zou overnachten op Pointe-Ste-Anne dan wel doorlopen tot voorbij Hendaye, wat wel zou betekenen dat ik tot schemerdonker zou moeten doorstappen. Toen ik op Pointe-Ste-Anne aankwam niet lang getwijfeld : het schiereiland bestond hoofdzakelijk uit een mooi, groot weiland terwijl rondomronde golven te pletter sloegen op de hoge rotsen. Een indrukwekkend schouwspel. Een mooie terugblik op de volledige kustlijn tot Bayonne en in de andere richting een zicht op Hendaye, Irun en in het binnenland heuvels als La Rhune en de Jaizkibel.

Ik probeerde me ergens wat te verbergen om m'n avondmaal te bereiden want dit was een natuurreservaat en er passeerde nogal wat volk. Eenmaal ik gegeten had ging ik de wondermooie zonsondergang boven de Oceaan bekijken. Het was een adembenemend schouwspel : de schittering van het oranjerode zonlicht

op de aanrollende golven die dan te pletter storten tegen de rotsen, de meeuwen die krijgend overvlogen alvorens hun slaappleats op te zoeken : een wondermooi plaatje. Toen de zon rond 22u helemaal verdwenen was en de schemering goed ingezet, trok ik de weide in, die echter helemaal doorweven bleek te zijn met wandelpaadjes. Het was dus onmogelijk om een slaappleats te vinden die meer dan 10m van een pad verwijderd was. Ik gebruikte mijn binnentent als een soort bivakzak omdat de tent teveel zou opvallen. Pas rond 22u30 werd het helemaal stil en viel ik onder het licht van de opkomende volle maan langzaam in slaap.

06/07/2007 : Dag 2 : Hendaye (Pointe-Ste-Anne) – Gîte d'Oihette

Vertrek : 7u35

Aankomst : 16u40

Wandeltijd : 6u20

Afstand : 20km

Klimmen : 1200m

Dalen : 1130m

Zoals verwacht werd het een onrustige nacht in mijn veld. Ik werd minstens één keer per uur wakker en zag de volle maan een mooie halve cirkel door het zuiden maken alvorens de ochtendschereming zijn intrede deed. Veel dauw en een vochtige slaapzak.

Om 6u stond ik op en na de slakken van mijn spullen te hebben geplukt trok ik naar de kust om te ontbijten. Het licht was helemaal anders dan gisteravond. Nog een laatste keer liet ik het "kust-gevoel" helemaal doordringen.

Rond half acht liet ik dan Pointe-Ste-Anne voorgoed achter mij en zette ik koers naar Hendaye. Een halfuurtje later stond ik voor het casino aan het grote informatiebord "Départ GR10". In een fruitwinkel een paar appels gekocht en mijn waterzak laten bijvullen door de vriendelijke uitbaatster die alles wilde weten over mijn tocht.

Het stuk door Hendaye is druk, slecht gemarkeerd en duurt te lang. Pas vanaf Migeltxoeborda, na een uurtje stappen, laat ik de gebouwen helemaal achter me en volgt een stuk met wat uitzicht. Een foute veldweg ingeslagen bij een boerderij en over 2 prikkeldraden gekropen om terug de juiste route op te pikken.

Bij het kruisen van een oudere man voor het eerst

moeten vaststellen dat Basken een "bonjour" als een aanval op hun onafhankelijkheidsgevoel zien. Een preek van jewelste gekregen, in het Baskisch.

Tot na Biriadou een eerder oninteressante route met teveel asfalt, en met het geluid van de drukke autosnelweg constant op de achtergrond. Een klein tunneltje laat mij toe de autosnelweg veilig te passeren. Daarna liep ik over een klein wegje door het dal verder tot Biriadou, een klein gehuchtje. Iets na het dorp pauzeerde ik aan het begin van de klim naar Col des Poiriers. Het was intussen 10u geworden en al behoorlijk warm. Een eerste portie zonnecrème moest neus en oren behoeden voor zonnebrand. Verder zat ik met het eerste probleem van de tocht : ik kreeg één van mijn wandelstokken onmogelijk open. Hoe stom kon ik zijn om dat thuis niet al eens te proberen! Terwijl ik daar zat te wringen en te vloeken kwamen de twee eerste andere randonneurs met grote rugzak eraan. Ze heetten Aurélie en Steph, waren 25 en leerkracht in Bordeaux, en kwamen de hele HRP lopen in 30 à 35 dagen. Vandaag probeerden ze nog over La Rhune te geraken. Leuk stel, maar mijn wandelstok kregen ze ook niet open ☺

Via de GR10 rondde ik langs de zuidzijde de Xoldokogaina richting Col des Poiriers. Leuke route met eerst vergezichten naar het zuiden. De Penas de Hoya is een zeer markante driedubbele top. Daarna ging het door het bos zigzag omhoog tot de col. Vandaar had ik een mooi zicht op het stuwmeer wat verder in de diepte en wat verderop de kustvlakte en de oceaan. Toen ik pauzeerde vloog een roofvogel door het dal en hoorde ik terstond allemaal gepiep en gekrijs. Hoe mooi zit de natuur niet in elkaar, dacht ik bij mezelf, tot ik een mountainbiker met piepende remmen de berg zag afsjeesen. Z'n ketting viel er net voor mijn neus af. Een beetje gedesillusioneerd liep ik verder.

Ik nam niet het pad dat de Mandale rondde langs de noordkant maar klom door tot de top (574m). Van hier had ik een mooi panorama over de oceaan en de badplaatsen langs de kust, op La Rhune en de Penas de Hoya, en op al die andere heuvels die, zeer kenmerkend voor het westelijke Baskenland, chaotisch in het landschap lagen uitgestrooid. Gieren circelden rond de top en paarden waren aan het grazen op het korte gras. Aan grenspaaltje nr.9 gooide ik er de rugzak nog eens af, het was nog maar 12u30, het weer was mooi en het was mijn eerste echte wandeldag. Dan mag dat al eens. Zwermen vliegen die op m'n zweetgeur afkwamen joegen me na een paar minuutjes toch alweer naar beneden. Iets na de top kwam ik opnieuw Steph en Aurélie tegen en met hen hield ik mijn middagpauze. Gepraat over van alles en nog wat, maar toch vooral over het grote avontuur dat zich de komende weken aankondigde. Terwijl we hier in het frisgroene Baskenland in de zon in het gras lagen bleek uit ons gesprek toch een zekere nervositeit voor de hoge Pyreneeën soon to come.

Om 14u liet ik hen terug gaan (ze moesten nog tot voorbij La Rhune) en kort daarna begon ik zelf aan de afdaling, die me al snel tot de Ventas d'Ibardin bracht. Ik had bijna geen water maar bij het aanschouwen van dit toeristenoord wilde ik zo rap mogelijk verder naar

beneden dus water werd er niet getankt. Dom, dom, dom... Na de grote weg te zijn overgestoken was het opnieuw even klimmen, daarna door beboste valleien verder tot de Deskargahandiko Lepoa. Op de col aangekomen was mijn water op en mijn dorst enorm dus ik besloot af te dalen naar het beekje wat lager. Aanvankelijk was er tussen de varens en de braamstruiken nog een mooi spoor naar beneden maar even verder was ik mezelf hopeloos aan het vastlopen in het struikgewas. Op nauwelijks 10m van de beek moest ik vaststellen dat deze woesternij ondoordringbaar was en moest ik op mijn stappen terugkeren. Terug omhoog door de bramen dus, schrammen langs alle kanten, armen onder het bloed. Tijdens de klim nog een formidabele kloep van de hamer gekregen ook. Ik hees me werkelijk met mijn laatste krachten terug richting col. Vloekend op mijzelf, zelfvertrouwen gezakt naar een historisch dieptepunt. Wat een gestuntel zeg. En geen water. La Rhune kon ik al lang vergeten voor vandaag. Op de col zat gelukkig een frans GR10-koppeltje die me wat water gaven. Een beetje uitgeblust afgedaald naar de Gîte d'Olhette.

Eenmaal aangekomen bleek de gîte uitgebaat door een bazige vrouw van wie ik zelfs niet op het terras mocht zitten als ik niet binnen sliep, zelfs niet als ik een colatje kocht. Dan maar de tent gaan opzetten wat verder langs de beek. Uren later nog steeds bekomende van mijn hongerkloep. Niet goed voor het vertrouwen. Vanmiddag liep het mij conditioneel voor geen meter. Hopelijk ligt die zwakte aan drie te korte nachten op rij. Geen wekker morgenvroeg.

07/07/2007 : Dag 3 : Gîte d'Olhette – Ainhoa/Chapelle d'Aubepine

Vertrek : 8u15

Aankomst : 16u50

Wandeltijd : 6u25

Afstand : 23km

Klimmen : 980m

Dalen : 820m

Toch alweer niet al te best geslapen. De geest nog niet in het ritme van de bergen, nog veel te onrustig. Meermaals wakker geworden. Een mug die mij plaagt. Rond 4u 's nachts begon het dan nog zachtjes te regenen ook. Kortom, geen goeie nacht.

Rond 7u opgestaan toen de regen het voor bekeken hield. Een goed uur later was ik op pad. Het ging in de vochtige maar warme ochtendlucht al meteen stevig omhoog over een breed aardepad dat door de regen hier en daar wat modderig was geworden. Toch weer verbaasd over het feit hoeveel mensen de GR10 al lopend lijken te willen doen.

Het was toch redelijk goed bergop richting Col de la Fontaine. Eerst door het bos en dan door de typische varenvegetatie. En ik raakte alweer niet goed in mijn ritme. Te rap naar boven willen gaan en hopeloos op mijn adem getrapt.

Na drie kwartier met het excuus "ik moet niet vergeten af en toe wat te eten" mijzelf langs de kant gezet en een Snicker gegeten.

Geparkeerd op een col van ocharme 563m.

De examens waren mij, ondanks het feit dat ik zoveel mogelijk aan mijn conditie had gewerkt, blijkbaar toch in de benen geslagen. Ik begon mij al zorgen te maken over het vervolg. Na gisteren nu dit weer.

Rond 9u30 stond ik op de col. Meer dan snel genoeg uiteindelijk, maar het had mij allemaal meer moeite gekost dan eigenlijk had gemogen.

Alles zat in de mist en de wolken en deze leken niet onmiddellijk de intentie te hebben om op te trekken dus kon ik La Rhune definitief schrappen. Dan maar meteen via de GR10 verder beginnen afdalen naar Sare.

Het was mistig en de markering was niet altijd even duidelijk (de GR-markering leek het in het Baskenland, in tegenstelling tot in de rest van de Pyreneeën, wel eens te laten afweten).

Iets voor Sare moet ik de juiste route in elk geval zijn kwijtgespeeld want ik kwam een kilometer voor het dorpje beneden uit. Een meisje toonde me de goeie weg en rond elfen kwam de kerk in zicht.

In de beenhouwerij kocht ik wat droge worst en daarna installeerde ik me op een terrasje met twee mensen die ik gisteren aan de gîte al had ontmoet : Helmut, een Duitse vijftiger die een stuk van de Littoral had gewandeld en voor wie de tocht hier eindigde, en Monica, een Hollandse van in de veertig die sinds de dood van haar man lange solotochten onderneemt. Zo had ze twee jaar geleden de Jacobsroute gedaan, van Nederland tot in Santiago. Nu liep ze via de GR10 tot Saint-Jean-Pied-de-Port, om er te werken in de pelgrims-herberg "Esprit du Chemin". Een andere jongen met grote rugzak uitgenodigd aan ons tafeltje : Het bleek

een Pool van 39 te zijn, een leraar engels. Ook hij was naar hier gekomen voor de oversteek, maar zijn tocht eindigde hier al. In 1991 was hij al van Lourdes tot Andorra gewandeld, onderweg het nodige geld bijeen spelend met z'n gitaar in de dorpjes. Maar goed vijftien jaar later werkte dat concept blijkbaar niet dus was hij nu al genoodzaakt om alles af te blazen.

Een droom aan diggelen.

Hij keerde nu terug naar Saint-Jean-de-Luz om er een bus

huiswaarts te nemen. E-mailadressen uitgewisseld.

Daarna wandelde ik met Monica verder richting Ainhoa. Enkele korte klimmetjes en afdalingen, maar al bij al een bijzonder eenvoudige wandeling, soms op asfalt, soms op grind, soms op slingerende paadjes door het bos, die ons op ons gemakje 3u kostte. Het weer was wat gebeterd en we kregen nu toch een mooie terugblik op La Rhune. Even verder wisselde ik ook mijn lange broek voor een short. Onderweg gebabbeld over vanalles en nog wat.

In het kleine Ainhoa onze waterzak gevuld aan een cafétje (mijn waterverbruik bedroeg vandaag zo'n 10 liter!), en onder een zwaarbewolkte hemel nog het dorpje uitgeklimmen via een steile grindweg die blijkbaar ook een kruisroute naar de hoger gelegen kapel was. Op zo'n 280m een kleine veldweg die links wegdraaide achter een bosje. Net genoeg voor onze tent en nog een

klein beekje vlakbij ook. Op een paar quads die hier rond 19u naar beneden wilden na bleef het er ook heerlijk stil. Na de avondrituelen doken we om 21u ons slaapzak in. De wekker ging morgen voor het eerst om 6u.

08/07/2007 : Dag 4 : Ainhoa/Chapelle d'Aubépine – Bidarray

Vertrek : 7u30

Aankomst : 16u00

Wandeltijd : 6u30

Afstand : 17km

Klimmen : 1150m

Dalen : 1290m

En alweer werd het niet die broodnodige lange nacht... Indommelen ging vlotjes maar rond tien kwam de boer z'n schapen uit de weide halen, net naast onze kampeerplaats. Met het nodige kabaal. Wat hij een half uur lang in het Baskisch tegen z'n beesten aan het roepen was weet ik niet maar het klonk heel erg als "ETA ETA ETA ETA ETA !!!!!"

In het midden van de nacht een koe die een uur lang m'n haar bel stond te zwaaien op een paar meter van de tent.

En alsof het dan nog niet genoeg was geweest begon het rond 5u nog eens te onweren ook. Felle bliksems in de ochtendschemering. Een goed beschutte kampplaats dus schrik voor een inslag had ik niet, al hing het onweer een tijdje heel dichtbij. Al bij al viel er niet veel neerslag. Het gefluit van de vogeltjes rond 6u30 was het signaal om te beginnen inpakken.

Rond half acht waren we op weg. Wat lichte regen, mist, maar toch nog redelijk zachte temperaturen. Ik liep gewoon in shirt want in mijn jas zou ik tijdens de klim veel te hard beginnen zweten.

Via een kruisjesroute klom ik met Monica eerst door naar de kapel. Heel veel was er niet te zien want de mist beperkte het zicht tot een twintigtal meter. Zinloos om over de Erebi te

lopen dus vervolgden we via de GR10. Op weg naar de Col des Trois-Croix een aangeduide bron rechts van het pad. Op de col had duidelijk een grote groep wandelaars een pauze gehouden want het lag er bomvol sinaasappelschillen. Daarna lichtjes op en af naar de Col de Zuhareteaco, nog steeds over de brede paden van de GR10.

Ook de variante over de Gorospil werd geschrapt vanwege de slechte zichtbaarheid.

Het regende lichtjes toen we over een sentier balcon doorstapten naar de Ferme Estebin. Iets voor we daar aankwamen nog het tentje gepasseerd van twee andere GR10-lopers die tot de Middellandse zee wouden.

Het zou me eerlijk gezegd verbazen als ze het hebben gehaald.

Op de thermometer aan de Ferme Estebin las ik 16 graden af. Binnen een colatje gedronken en uitbundig noten en snickers binnengewerkt. Monica trakteerde me nog op een stukje taart ook.

Na een uurtje binnen opdrogen gingen we daarna maar weer op weg. Nog steeds in de dichte mist. Vanaf Col des Veaux begon het dan eindelijk toch een beetje open te trekken en kon m'n shirt wat beginnen drogen aan mijn lichaam. De uitzichten mochten ook gezien worden, vooral naar het zuiden, richting Spanje. Op de col even fout gelopen ; het had nothans duidelijk moeten zijn. In plaats van langs de noordzijde van de kam te klimmen, in Frankrijk, waren we Spanje binnengelopen. Na tien minuten teruggekeerd en de goeie route opgepikt. Het ging nu even redelijk steil bergop. Ik voelde tot mijn opluchting voor het eerst dat ik m'n klimmersbenen begon te vinden. Aangekomen op Col de Méhatché even moeten wachten op Monica.

We waren nu opnieuw de mist ingeklommen dus was het opletten om op dit hele brede zadel de juiste route te vinden. Die liep door het gras in min of meer oostelijk-zuidoostelijke richting verder tot we iets voorbij de Col d'Artzatey een grote schuur in het vizier kregen met daarachter een redelijk steile rotswand. De wolken schoten voorbij en de steile valleiflanken naar het zuidoosten gaven mij voor het eerst een beetje een "berg-gevoel"

Het pad dook hier zeer steil de vallei in om naar de Bastan af te dalen. Na al die eenvoudige paden van de vorige dagen zag dit er toch vrij stevig uit en bovendien was het opnieuw wat beginnen regenen. Na in de nog relatief propere stal even droog wat te hebben gegeten begonnen we er maar aan. Het was dan 13u15 geworden.

Het was inderdaad een zeer steil pad naar beneden, door regen en mist en met modder en spekgladde stenen. Eén passage was in deze omstandigheden wat gevaarlijk, een redelijk steile rotspartij die getraverseerd moest worden. Voor iemand met wat ervaring in de bergen geen enkel probleem, maar Monica had die niet echt en kwam er wat in de problemen. Ik bleef bij haar uit ongerustheid want op de moeilijkere stukjes ging ze werkelijk met trillende benen omlaag. Het duurde op die manier ongeveer anderhalf uur voor we er de eerste 300 daalmeters tot de Grotte d'Arpeko hadden opzitten. De uitzichten op de diepe vallei waren wel prachtig. In het zuiden en het zuidoosten lag het parcours van morgen, de Crête d'Iparla, met de toppen van de bergen nog in wolken gehuld. Dit was het eerste echt mooie wilde stuk van de tocht en ik genoot ervan. Onderweg nog een dode geit gevonden die, uit zijn nogal onnatuurlijke lichaamshouding af te leiden, van de hoge rotswanden naar beneden was gestort. Na het roekeloze gedrag van de geiten boven te hebben gezien verwonderde mij dat eigenlijk niet echt. Minstens 15 gieren circelden ook constant rond in het dal. Een prachtig zicht.

Eenmaal aan de grot zat het moeilijke stukje erop en ben ik alleen verdergelopen. Tijdens het stuk over het asfaltwegje langs de Bastan een kampeerplek gezocht maar ik vond niet meteen iets geschikt. Dan maar doorgelopen tot in Bidarray en in de gîte gevraagd of ik m'n tent in de tuin mocht neerplanten. Meteen doorverwezen naar de tuin van de ouders van de eigenares, zo'n 50m verderop.

Daar lig ik nu in mijn tent te schrijven terwijl de zachte regen op het tentzeil tikt.

Geweldige mensen.

Warm water gekregen om mij te wassen en uitleg gekregen over het Baskenland. Wat basic zinnetje Baskisch geleerd. Terwijl ik mijn soep zat op te lepelen kwam men nog met een frans brood aangelopen ook. Ik heb dan maar 's avonds een groot pak Belgische chocolade dat ik nog mee had van thuis gaan afgeven als blijk van dankbaarheid. Voor het daarnet opnieuw begon te regenen aan de

waslijn ook nog mijn spullen drooggekregen. Mooi zo, want alles was stilaan wat vochtig en de komende dagen wordt blijkbaar nog regen verwacht. Het Baskenland is niet voor niets zo mooi groen.

Na vier dagen voor mijzelf eens de balans opgemaakt, en die was onverdeeld positief. Ik voel dat ik nu al verslaafd geraak aan solotrekking. Een apart gevoel van wandelen en ongedwongen contacten onderweg. Alles valt vanzelf mooi in zijn plooi als je het op je af durf te laten komen.

Mijn jeugdige leeftijd speelt ook wel wat in het voordeel, vermoed ik. De nieuwsgierigheid is uit de ogen van vele mensen af te lezen.

Fysiek gaat het ook uitstekend. Een soort blaas op de wreef van mijn rechtervoet en een teennagel die binnenkort wel zal uitvallen, maar dat zijn uiteindelijk onschuldige blessures. Voor de rest helemaal oke, en vandaag voor het eerst gevoeld dat ik bergop mijn ritme begin te vinden.

Nu nog hopen dat ik in Saint-Jean-Pied-de-Port mijn wandelstokken kan laten herstellen want die extra 750g op de rugzak kan ik wel missen. Als het niet in orde komt stuur ik ze gewoon met de post naar huis.

Het vertrouwen om de andere kant te halen is groot.

09/07/2007 : Dag 5 : Bidarray – Saint-Etienne-de-Baïgorry

Vertrek : 8u00

Aankomst : 15u05

Wandeltijd : 6u25

Afstand : 17km

Klimmen : 1450m

Dalen : 1420m

Eindelijk eens goed geslapen, maar desondanks met hele kleine oogjes opgestaan rond 6u45. Met de man des huizes die naar z'n werk vertrok nog een kwartiertje staan babbelen over het Baskenland en de Basken.

Hij vreesde blijkbaar dat die met een imago probleem kampten en ik zei hem dat dit naar mijn ervaring dan in elk geval onterecht was. Behalve de man bij Hendaye had ik de Basken als bijzonder vriendelijk en gastvrij ervaren.

Om 8u was ik zo ongeveer klaar om te vertrekken.

De bevestiging van mijn gevoel van gisteren : ik klom nu een stuk sneller dan de eerste twee dagen. Makkelijk tegen 450 meter per uur omhoog met nauwelijks versnelde ademhaling.

Ik pauzeerde enkel even voor een zéér dringende en zéér grote boodschap.

Na zo'n drie kwartier stappen bereikte in de crête. Naarmate ik hoger klom opende zich ook steeds meer een mooi uitzicht. In het noordwesten een mooie terugblik op de vallei waardoor ik gisteren was afgedaald. Naar het oosten en het noordoosten zag ik nu duidelijk de vlakke liggen, voor een deel verborgen achter de Mont Baygoura.

De gieren waren ook opnieuw present.

Het was een beetje mistig maar in tegenstelling tot enkele andere wandelaars besloot ik toch de gewone GR-route te nemen en niet de variante.

De gewone GR10 klimt hier even verder over de crête met een redelijk diepe afgrond aan de linkerkant. Gevaarlijk vond ik het eigenlijk niet en ik klom rustig verder.

Op zo'n 600m haalde ik Monica in, die toch bijna een uur vroeger was vertrokken in Bidarray. Ondanks het feit dat enkele mensen haar in de gîte hadden aangeraden de variante te nemen was ze toch via de crête doorgelopen.

Ze had naar eigen zeggen doodsangsten doorstaan.

Even traag met haar verdergelopen tot het pad op zo'n 700m uitvlakte in een groot weiland.

Daarna klom ik terug alleen verder tot de Pic d'Iparla (1044m), het eerste punt boven de 1000m van de tocht.

De dag was veelbelovend begonnen maar nu zat ik toch weer in een grijze wereld met periodiek wat lichte regen. Veel uitzicht was er dan ook niet. Wanneer de wolken wat optrokken was er wel het mooie schouwspel van de mist die aan de steile oostkant van de kam plakte terwijl de westkant vrij was door de wind.

In de vlakte zag ik duidelijk de zon schijnen.

Het was een stuk frisser dan de vorige dagen maar erg vond ik dat niet want nu kon in tenminste met jas lopen zonder meteen overmatig te beginnen zweten.

Ik liep daarna in één ruk door naar de Col d'Harrieta waar ik in een regenbui de nodige calorieën binnenwerkte. Hier vertrok een pad naar Urdos, vanwaar men ook door het dal kon doorlopen tot St-Etienne-de-Baigorry. Ik liep echter gewoon verder over de kam.

Om 12u vertrok ik maar weer voor het tweede deel van de tocht. Eerst was het stevig klimmen in het bos. Een heleboel wandelaars stonden links van het pad te schuilen voor de

regen onder een overhangend rotswandje. Na de steile beginfase vlakte het pad al snel uit in een groot weiland. Van hier zag ik de top van de Astate (1022m) al liggen en was het min of meer à l'improviste in het gras doorstappen tot de top. Minder lastig dan vanmorgen toen het bij momenten van steen naar steen huppelen was, iets wat door het natte weer toch de nodige concentratie vergde. Vanop de Astaté was het even afdalen tot op een kleine col en vandaar stevig doorklimmen naar de laatste top van de dag, de Buztanzelhay (1029m). Er liep ook een spoor in een weide boog rond de top richting Col de Buztanzelhay maar omdat de wolkenbasis nu toch een stuk was opgetrokken vond ik het toch de moeite om even tot de top te gaan.

Het uitzicht was ook de moeite waard : een terugblik op een groot deel van de Crête die ik vandaag had gedaan, en die nu helemaal vrij van wolken was, naar het oosten een mooi overzicht over de Crête d'Arkazabal en daarachter de vallei, met nog verder de Jara en de grote vlaktes aan de noordrand van de Pyreneeën. In het zuiden had ik een mooi overzicht op de Vallée des Aldudes.

Even later kwam een groepje Catalanen op de top en ik vroeg één van hen, een berggids, om een fototje te nemen van mij met het uitzicht.

Vanaf dit punt was het nog bijna 900m dalen om St-Etienne-de-Baïgorry te bereiken. Dalen is niet mijn favoriete bezigheid en ik was er nog maar net aan begonnen of ik kreeg alweer een stevige regenbui over mij gegoten, dus het was een beetje met de kop in de grond verderstoempen. De modder zorgde op het steile pad voor een klein glijpartijtje en ik liep verder met zand tot achter mijn oren.

Pas toen ik op een grindwegje uitkwam en van de Crête afmoest, stopte het met regenen. Zo had ik toch nog een mooie terugblik op het parcours van vanmiddag en kon ik droog uitlopen tot in de vallei. Het laatste stuk liep over een kronkelend klein asfaltwegje door open bos zachtjes omlaag tot ik in het dorpje uitkwam. Het was 15u en ik was wel tevreden over mijn prestatie van vandaag, sneller gelopen dan mijn planning, inclusief pauze's. Al had ik niet veel gepauzeerd met het regenweer.

De zon kwam er intussen door en het was best wel gezellig op het pleintje, omzoomd door enkele platanen. Ik praatte nog wat met de Catalaanse berggids en ging dan naar het eerste beste café omdat ik graag de touraankomst in "mijn" Gent wou zien. Ik dronk een cola maar ondanks de belofte van de cafébaas om de tv aan te zetten kreeg ik geen tour te zien, dus ging ik na een kwartiertje maar weer weg. Het was nu mooi weer en ik had geen zin om hier

nog mijn tijd te verdoen. Getwijfeld of ik nog wat zou doorstappen om ergens te bivakkeren maar dan toch maar besloten om gewoon richting camping te gaan.

Een goeie beslissing, zo bleek, want Saint-Etienne-de-Baigorry heeft een Camping Municipal waar ik de volle 3€ moest betalen voor de beste camping van mijn hele reis. Zeer rustig, ruime plaatsen, veel groen, sanitair waar niets op aan te merken viel. Wat kleren gewassen en in de zon gaan liggen. 's Avonds een pizza gegeten met twee franse GR10-lopers.

Een engelsman van 50 ontmoet die de Pyreneeën van oost naar west doorkruiste met de fiets. Zijn tocht eindigde morgen in Hendaye. Martin was de naam en hij had heel wat intressants te vertellen. Vroeger was hij ook nog "long-distance walker" geweest maar daar was hij noodgedwongen mee moeten stoppen wegens een enkelblessure. De fiets had hem zo een beetje gered en nu maakte hij elk jaar wel een grote tocht. Vorig jaar nog de "End to End" in Engeland, van Cornwall tot het puntje van Schotland. En nu de Pyreneeën, met alle grote cols uit de Tour. Inspirerend om te praten met een persoon die meer dan dubbel zo oud was als ik maar waarvan de levensvreugde nog afstraalde.

Om half negen kwam er nog een Hollander de camping opgestrompeld (echt het juiste woord) die er dezelfde etappe als ik had opzitten. Hij had er zo'n 13 uur over gedaan. Toen hij z'n rugzak begon uit te pakken begon ik al één en ander te begrijpen : die moet minstens 30kg gewogen hebben. De verrekijker van bijna vier kilogram was wel het extreemste.

Om 21u30 ging ik maar weer slapen. In de regen, maar wat kon mij dat schelen.

10/07/2007 : Dag 6 : St-Etienne-de-Baigorry – St-Jean-Pied-de-Port

Vertrek : 7u40

Aankomst : 15u00

Wandeltijd : 5u45

Afstand : 20km

Klimmen : 1050m

Dalen : 1030m

Om 6u30 opgestaan onder een grijze hemel, maar het hemelwater was zo vriendelijk om pas neer te beginnen vallen toen ik m'n boeltje ingepakt had. Ik kocht nog even een stokbrood in het dorpje dat ik tijdens de eerste kilometer van de tocht al wandelend helemaal opschrakte. Dit bovenop mijn muesliontbijt van 250g. In zekere zin vond ik het wel geruststellend dat ik stilaan naar mijn 4500kCal-dagmenu begon toe te groeien.

Tijdens de klim naar de eerste col veel regen, en weinig uitzicht. Een vaag pad door hoge varens zorgde ervoor dat ook benen en schoenen uitbundig met water werden besprenkeld. Het goeie gevoel van gisteravond was in dit weer ver te zoeken. Het was nu al de vierde dag dat regen en mist de wet dicteerden tijdens het eerste deel van mijn etappes en dat begon stilaan toch wat te vervelen. Ik had tijdens het eerste wandeluurtje dus zo wat de gedachten die men eigenlijk niet mag hebben op een trekking. Met als allesoverheersende gedachte : "Wat zit ik hier in godsnaam eigenlijk uit te vreten ???"

Mijn gemoed veranderde helemaal toen op het grind- en asfaltwegje richting Col d'Aharza de bui overwaaide en het zicht snel verbeterde. Plukjes wolken kwamen uit de vallei omhooggedreven. Een prachtige beeld. Het beeld van het Baskenland. Ik pauzeerde een paar minuutjes om ervan te genieten. Het weer verbeterde geleidelijk verder en de rest van de dag werd het een

mooie, ontspannen en zorgeloze wandeling. Het was langzaam van col naar col klimmen langs de hellingen alvorens rond half twaalf uiteindelijk de Monhoa (1021m) te bestormen vanaf de Col d'Urdanzia. Een makkelijke klim ietsje links van de kam via enkele veespooren door een weiland. Boven, naast een zendmast die de aanblik van deze mooie heuvel toch een beetje verpestte, stonden enkele paarden te grazen. De gieren circelden ook alweer in grote getale rond de top.

Het uitzicht was ook best wel te pruimen : hoewel wolken de "skyline" voor grote delen aan het oog onttrokken kon ik toch goed mijn parcours voor morgen zien liggen, de Jacobsroute richting Spaanse grens. In het dal blonken de huisjes van Saint-Jean-Pied-de-Port. Ook het gehele parcours dat ik vanmorgen had gedaan, vanaf de Col d'Aharza, was goed te zien. Ik bleef een kwartiertje op de top en begon dan met Monica, die ik tijdens de klim opnieuw had ingehaald, aan de lange afdaling naar Saint-Jean-Pied-de-Port. Het eerste stuk was het à l'improviste over de zeer brede kam steil afdalen door het weiland, tot we op zo'n 720m aansluiting kregen op een aardeweg die in enkele zigzags langs de noordzijde van de heuvel afdaalde. Beneden was het over het asfalt door bos en weiland rustig uitlopen tot in Saint-Jean-Pied-de-Port. In Lasse nam ik definitief afscheid van Monica en daarna trok ik het dorp in.

Ik stuitte al meteen op een Lidl waar ik voor onwaarschijnlijk weinig geld m'n eten voor enkele dagen insloeg. Met een vijftal kilo extra op de rug trok ik daarna naar het oude centrum. Van pelgrims was niet zo veel te zien. Eerder dikke toeristen en een horde Japanners die, met mijn grote rugzak, dachten dat ik een pelgrim was en voor wie ik moest poseren voor de foto. Ik was hier echt een attractie in de straten.

De eerste kennismaking met het dorpje viel dus wat tegen. De commercie had het ook hier gehaald van de authenticiteit, een even voorspelbare als pijnlijke vaststelling. Op straat niet één pelgrim gezien.

In "L'esprit du chemin", de pelgrimsherberg waar ook Monica werkte, gevraagd waar ik ergens op internet kon in het dorpje. Ik werd door de vriendelijke waardin doorverwezen

naar een gebouwtje aan de overkant van de straat waar je stempels en dergelijke voor je pelgrimstocht kon gaan halen. Daar, in een donker kamertje achterin het houten gebouwtje, kon ik mijn eerste mail naar het thuisfront sturen.

Leuk en minder leuk nieuws vernomen uit België.

Na een klein uurtje was ik klaar en als blijk van dankbaarheid legde ik vijf euro in het schaalpje met giften. Normaal is de computer enkel voorbehouden voor echte pelgrims en dat was ik dus niet.

Daarna doorgestapt naar de noordelijke buitenwijken van het dorp waar naast een Champion-supermarkt een outdoorwinkel was. Hier zou ik proberen mijn defecte wandelstok te laten herstellen. Een man van de winkel verdween ermee in een klein kamertje en kwam vijf minuten later met een herstelde wandelstok terug. Nadat ik hem had overladen met dankwoorden ging ik terug op weg. Nogmaals een brood gekocht en tijdens het wandelen opgepeuzeld. Om 17u30 zat mijn bezoekje aan Saint-Jean-Pied-de-Port erop. Omdat het altijd een gesukkel is om GR-routes in de dorpen te proberen volgend liep ik eerst gewoon een dikke kilometer langs de grote weg naar Pamplona om dan bij het gehucht Cihe de GR op te pikken. Ik liep nog een kwartiertje door tot ik precies op de plaats waar ik gehoopt had een kampeerplaats te vinden een groot weiland zonder vee aantrof, net langs een beekje. Een ideale bivakplek. Mijn tent stond net recht toen het opnieuw zachtjes begon te regenen. Gegeten onder een grote eik langs het riviertje die het meeste hemelwater opving. Net voor ik rond half negen 's avonds ging slapen las ik het vers van Benjamin Hoff dat op het kaartje stond dat ik in L'esprit du chemin had gekregen :

To know the way
We go the way
We do the way
The things we do
It's all in front of you
But if you try hard to see it
You'll only become confused

I am me
And you are you
As you can see
But when you do
The things that you can do
You will find the way
And the way will follow you

Morgen met de pelgrims naar de grens.

Deel 2 : Het Oostelijke Baskenland

11/07/2007 : Dag 7: Saint-Jean-Pied-de-Port – Onderin Vallée d'Errozaté

Vertrek : 8u00

Aankomst : 18u05

Wandeltijd : 7u55

Afstand : 31km

Klimmen : 1830m

Dalen : 1170m

12 uur waanzin. Nee, dat is niet waar, maar toch minstens het laatste stuk.

Ik lig uitgeteld op mijn matje. Buiten regen.

Enorme afstand afgelegd, maar het niet bepaald cadeau gekregen vandaag.

Om 6u30 opgestaan en ingepakt terwijl het lichtjes aan het regenen was. Omdat er voor het ochtendhumeur niets erger is dan inpakken in de regen duurde het anderhalf uur voor ik vertrekkensklaar was. Om 8u klom ik dus weer over de prikkeldraad, mijn kampeerweiland uit.

De pelgrimsroute moet anders lopen dan aangegeven op de kaart want van pelgrims was aanvankelijk geen spoor. Honderd keer gecheckt of ik wel op de juiste route zat en mij hier honderd keer van verzekerd. Dan maar besloten dat de pelgrims misschien door de vallei werden gestuurd, wat bij twijfelachtig weer wel eens het geval is.

Plots liep ik dan toch tussen de meute.

Jong en oud, groot en klein, wandelaars en fietsers, van over de hele wereld.

Te voet ging ik evensnel als een groepje Sloveense fietsers hier de D428 opsukkelde.

Toen we even later de weg af moesten en via een zigzaggend aardepaadje doorklommen naar de Col de Honto liet ik mij inlopen door een pelgrim met een klimritme dat een stuk hoger lag dan dat van z'n meeste collega's. Hij was een Bretoen van dertig, leerkracht in de lagere school, die all the

way wou tot Santiago. Plezante vent, een plezier om mee verder te wandelen.

Vanaf de Refuge d'Orrison, een herberg die is opgericht voor pelgrims die zich niet sterk genoeg voelen om de lange doorsteek naar Roncesvalles in één dag te maken, zat het steilste deel van de beklimming erop en klommen we vrij rustig door naar de grens. Nu was het kilometers vreten op het asfalt van de D428, maar er was bijna geen verkeer dus dat viel nog

wel mee. Het bos werd dunner, de ronde heuvels werden kaal met honderden schapen. Het deed mij nogal aan Schotland denken. Een mooie gedachte.

Ik was een beetje verrast dat er geen enkele cabane langs de weg stond. Voor de pelgrims is dit de koningin-etape, velen beginnen te onvoorbereid aan de tocht en zien hun droom al in deze eerste etappe in rook opgaan. Het is toch bijna 30km en zo'n 1400m klimmen tot Roncesvalles. Vorig jaar kwamen hier nog twee pelgrims om het leven die te laat waren vertrokken en zich hier op hoogte bij valavond lieten verrassen door regen, wind en koude.

Iets voor de Spaanse grens zat het stuk over het asfalt er eindelijk op en liepen we over een erg modderig pad verder naar de Col de Bentarte (1337m) . Hier moesten de pelgrims naar het westen, de GR11 volgen tot in Roncesvalles. Ik moest hier echter van het pelgrimspad af om een stukje GR11 te volgen naar het oosten. Ik nam dus afscheid van m'n Bretoense medewandelaar en enkele andere pelgrims waar ik een woordje mee had gewisseld, vulde mijn waterzak aan een bron naast het pad en liet toen het pad achter mij om de GR11 te volgen in een weiland. Ik zag een beetje op tegen het volgende stuk want het leek erop dat de markering te wensen overliet en door de mist zag ik geen 20 meter ver. Bovendien was dit het enige stukje van de hele tocht waarvan ik geen goeie kaart had ; op de Franse wandelkaart stond Spanje niet ingetekend en voor deze 4km in Spanje had ik het niet de moeite gevonden om een Spaanse kaart te kopen.

Al snel werd het inderdaad onduidelijk toen ik op een afsluiting stuitte. Volgens de kaart moest ik nog heel even in zuid-zuidoostelijke richting vervolgen. Dat betekende rechts afslaan bij de afsluiting. Links afslaan betekende meteen pal oost lopen. Ik twijfelde wat. Ik wist dat dit beschreven stond in de HRP-gids van Ton Joosten maar die had ik uit gewichtsbesparing niet mee, en een hele gids vanbuiten leren is ook niet evident. Ik had de neiging om links te kiezen, en toen kwamen er plots vanop het rechtse paadje vier wandelaars met grote rugzakken opdoemen. Het waren Franse HRP-lopers die de rechtse optie hadden gekozen en terugkeerden omdat dat blijkbaar de foute was. Links dus. Het spoor bleef vaag maar op kompas bereikte ik toch vrij vlot lichtjes dalend de Col d'Arnostéguy (1236m). Hier begon het stuk waarvan ik geen kaart meer had. Gelukkig trok de wolkenbasis nu plots een heel stuk op en was ik dus van de mist verlost. Alles was nu toch een stukske eenvoudiger. Eerst een stuk in OZO-ZO-richting een spoor door het gras gevolgd en dan min of meer à l'improviste door een open weiland met veel varens afgedaald naar een boerderij links onder mij. Best wel een genietbare afdaling met open zicht in oostelijke richting. Bij de boerderij kreeg ik aansluiting op het asfaltwegje naar de Col d'Orgambidé. Er graasden veel paarden in de weilanden links en rechts. Ik stak eerst enkele haarspelden af en klom dan zachtjes door naar de col (988m), waar ik rond 14u15 aankwam.

Op de col had ik een mooi overzicht over het parcours voor de komende uren : de friskgroene berg Errozaté (1345m) met rechts daarvan de Col d'Errozaté (1076m) die ik straks overmoest. Een pad was daar op het eerste zicht niet te bespeuren. Ik nam een lange pauze terwijl ik genoot van het uitzicht. Foto moeten nemen van enkele Spanjaarden die op weg waren naar de Grotte d'Harpéa. Na een halfuurtje sloeg ik ook dat asfaltwegje in maar ik verliet het, zoals Ton Joosten aanraadt, zo'n 300m na een groepje cabanes om à l'improviste

te beginnen afdalen door een steil veld naar de Pont de Chubigna.

Ongelooflijk in welke omstandigheden sommige mensen hier nog leven.

Vader en zijn zoontje van ongeveer 10 jaar, hooi aan het omkeren in de regen voor hun verkrotte huisje (eigelijk niet veel meer dan een schuur) met een dak van verroeste staalplaten. Voor de deur een groene Fiat uit de jaren '60. Ik voelde me niet helemaal goed toen ik hier met mijn dure uitrusting voorbijliep.

Het was een steile afdaling door het weiland en het was in het lange natte gras opletten om niet onderuit te gaan, maar ik bereikte toch zonder veel problemen de beek en kwam beneden precies aan het brugje uit, rond 15u45. Het was mijn bedoeling geweest om in dit mooie nauwe dal te bivakkeren maar de weinige vlakke plekjes waren dikwijls bezaaid met braamstruiken. Al snel de knoop doorgehakt en besloten om er dan maar een hele lange dag van te maken. Ik voelde me nog sterk genoeg om de klim naar de Col d'Errozaté, die zich als vrij zwaar aankondigde, aan te vatten. Ik werkte wat calorieën binnen, nam een literdje water in de beek en begon rond 16u aan de beklimming.

Eerst liep het pad nog even in stroomafwaartse richting van het beekje. Het was echt een zeer mooi nauw dalletje in de schaduw van de Errozaté en ik vond het jammer hier niet te kunnen bivakkeren. Wat verder draaide het pad naar rechts en begon de echte beklimming. Het spoor vervaagde al snel wat in het lange gras maar het bleef toch wel duidelijk. Eerst had ik nog mooie terugblikken op het dal maar al snel verzeilde ik in de zoveelste regenbui van de tocht en kwam ook de mist terug. Mijn schoenen en kousen raakten stilaan doorweekt van het lopen in het lange gras. Ik klom stevig door en stond na drie kwartier op de col, bij

grenspaaltje 221. Ik had na mijn lange tocht van vandaag geen zin meer in gesukkel om in de valleibedding te kunnen wandelen dus nam ik gewoon de weg naar beneden. Het was nog een lange en enerverende afdaling. Geen uitzicht want ik kreeg de 112° regenbui van de tocht over mijn hoofd gekieperd. De 113° kan ook. Het was in elk geval de hevigste van allemaal en met het water klotsend in mijn schoenen liep ik bij momenten luidop vloekend naar beneden.

Van de mooie bivakplekjes die Ton Joosten had beloofd was aanvankelijk bitterweinig te bespeuren. Ik liep dus

tot helemaal onderin het dal door en zette de tent recht op een mooi stukje vlakke grond net naast grenspaaltje 224. In de regen de tent rechtgezet, kousen uitgewrongen in de voortent, en daarna gewoon 300g couscous klaargemaakt, met een bouillonblokje om er toch nog een beetje smaak aan te geven. M'n spullen zijn stilaan doorweekt. De lang

beloofde weersverbetering lijkt uit te blijven. Een beetje moedeloos. Als het morgenvroeg nog regent zal het huilen mij nader staan dan het lachen.

12/07/2007 : Dag 8 : Onderin Vallée d'Errozaté – Cabane iets voorbij Col Lapatignégagne

Vertrek : 9u10

Aankomst : 17u50

Wandeltijd : 6u05

Afstand : 17km

Klimmen : 1350m

Dalen : 790m

Mijzelf een beetje rust gegund na de lange dag van gisteren.

Pas om 7u30 uit de veren.

Het was een slak die vanaf het dak van de buitentent door een kleine opening in de rits rechts de binnentent kwam binnengevallen die mij in gang deed schieten.

Na middernacht had het niet meer geregend en bij het opstaan waren tussen de overschietende grijze wolken toch ook stukken blauwe lucht te zien. Maar de wolken waren van een vriendelijker soort ; eerder lage flarden die nog door de valleien dreven.

Een gegeven dat meestal een weersverbetering aankondigt.

Mijn startsnelheid was vanochtend werkelijk lamentabel. Pas rond 9u15 stapte ik in mijn doorweekte schoenen.

Het was een hele zware klim à l'improviste naar de Crête d'Urculu. Eerst een stukje schuin rechts langs de helling geklommen, daarna even frontaal omhoog en toen ik op die manier een soort kam bereikte getraverseerd naar een brede droge bedding. In deze bedding was het wat comfortabeler klimmen. Na een klein uurtje bereikte ik op zo'n 1180m een col en waren de grootste moeilijkheden voor vandaag ook alweer van de baan. Vanop de col langzaam verdergeklommen om uiteindelijk langs de noordwestzijde iets onder de crête over een smal spoor te vervolgen richting Occabé.

Het was best wel opletten want dit spoor lag vol schapenstront waar een weekje regen over was gegaan en links ging het behoorlijk steil omlaag. Om de 50m even stoppen om de schoenzolen af te wrijven in het gras was de boodschap om niet te dieperik in de glijden. Het reliëf van de zool was al snel gevuld met de glibberige drek. Terwijl ik dus redelijk geconcentreerd op dit padje liep werd ik plots opgeschrikt door enkele gieren die op nauwelijks 20 meter van mij plotseling opvlogen vanop de crête. Ik kon ze echt in de ogen kijken. Prachtig. En zeggen dat sommigen in het Belgenlandje slachtafval in de weiden gaan kieperen om deze dieren met telescopen te bekijken vanop 200m afstand.

Ik was intussen min of meer boven het wolkendek uitgeklimmen en werd nu verwend met prachtige uitzichten op het verzopen groene landschap. In het oosten lonkte voor het eerst de Pic d'Orhy. Mooi zo, het deed mij beseffen dat ik ondanks het slechte weer toch goed gevorderd was richting echte Pyreneeën. Als alles goed gaat sta ik morgen al boven op de

eerste 2000-er. Op de laatste col voor de Occabé een aardewegje genomen die mij rechtstreeks door het bos naar de cromlechs zou leiden.

Mooie lichteffecten in het bos dankzij de combinatie van de ochtendzons en nevel die tussen de bomen bleef hangen.

De cromlechs hadden wel iets met de bergen en een stomende wolkenmassa in het dal op de achtergrond. Wat dreef onze voorouders om die enorme stenen hier in het gras te komen leggen? Fototje genomen en dan door een open grasland doorgeklommen naar de top, waar ik rond twaalfen aankwam.

Er stonden 3 tentjes op de top, 2 mannen er 5 kleine kinderen die hier op het gemakje twee dagen op vakantie waren. Een hele lange pauze genomen om met noten, chocolade en koeken mijn energiepeil weer wat te verhogen en intussen al mijn natte spullen te drogen in de warme middagzon. Ook ikzelf zoog de warmte helemaal op terwijl ik op de rotspartijen op de top zat. Een mooie, open top

maar wel zeer vlakke top met goed zicht op de Pic d'Orhy en als je op de juiste plaats ging staan ook net het topje van de Pic d'Anie.

Om 13u15 begonnen aan de afdaling naar Iraty. Zo'n 500m bergaf door het bos, daarna was het eventjes over het asfalt doorlopen tot een grote parking bij het stuwmeertje. Een man vroeg mij welke tocht ik ondernam en nam met respect afscheid toen ik dat vertelde. Ik vertrok vrij snel terug en twee klimmetjes van 200m brachten mij naar de Col Bagargui. Allemaal GR10 en dus makkelijke, brede paden. Meestal door het bos dus niet al te veel uitzicht. Enkel het laatste stukje was open over een kleine kam maar de aanblik van de lelijke chalets rond de col verpestte het uitzicht op de groene hellingen rond de Pic d'Orhy en de Pic des Escaliers een beetje.

In het winkeltje bij de col kocht ik middageten voor drie dagen (duur!) en ook een colatje dat ik opdrank op het terras met uitzicht op Vallée de Larrau. Twee mensen die stilletjes maar toch net luid genoeg praten over mijn "odeur randonneur".

Rond 17u15 dan maar vertrokken. Een beetje een gok want niet zeker om nog een kampplaats met water te vinden. Ik werd beloond voor het nemen van het risico want nu schrijf ik vanaf mijn kampplaats net voorbij de Col Lapatignégagne met een uitzicht op de wereld.

Tent op een terrasje net achter de cabane die iets voorbij de col staat, met een bron op 20 meter voor de cabane. De Pic d'Orhy en het hele massief rond de Pic d'Anie badend in het rode licht van de avondzon. Een betoverend mooie zonsondergang. Alsof de Pyreneeën mij iets terug willen geven na de rotavond van gisteren. Die enorme contrasten, op een tijdspanne van dagen, uren en soms zelfs minuten,

maken het trekken voor mij zo verslavend. En solo ervaar ik ze nog veel meer dan in gezelschap. Met de big smile kruip ik over een paar minuten in de slaapzak.

13/07/2007 : Dag 9 : Cbe Col Lapatignégagne – Cayolar d'Olhadubi

Vertrek : 7u15

Aankomst : 18u00

Wandeltijd : 7u00

Afstand : 24km

Klimmen : 650m

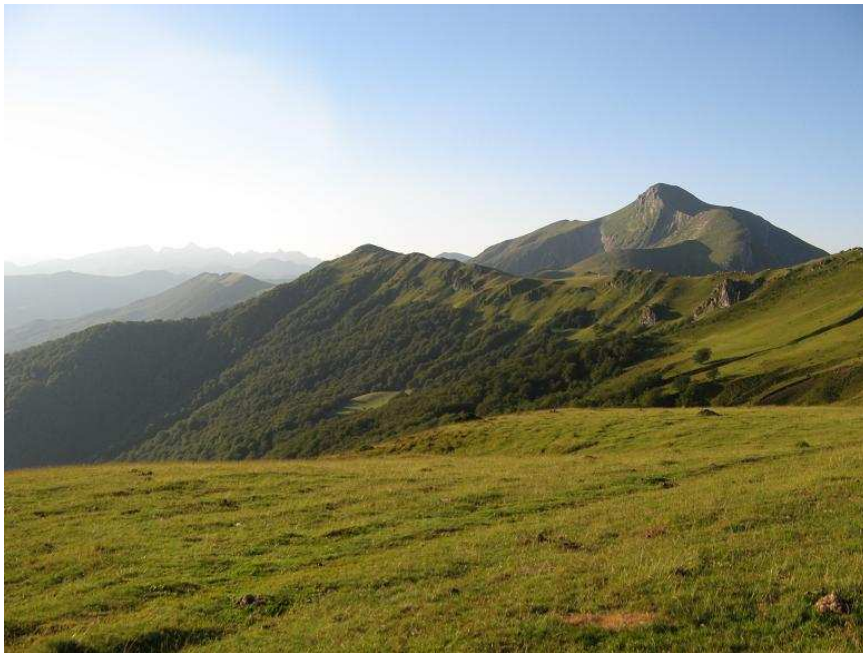
Dalen : 1250m

Rond middernacht kwam er plots een stevige bries opzetten. Die werd al snel zelfs zéér stevig. Uit de tent moeten komen om de scheerlijntjes vast te maken want dat had ik gisteravond uit luiheid niet gedaan. Toen was het nog compleet windstil. Zo zat ik daar dus om 2u 's nachts volledig naakt met een steen piketten in de grond te kloppen. Het was een hele warme wind die vanuit Spanje leek te komen, onder een compleet heldere hemel. Na mijn tocht vertelde Joery, een andere Pyreneeëngiek die ik kende vanop hiking.be, dat ik getuige was geweest van een zwakke föhn. Zo zwak vond ik 'm op dat moment eerlijk gezegd niet, maar een stevige föhn haalt tot 200km/h. Ik werd alweer enorm verrast door de onwaarschijnlijke sterrenhemel hier, ver weg van alle beschaving. Ik werd overdonderd door de aanblik van de melkweg, die hier als een brede band over het firmament lag. Zonder al te veel problemen lokaliseerde ik de Andromedanevel, die je vanuit België zelfs met een verrekijker nauwelijks te zien krijgt. Na een tiental minuutjes met open mond naar boven staren kroop ik terug de tent in om verder te slapen.

Het bleef waaien en van slapen kwam er eigenlijk niet veel meer in huis, dus stond ik op vanaf het moment dat het goed licht werd, rond 6u. Het werd een moeilijke inpakoperatie en ik was al lang blij dat mijn tent niet in het dal lag toen ik rond 7u15 vertrekken klaar was. De lucht was zeldzaam helder en doorzichtig. Net toen ik op pad ging kwamen de vier HRP-lopers van eergisteren op de Col de Bentarte eraan. Ik wachtte even en liep dan samen met Julien, Julia, Gregory en Carole verder naar de Crête de Millagaté. Daar was de wind onwaarschijnlijk hard. Ik denk dat hij makkelijk een constante snelheid haalde van 80 à 100km/h, met veel hogere uitschieters. In België had ik zoiets in elk geval nog nooit meegemaakt. Rechtdoor lopen was nu onmogelijk geworden.

Meteen besloten dat het in deze omstandigheden onverantwoord was om de crête naar de Pic d'Orhy op te gaan. De vier anderen volgden mijn beslissing. Dan was er nog de vraag hoe we best verder konden. Uiteindelijk kozen we ervoor terug te keren naar de Col Bagargui en vandaar, hetzij via de GR10, hetzij via de weg, af te dalen naar Larrau. Gisteravond had ik nog zitten nadenken of ik mijn route zou nemen die ik op voorhand had uitgestipeld, namelijk na de Orhy afdalen naar Larrau en daarna de canyons verkennen om nabij de Chardekagagna terug de grenskam op te pikken, oftewel de HRP lopen en dus de hele grenskam afwandelen. In de bergen heb je echter soms niet te kiezen ; de canyons zouden het worden en dan nog zonder de Orhy.

We liepen dus terug via de route waarlangs we gekomen waren. Ik maakte ervan gebruik om mijn kompas op te pikken aan de cabane, ik was het er gisteravond blijkbaar vergeten na een rondje kaartboekmeten. Getuige geweest hoe de groep van vier uiteenspatte toen één van hen plots wel weer de Orhy opwou,

desnoods op handen en voeten. Wat tot een hoogoplopende discussie leidde, de meisjes

zagen het duidelijk niet zitten en Gregory, blijkbaar de leider van de groep die gelukkig nog wat gezond verstand bleek te hebben, probeerde ook duidelijk te maken dat een crête in stormweer niet hetzelfde is als gewoon een col oversteken in stormweer.

Dat leek echter niet door te dringen en ze gingen bijna op de vuist.

Na een week is het mijn spijtige vaststelling dat teveel HRP-lopers ziekelijk bezig zijn met het afwerken van een strikt tijdschema en dan nog strikt volgens het voorgeschreven parcours, zonder van het landschap te genieten of eens de uitdaging op te zoeken door een eigen variëteit te lopen.

Jammer.

Ik liet ze maar verder kabbelen en zag achteromkijkend nog net hoe ze in tegengestelde richting verdergingen.

Op de Col Bagargui koos ik voor de rechtstreekse afdaling naar Larrau. Anders kon het wel eens een heel lange etappe worden aangezien op via de GR10 geen kampeerplekje met water verwachtte voor de Gîte de Logibar. Toch al gauw nog eens 5 à 6 uur stappen en ik had er nu al twee in de benen. De paden die op de Rando Editions 1/50000 staan om enkele haarspelden van de D19 te couperen bestaan niet, of ik heb ze in elk geval niet gevonden. De eerste keer à l'improviste over een brede kam nog op de juiste plaats uitgekomen maar de tweede keer me vastgelopen in een dichte varenvegetatie en rechtsom moeten traverseren om op een haarspeldbocht terug op de weg uit te komen. Even gepauzeerd om te genieten van het uitzicht op de noordflank van de Pic d'Orhy. Daarna maar gewoon via de weg afgedaald tot Larrau. In totaal had het mij ongeveer drie uur gekost vanaf de Col Bagargui.

De laatste uren van de tocht tot dan toe. Me beklagde dat ik geen plooi-fietsje in mijn rugzak had gestoken.

Eenmaal in Larrau was het twaalf uur voorbij en verschrikkelijk warm geworden. Van de stormwind was hier niets meer te merken. Getwijfeld of ik hier de camping zou opzoeken, maar uiteindelijk gekozen voor de korte pijn en via de weg verder afgedaald naar de Gîte de Logibar. De weg was net heraangelegd voor de doortocht van de Tour binnenkort en de kiezels spatten tegen mijn lichaam als de autos voorbijstoven. Toen ik eindelijk helemaal beneden stond, na 15km over het asfalt, kreeg ik te horen dat mijn tent niet naast de gîte mocht, ook niet tegen een kleine vergoeding. Ik mocht enkel binnen slapen. More money in the pocket enal, dat ik student was en een hele Pyreneeënoversteek financieel al belastend genoeg was drong blijkbaar niet door. Duidelijk gemaakt wat ik dacht van deze werkwijze door dan maar gewoon door te stappen en er een lange dag van te maken.

Het was hier helemaal beneden in het dal verschroeiend heet en ik nam ruimschoots de tijd om mijn watervoorraad aan te vullen voor ik aan de klim begon. Gelukkig liep die voor een groot deel door het bos. Minder warm, maar daar tegenover stond wel dat ik geplaagd werd door hele zwermen dazen. Ik mepte er zoveel mogelijk dood maar per dode leken er wel vijf nieuwe bij te komen. De enige methode die een beetje werkte was hard doorstappen en dus stak ik de dagjesmensen allemaal voorbij al klimmend naar de Passerelle d'Holzarté. Dit is een spectaculaire passage over een hangbrugje, bijna 200m boven de Ruissau d'Olhadubi, die zich hier een weg naar beneden heeft gebaan door een indrukwekkende smalle canyon, de Gorges d'Olhadubi. Ook de aangrenzende Gorges d'Holzarté was van hier goed te zien en dus nam ik op het hangbrugje uitgebreid de tijd om foto's te nemen. Het was een indrukwekkende passage.

Aan de andere kant van het brugje nog even gepauzeerd in de schaduw en wat gebabbeld met enkele Vlaamse dagjesmensen. Ze wouden perse weten hoe mijn tocht verder zou verlopen dus gaf ik het adres van mijn internetblog. Daarna klom ik verder via de GR10-variante om uiteindelijk rustig uit te lopen over een breed en quasi vlak pad aan de zuidwestzijde van de Gorges d'Olhadubi. Rond 18u bereikte ik zo de Cayolar d'Olhadubi. Een klein vlak plekje in het bos was genoeg om mijn binnentent op te zetten. De buitentent had ik niet nodig want het was warm en regen zat er niet aan te komen. Het eerste wat ik deed was poedelnaakt in één van de natuurlijke zwembadjes van de rivier springen en mij wat wassen om eindelijk van die verdomde dagen verlost te zijn. Een bad tussen duizenden kikkervisjes. Daarna rustig gegeten en wat genoten van de avondwarmte ; vanaf morgen wordt het bivakkeren op hoogte en dat is meteen een pak frisser als de zon wegzinkt.

Vroeg in bed om wat slaap in te halen.

Het was een wat geschiedinisloze dag nadat ik van mijn parcours moest afwijken maar het einde maakte toch weeral veel goed.

14/07/2007 : Dag 10 : Cayolar d'Olhadubi – Refugio Beluaga

Vertrek : 8u30

Aankomst : 14u15

Wandeltijd : 4u50

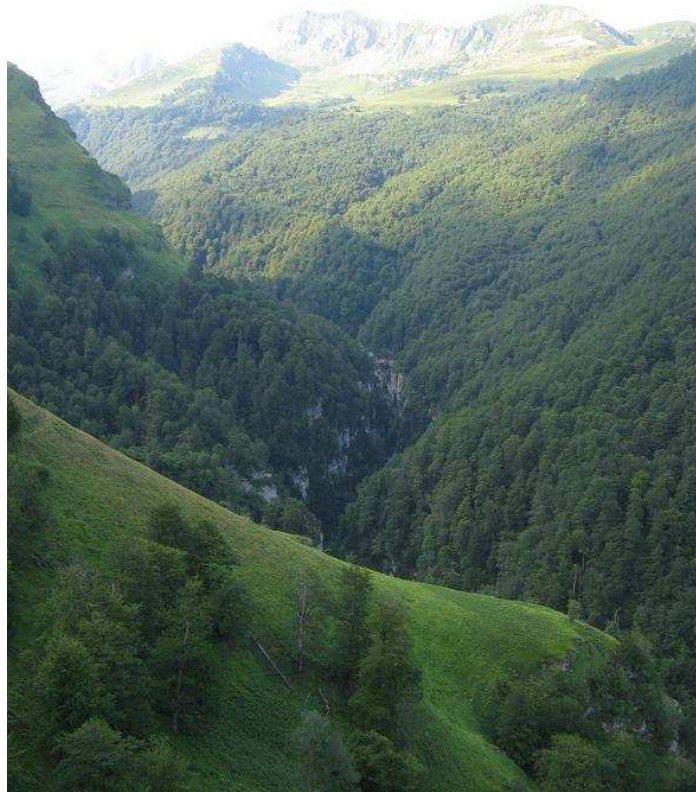
Afstand : 18km

Klimmen : 1100m

Dalen : 480m

Extra bergtoppen : Pic Bimbalèta (1750m)

Mijn wekker ging, zoals gewoonlijk, rond 6u30. Ik voelde me nog erg moe en draaide mij nog eens om. Tijd zat en het is en blijft tenslotte vakantie. Uiteindelijk rond 8u30 vertrokken. Het pad dat aan de oostzijde hoog boven de Gorges d'Olhadubi liep kon mij een stuk meer bekoren dan dat aan de andere kant gisterenmiddag. Prachtige uitzichten op de verticale rotswanden met aan het eind van het dal de toppen van de grenskam. In het westen bleef de Pic d'Orhy beeldbepalend. Toen ik op een hele brede col terug de GR10 oppikte haalde ik een wandelaar in die ik al een hele tijd in het vizier had. Het bleek een Vlaming te zijn. Hans was zijn naam en hij was bezig aan het vijfjaarlijkse exploitatie waar hij toestemming voor kreeg van z'n vrouw : de Pyreneeënoversteek via de GR10. De vorige keer was hij vanuit Luxemburg via de GR5 tot Nice gelopen.

Met hem liep ik via de GR10 verder. Eerst was het even klimmen op een brede kam. Onderweg schoot nog een hazelworm voor ons over het pad. Het was de eerste keer dat ik dat zag en het had op het eerste zicht meer weg van een klein slangetje dan van een worm. En eigenlijk is een hazelworm een soort van hagedis. Ingewikkelde boel. Wat verder kregen we aansluiting op een onverhard weggetje dat een heel eind licht golvend langs de helling liep. Aan een cabane was er een bronnetje waar ik mijn watervoorraad weer aanvulde. Iets verderop begon dan de korte klim naar de Col d'Izeyto. Rond 12u stonden we boven.

Voor GR10-lopers begint hier de afdaling naar Sainte-Engrace. Ik wou echter niet afdalen maar terug de HRP oppikken die ik gisteren noodgedwongen had moeten verlaten. Het was mijn bedoeling om vanaf de col het aardewegje te nemen dat in zuidelijke richting tot de Eskantolha-boerderij liep om van daaruit dan à l'improviste de 250 klimmeters naar de Port de Bimbalèta te overbruggen, waar ik opnieuw op de HRP zou uitkomen. Op de kaart zag het er makkelijk uit maar dit was echt een eigen hersenspinsel dat in geen enkele wandelroute is opgenomen dus was het toch een beetje een vraagteken. Ik schoot enkele kompascoersen

om de juiste route te bepalen, de Port de Bimbalèta is namelijk een nogal onopvallende col gezien iets zuidelijker in Spanje nog enkele hogere toppen van de Sierra de Lapatia oprijzen.

Tot de boerderij had ik uiteraard geen problemen en ook de klim naar de col viel inderdaad heel goed mee. Een stevige klim door een groen landschap doorsneden met enkele kleine rotswandjes. Een spoor was er natuurlijk niet te bekennen maar de route naar de col was nogal straightforward. Boven stond er weeral verschrikkelijk veel wind. Ik zette me neer in het gras om wat te

eten omdat rechtstaan te lastig was. Het viel me nu ook weer op welk een enorme bloemenpracht hier te bewonderen was. Daarna pikte ik snel nog de Pic Bimbalèta mee, een klimmetje van niets vanaf de col. Ik werd beloond met een heel mooi uitzicht op het kalksteenmassief rond de Pic d'Anie, terwijl in het westen de Chardekagagna en de Orhy te bewonderen waren. Ik nam enkele foto's en ging dan naar beneden want door de wind was het niet echt genietbaar op de top.

Ter hoogte van grenspaaltje 254 begon ik vanaf de col af te dalen door een kleine insnijding. Daarna was het een kwestie van het juiste veespoor uit te kiezen om de Pic Bimbalèta langs het zuiden te omtrekken en naar de Port d'Ourdayté af te dalen. Allicht zat ik iets hoger dan het beste spoor want veel pad was er al snel niet meer te bespeuren in het lange gras. Moeilijk was het echter niet en al snel stond ik beneden. Via enkele veepadten nam ik daarna een rechtstreekse route naar een gebouw dat ik al een tijdje zag blinken in de zon en waarvan ik dacht dat het de Refugio Beluaga was. Een geel gemarkeerd pad liet ik daarbij links liggen. Ik bereikte het gebouw rond 14u15. Nu wist ik dat de Refugio Beluaga al enkele jaren om onduidelijke redenen dicht was. Nu trof ik hier een legerbasis aan. Dacht dus dat dat de nieuwe bestemming was van het gebouw.

Geen leuke plaats.

Metershoge omheining met rollen prikkeldraad en soldaten met machinegeweren. Een omgeving die schreeuwde met hetgene waar ik al de hele dag doorheen was gelopen.

Bronnetje gezocht en gevonden, iets verder aan de rechterkant van de weg bij het begin van een kleine afgrond. Het duurde 11 minuten om mijn waterzak van drie liter te vullen aan het muizepisstraalke dat hier van de rots kwam gelopen.

Ik had eigenlijk geen zin om hier ergens te overnachten maar het was nog een heel stuk naar La-Pierre-St-Martin en ik verwachtte niet om onderweg nog veel water te vinden.

50m verder onder een toeristeninformatiebord de schaduw opgezocht want het was alweer verzengend heet.

Toen ik rond half vijf uit verveling enkele kompaskoersen zat te schieten naar de Lakhoura, die ik morgenvroeg wou beklimmen, begon het te dagen. Ipv pal noord lag de driedubbele top op zo'n 50°.

De kaart nog eens gecheckt, en ik stond inderdaad aan het verkeerde gebouw, allicht de oude douanepost waarvan Ton Joosten in z'n gids melding maakt. Zo'n 2km verder langs de weg stond pas de refuge. Mezelf goed voor het hoofd geslaan.

Rugzak weer ingepakt en na zo'n twintig minuten langs de weg de échte Refugio Beluaga bereikt. Een modern gebouw (uit 1971), maar vuil en verlaten. Alle ingangen waren dichtgemetseld. Door een raampje zag ik nog geopende conservenblikken op tafel. Toch wel vreemd. Alsof men hier in allerijl was moeten vertrekken.

De portiek was wel nog open als noodshelter en ik besloot er mijn matje uit te rollen om zo de tent niet te hoeven opstellen. Ik wil morgenvroeg van de ochtendkoelte gebruik maken om frontaal de Lakhoura te bestormen.

Intussen is het 20u en met het zakken van de zon worden de schaduwen van de bergen langer. In het oosten lonkt de grote kalkstenen wildernis. Hoog op de flanken van de Pic d'Anie nog een sneeuwveldje.

Onweerswolken in de verte.

De echte Pyreneeën kondigen zich aan.

Grijnzend en uitdagend.

15/07/2007 : Dag 11 : Refugio Beluaga – La-Pierre-St-Martin

Vertrek : 8u40

Aankomst : 12u35

Wandeltijd : 3u25

Afstand : 12km

Klimmen : 700m

Dalen : 500m

Extra bergtoppen : Pic d'Arlas (2044m)

Slap en futloos vanochtend.

Het plan om de Lakhoura te beklimming liep ik in de loop van de nacht eigenlijk al varen.

De wind gierde de hele nacht rond de hut. Nog steeds dezelfde wind als eergisteren aan de Orhy, en nog steeds onder dezelfde strakblauwe hemel.

Pas om 7u45 uit mijn nest geraakt.

Een beetje moeilijkheden gehad om water te vinden. De bron van de hut vond ik niet en het riviertje wat verder was behoorlijk troebel. Dan maar tot boven de weg geklommen en daar naast een soort pompinstallatie water uit het beekje gehaald, hier bleek het wel helder te zijn.

Toch nog een tabletje erin want er grasde hier nog steeds veel vee op de hellingen.

Rond 8u40 de weg beginnen afstoempen naar La Pierre-St-Martin.

Toch vreemd dat Veron zo'n route aandoet.

Op de cols stond er nog steeds geweldig veel wind. Zwalpend van links naar rechts over de weg, gelukkig reden de zeldzame auto's heel langzaam aangezien ook de koeien in grote getale het asfalt opzochten.

Mooie terugblik op de Lakhoura en de hele grenskam tot de Pic d'Orhy.

Wat verder werd volop gebouwd aan een nieuw langlaufcentrum. Een foeilelijk gebouw.

Ergens rond grenspaaltje 258 betrad ik dan plotseling het karstlandschap. Een eenzame en wereldvreemde omgeving. Naaldbomen verspreid tussen en op de grillige witte tot lichtgrijze gekarstifiërde kalkstenen rotspartijen. De wind gierde er tussendoor. Eventjes halt gehouden.

De weg slingerde zich op onnavolgbare wijze verder door deze omgeving richting Col de la Pierre-St-Martin. Daar kwam ik aan om 10u45 en zaten mijn asfaltkilometers erop voor vandaag. De kaasverkoper op de col deed goeie zaken. Na een langere pauze (met kaas) nam ik daarna het pad naar de Pic d'Arlas. Na het wegvallen van de Pic d'Orhy moest en zou dit na elf dagen eindelijk mijn eerste 2000-er worden. Tussen de dagjesmensen (het was zondag en het weekend van quatorze juillet) klom ik eerst rustig naar een col. Daar hield bijna iedereen het gelukkig voor bekeken. Daarna klom ik een stuk linksom over een vriendelijke puinhelling om de noordkam te bereiken, terwijl ik werd nagestaard door de dagjesmensen. Via de kam klom ik steil maar makkelijk naar de top over een wirwar van kleine paadjes.

Ik was alleen op de top. Een mooi, geïsoleerd topje was het. Ik overschouwde de Arres d'Anie, met de Pic d'Anie die de hele omgeving in het oosten domineerde. Naar het westen had ik een terugblik over de hele grenskam tot de Pic d'Orhy. In het noorden lag het skioord met daarachter de grote vlaktes aan de voet van de Pyreneeën. Ik bleef een halfuurtje boven,

liet een foto nemen toen twee Spanjaarden bovenkwamen en begon daarna met de vervelende afdaling over de skipiste naar La Pierre-St-Martin. Het was er doods in de zomer. In een kleine bar/restaurant haalde men meteen de computer boven toen ik vroeg of er ergens internetaansluiting was in het dorpje. Als “wederdienst” at ik er daarna een dagschotel.

Goeie methode van klantenwerving.

Ik volgde met een glaasje wijn in de hand de eerste Alpenrit in de Tour. De zwanenzang van Vinokourov. De sportieve zwanenzang, achteraf gezien.

Toen de koers gedaan was vertrok ik naar de refuge. Buiten kookte ik m'n potje en ik sprak met twee andere HRP-ers af om morgen samen het stuk naar Col des Anies te lopen. Ik was er toch niet helemaal gerust in met het karstdoolhof van de Arres d'Anie in het vooruitzicht. We spraken af om 6u30 te vertrekken. Echt vroeg opstaan dus morgen.

Ik had geen zin om 15 euro te betalen voor de refuge dus rolde ik gewoon mijn matje uit achter een muurtje naast het gebouw boven de refuge. Regenen zal het niet en koud worden evenmin. Ik lag er min of meer beschut voor de nog steeds stevige wind. De wekker zette ik om 5u45.

16/07/2007 : Dag 12 : La Pierre-St-Martin – Lescun

Vertrek : 6u40

Aankomst : 16u05

Wandeltijd : 7u45

Afstand : 19km

Klimmen : 1050m

Dalen : 1860m

Extra bergtoppen : Pic d'Anie (2504m)

Behoorlijk goed geslapen onder de blote hemel en de slaapzak uitgekropen om 5u40.

De Pyreneeën hadden vanochtend een mooie verrassing in petto : een mer de nuages lag uitgespreid over Frankrijk. Tijdens mijn ontbijt ontvlamde dan nog eens de hele oostelijke hemel toen de zon de wolken hoger in de troposfeer begon te verlichten.

Het was een

fantastische schemering en zonsopkomst en ik zat met de tranen in de ogen bij het bewonderen van zoveel pure schoonheid.

Dit noem ik pas het echte leven.

Rond 6u35 kwamen de twee andere HRP-ers de refuge uitgewandeld. Ze hadden binnen ontbeten en het hele spektakel gemist. Want nu de zon net boven de met mistflarden gedrapeerde bergen begon te piepen verdwenen ook de mooie kleuren. Even later waren we als eersten van alle refuge-gangers op weg.

Al snel werd duidelijk dat het toch niet deze twee mensen waren die me door de Arres d'Anie zouden loodsen. Hun tempo lag heel laag, waarmee ik op zich niet zo'n probleem had, maar ze maakten vooral een bijzonder onzekere indruk waarbij ze om de vijf minuten stopten om luidop de beschrijvingen uit de topo van Veron voor te lezen. Zelfs toen we nog op het wit-rood van de GR10 liepen.

Na een kort klimmetje stootten we ter hoogte van de rotswand van Murlong, die aan onze rechterkant lag, op een wandelboom met afgebroken wegwijzers. Er vertrokken hier twee routes, allebei met rode stippen gemarkeerd. Wij moesten een soort van valleitje induiken naar links. Een hele bijzondere passage. Het karstlandschap op z'n best, een aangrijpende omgeving. Het pad laveerde hier doorheen dit smalle ravijntje tussen karstgaten van soms wel vijf meter diep, waarin hier en daar nog sneeuw te zien was. Toen we de steilere flanken van de Pic du Soum Couy naderden begon het pad langzaamaan in zuidoostelijke richting af te buigen en klom over een puinhelling en enkele rotspartijen langzaam verder naar de Col des Anies. De Pic d'Anie werd hierbij steeds groter en de adrenaline om hem te beklimmen begon stilaan door mijn aderen te stromen. Het zou de eerste grote top van de tocht worden.

Om 9u30 stonden we op de Col des Anies en hier nam ik afscheid van mijn medewandelaars die meteen verder zouden afdalen. Ik vond dat eigenlijk nogal onbegrijpelijk, met deze weersomstandigheden was het doodgewoon zonde om een top als deze zomaar voorbij te lopen. Weeral zo'n wandelaars die gewoon een tocht uit de boekjes afhaspelen zonder eens iets extra te willen doen. Ik dacht aan een citaat van Ton Joosten uit z'n HRP-gids : "De HRP volgt een mooi traject, geeft een goede indruk van wat dit gebergte aan natuurschoon heeft te bieden, maar het loont zich ook de moeite om hier en daar een zijsprong te maken. Wie de Pyreneeën écht wil leren kennen, is genoodzaakt regelmatig van de HRP-route af te wijken!"

Ik duwde wat caloricënbommen naar binnen en begon om 9u45 aan de beklimming. Met rugzak, want het was toch een eindje en ik wou water meenemen naar boven maar had nu nog geen klein dagrugzakske bij (die kwam pas mee met Joris en Goedele, vanaf Lescun) Moeilijk was het allemaal niet ; eerst een grote omtrekkende beweging grotendeels over een puinhelling met een mooi pad langs de westzijde van de berg, om dan over enkele makkelijke rotspartijen (mijn handen heb ik slechts twee keer een beetje nodig gehad, en dan louter ter ondersteuning) naar de hele brede kam te klimmen en daar in zigzag over wat puin naar de top te ploeteren. In totaal een goeie 400m klimmen vanaf de col. Na drie kwartier had ik de klus geklaard. Ik was, tot mijn verrassing, opnieuw helemaal alleen boven.

Het uitzicht was fenomenaal. Plots lagen de hele Pyreneeën in het oosten voor mij uitgespreid.

De Balaitous (3144m), de Pic du Midi d'Ossau (2884m) en de Bisaurin (2668m) herkende ik meteen. Ik was ook vrij zeker in de verte de Vignemale (3298m) te ontwaren. Maar er was nog zoveel meer : Er waren de steile, bleke kalkstenen flanken van de Orgues de Camplong, de gevorkte

Billare en de toppen van de Cirque d'Ansabère die in schril contrast stonden met de groene weilanden en bossen beneden in de Cirque de Lescun en het Vallée d'Aspe. Er was de karstwoestijn van de Arres d'Anie, die van hierboven absoluut de aanblik van een maanlandschap had. Er was de terugblik tot eindeloos ver in het groene Baskenland. Maar bovenal was er, voor het eerst, die aanblik van een eindeloze reeks spitse Pyreneeëntoppen die mij toegrijsden. Het Balaitous-massief was nog getooid met heel wat witte plukken sneeuw. Ik stond hier echt de ogen uit mijn kop de kijken. Wat een top.

Na een klein halfuurtje begon ik te dalen. Ik had gerust langer op de top willen blijven, maar dieper in de Pyreneeën had ik al de eerste cumulusbewolking gespot en de lucht was ook

lang niet meer zo uitgesproken blauw als de vorige dagen, eerder melkwit. Enfin, het zag er allemaal een beetje uit alsof er nog wel eens gedonder kon komen later vanmiddag en dus kon ik maar beter beginnen dalen. Om 11u30 stond ik terug op de col. Na de col wandel je op enkele stappen een totaal ander landschap binnen. Gedaan met de karstgaten links en rechts van het pad ; nu wandelde ik plots in groene weiden gekneld tussen de rotswanden. De bloemenpracht was hier weer enorm en ik spotte mijn eerste Pyreneese irissen. Het belachelijk kleine Lac d'Anie is een mooie bivakplek voor zij die een waterpompje bezitten. Een grote groene vlakte doorweven met kleine stroompjes, het deed mij wat denken aan de Corsicaanse pozzines. Het uitzicht op het massief rond Pic de Ger mocht ook gezien worden.

Hopeloos gesukkeld op weg naar Cabane de Lacure. Ik kwam op een te hoog veespoor terecht en moest twee keer zeer steil door een weiland afdalen om een lager spoor op te pikken. Ik vreesde namelijk dat ik mij anders ging vastlopen op de steeds steiler wordende hellingen boven de cabane. Vibramzool-afdrukken vertelden mij dat ik lang niet de eerste was die hier in de fout was gegaan. Uiteindelijk had ik het goeie spoor toch te pakken en rondde ik op hoogte de helling om zo in zuidelijke richting naar het Valleé d'Anaye toe te wandelen. De gigantische bergwanden van de Billare maakten een diepe indruk. Wat een kanjer van een berg! Ter hoogte van de Cayolars d'Anaye zat het moeilijkste stuk erop voor vandaag en gooide ik er de rugzak nog even af. Terwijl ik daar zat kwam er een wandelaar naar beneden vanaf de Col d'Anaye. Nog maar de zesde mens die ik zag vandaag, ondanks het ronduit spectaculaire parcours. Hij had er de aartsmoeilijke route van de Refugio Beluaga over de Col d'Anaye opzitten en ging nu nog door tot in Borce, na Lescun nog vier uur over de GR10. Zot! Hij wist mij ook nog heel wat intressants te vertellen over enkele moeilijke passages verderop in mijn tocht.

De lucht was intussen inderdaad regenzwanger geworden en nu en dan was er al wat gemiezer. Ik vertrok dus weer en bereikte na een makkelijke zigzagafdeling door het bos het grote Plateau de Sanchèse. Na het verdwijnen van de dagjesmensen moet dit, onder honderden meters hoge verticale rotswanden en met twee idyllische watervallen, een heerlijke bivakplek zijn. Ik wou echter meteen doorlopen tot Lescun zodat ik morgen een echte rustdag had in afwachting van Joris en Goedele. Het was nog een uurtje over het asfalt tot Lescun. Het decor, groene weilanden met in de diepte het Vallée d'Aspe en daarachter de bergen, kon ik best nog wel smaken maar de vermoeidheid begon nu toch stilaan te wegen. Het was al een lange dag geweest. Gelukkig trok het nu weer helemaal open zodat ik mij over regen geen zorgen meer hoefde te maken.

Na een klein uur vanaf Plateau de Sanchèse bereikte ik dan rond 16u Lescun. Het was een prachtig dorpje dat zijn titel "mooiste dorp van de Pyreneneeën" meer dan waard was. Niet alleen was er het kader, in het groen aan de voet van de indrukwekkende toppen van de Cirque de Lescun, maar er was ook het doolhof aan kleine straatjes en de uniforme 19^e eeuwse bouwstijl van de huizen. En vooral : dit plekje leek nog niet ten prooi te zijn gevallen aan het massatoerisme. Het was stil in de straten en het klateren van de vele fontaines had een rustgevend karakter. Ik liep een beetje rond en ging dan naar het terras van de gîte een pintje drinken in de warme namiddagzon. Ik had er wel recht op : het eerste grote luik van mijn tocht zat erop, en op de eerste dagen na kon ik zeggen dat ik het met glans had doorstaan. En daarenboven was ik niet ontevreden dat het vriendelijke Baskenland nu eindelijk plaats ruimde voor de échte Pyreneneeën, dat had ik wel duidelijk gezien vanop de Pic d'Anie.

Om 17u ging het winkeltje in het dorp open en deed ik wat inkopen voor mijn rustdag van morgen. Van die rustdag wou ik gebruik maken om mijn energiereserves weer wat verder aan te vullen.

Daarna kreeg ik een lift naar de camping iets lager in het dal. Dat bespaarde mij toch een halfuur vervelende asfalt.

Een beetje tot mijn verbazing kwam ik Joris en Goedele al tegen op de camping. We hadden pas morgenavond afgesproken maar zij kwamen hier hun spullen afzetten en reden morgen met de auto naar Gavarnie om die daar achter te laten voor wanneer ze binnen twee weken hun tocht erop hadden zitten.

We maakten er een gezellige avond van en er werd voor mij een heerlijke maaltijd klaargemaakt.

Toch speciaal om elkaar midden in de bergen tegen te komen na al meer dan 200km en anderhalve Everest erop te hebben zitten.

Op voorhand een gok, nu stond ik daar bitter weinig bij stil.

Het deed mij wel beseffen : alles loopt naar wens.

Deel 3 : Béarn – Balaitous

18/07/2007 : Dag 14 : Lescun – Ibon de Acherito

Vertrek : 8u40

Aankomst : 14u30

Wandeltijd : 4u15(+0u35)

Afstand : 14km

Klimmen : 1120m (+230m)

Dalen : 65m (+230m)

's Nachts regende het nu en dan en bij het opstaan, om 6u30, was het zicht nogal beperkt door de mist die het dal vulde.

Haast hadden we niet want ik had een vrij korte klimetappe tot rond de grens gepland om Joris en Goedele het ritme wat te pakken te laten krijgen. Pas rond 8u40 was alles helemaal ingepakt en konden we vertrekken. Ik at het laatste halve stokbrood helemaal op tijdens de openingskilometer.

Het was een ochtend zonder al te veel geschiedenis. We liepen via het asfalt tot Pont de Masoua en daarna over een grindwegje tot een groot groen plateau, waar we stilaan de Cirque d'Ansabère betraden. Daarna ging het over een pad door het bos wat steviger, maar met brede zigzags, omhoog naar de Cabanes d'Ansabère. Er was al die tijd geen bal te zien.

Ik had er een beetje een slecht gevoel bij. Op voorhand had ik enorm uitgekeken naar dit stuk in de schaduw van de indrukwekkende Aiguilles d'Ansabère en nu bedroeg het zicht minder dan 50m. Geen Aiguilles dus.

Joris en Goedele klommen meteen goed en we gingen vlotjes omhoog tegen 380m/uur. Ondanks het feit dat we allemaal eten voor zes dagen in de rugzak hadden zitten.

We wouden pauzeren aan de Cabanes d'Ansabère, waarover ik heel wat positiefs had gehoord. De vriendelijke bergier is blijkbaar voltooid verleden tijd.

Nu werden we verwelkomd door een nors exemplaar, maar vooral door z'n 2 verschrikkelijk agressieve honden, waarschijnlijk Rottweilers. Ik en Joris konden een aanval nog met onze wandelstokken afslaan maar Goedele kreeg een knauw in de bil. Een diepe, bloedende wonde. Snel 100m doorgelopen en dan goed ontsmet. Hopelijk was het misbaksel ingeënt tegen hondsdolheid. Na enig overleg besluiten we door te lopen en in het eerstvolgende dorp een dokter op te zoeken.

En zo ging het in de mist steeds verder omhoog. Een grote kudde schapen begeleid door twee honden lieten we maar helemaal passeren (de schrik zat er echt wel in). Plots stonden we aan de oever van het minuscule Lac d'Ansabère. Teveel mist om de overkant ervan te zien, ook al kon dat nauwelijks twintig meter verderop zijn.

Aan beide kanten van het meer leek een pad verder omhoog te lopen maar in de mist konden we natuurlijk niet zien waarheen. Op basis van de kaart verkozen we de westelijke optie.

Een klein halfuur later, zo rond de klok van enen, stonden we op de grenskam.

En het wonder geschiedde.

De mist die langs de Franse hellingen omhoogkroop werd door een forse zuidenwind terug Frankrijk ingeblazen.

Spanje en z'n kalkstenen toppen baadden in de brandende middagzon. In Frankrijk torenden de pieken van de Cirque d'Ansabère net boven de dampende wolkenpot uit. Ik was geëmotioneerd door dit prachtige tafereel.

Nog een topje op de kam meegepikt en dan op de col een pauze gehouden.

Daarna begonnen we aan het laatste stukje naar het Ibon de Acherito. We waren in de mist allicht op een spoor terechtgekomen dat te ver naar het westen de kam bereikte want nu moesten we à l'improviste een stukje door het lange gras op het echte pad terug op te pikken. Nog een onopvallende kam over en daar lag in de diepte het paradijslijke Ibon de Acherito, ook wel Lac de la Chourique

genoemd. Aan de N- en de O-zijde werd het omzoomd door quasi verticale kalkstenen bergwanden. In het water zaten prachtige kleurschakeringen. We daalden af en zochten een plekje voor de tent aan een kleine alluviale vlakte aan de noordzijde van het meer, onder de Pic du Lac de la Chourique. De opbollende cumulusbewolking kondigde mogelijk onweer aan. We zwommen in het meer, dat van temperatuur best nog wel aangenaam was, en maakten er een luie middag in de zon van. Vakantiegevoel, zeg maar.

21u30. Het is zover. Ik ben stapelzot op de Pyreneeën! Na een uitgebreid avondmaal vertrok ik rond 19u30 alleen naar het colletje net ten westen van de Pic du lac de la Chourique. Vandaar dan nog heel even de grenskam naar het westen om zo naar een topje op de kam tussen de Cirque d'Ansabère en de Cirque de Lariste toe te klauteren. Ik deed er zo'n twintig minuten over vanaf het meer.

Tranen sprongen in de ogen bij wat ik te zien kreeg.

Een mer de nuages lag uitgespreid over heel Frankrijk, de zakkende zon over de toppen van de Cirque d'Ansabère wierp donkere schaduwen over deze hagelwitte deken. Ver in de diepte blonk het Lac d'Ansabère nog net in de zon. Er stond een tentje aan het meer. In het oosten kreeg ik een verrassend zicht op de Pic du Midi d'Ossau.

Met open mond gaapte ik in het rond.

Over de grenskam liep een vaag pad en het is allicht mogelijk om van de Col d'Ansabère rechtstreeks naar dit punt door te steken en zo af te dalen naar Ibon de Acherito. Moet een prachtige hoge route zijn.

Ik nam nog enkele fototjes die dit wonderlijke beeld hopelijk toch een beetje kunnen weergeven, eenmaal terug in België. Graag was ik hier gebleven tot zonsondergang, maar ik had aan Joris en Goedele gezegd niet meer dan een uur onderweg te zijn dus keerde ik na een halfuurtje op de top terug naar het meer. Tijdens de afdaling blonk het Ibon de Acherito in de avondzon, de Spaanse sierras op de achtergrond.

Eenmaal terug aan het meer at ik een stukje chocolade en liep dan door naar de zuidkant van het meer voor de avondzon boven de Castillo de Acher en daarachter de Bisaurin. Ik kreeg er niet genoeg van vanavond. Ik hou van de Pyreneeën.

19/07/2007 : Dag 15 : Ibon de Acherito – Refuge d'Arlet

Vertrek : 7u30

Aankomst : 14u15

Wandeltijd : 4u20

Afstand : 15km

Klimmen : 900m

Dalen : 775m

Toen we om 6u30 opstonden kwamen grijze wolken overgewaaid vanuit het zuiden. Een uurtje later kwam de zon een twijfelend door toen we de rugzak aanbonden en langs het

meer liepen om het pad terug op te gaan pikken. We kregen een hele mooie route geserveerd, hoog op de noordelijke hellingen van het groene Valle de Hecho, met naar het zuiden en het oosten een eindeloos panorama op de Spaanse sierras, waar toppen als Castillo de Acher en de Bisaurin uiteraard heel beeldbepalend waren.

De afslag naar Col de Pau is een beetje onduidelijk ; Bij een wegwijzertje “Ibon de Acherito” moet je links een vaag spoor op dat al snel overgaat in een duidelijk pad. Al snel bogen we af in noordelijke richting door de vallei van de Rio de las Foyas. Het was erg relaxed wandelen op deze makkelijke en quasi vlakke route, terwijl het zachte licht van de ochtendzon het groene landschap omzoomd met de bleke kalksteentoppen helemaal tot zijn recht liet komen. Het was genieten. De Pic Lariste stond als een baken aan het eind van het dal. Een stukje verder staken we een Spaanse solo-trekker voorbij alvorens in oostelijke richting af te buigen richting Col de Pau.

Het was een mooie, rustige en open klim in drie trapjes. Daartussen twee grote groene vlaktes die we min of meer aan de noordzijde doorkruisten. Nu en dan liepen we in een boogjes om de koeien met kalf niet te verontrusten. Eenmaal boven kregen we het schouwspel waarop ik een beetje had gerekend : de wolkendeken van gisteravond lag nog steeds over Frankrijk. Achter een kleine rotswand zaten we beschut van de strakke wind uit Spanje die op de col huishield en aten we een hapje.

Het was ook hier dat Joris voor het eerst kloeg over een stekende pijn achteraan z'n rechterknie, allicht iets in de pees. Op dat moment nog niet zo dramatisch, maar dat veranderde toen we daarna nog even doorklommen om de Pic de Burcq te ronden langs het noorden. Eenmaal de rug over volgde een zeer makkelijke maar wel ronduit prachtige hoge route net ten noorden van de grenskam. Groene vlakten met cabanes en vee lagen onder ons langs de helling, daarachter die prachtige witte wolkendeken. Dit waren echt de pastorale Pyreneeën en het pad liet toe om er langdurig naar de kijken zonder meteen over losliggende stenen te struikelen. Op de Col de la Cuarde kregen we nog een laatste doorkijk op de toppen in Spanje. Na een klein uurtje bereikten we Col Saoubathou.

Daar werd stilaan duidelijk dat de blessure van Joris niet zomaar een blessure was. Zeker bij vertrek na een pauze raakte hij nauwelijks nog vooruit van de pijn. Tendinitis?

Met veel twijfels tot de Refuge d'Arlet gesukkeld en het daar maar bekeken gehouden voor vandaag. Dat betekende een achterstand van een halve dag op het schema om vlotjes tegen de 31^e in Gavarnie te geraken maar dat was nu niet zo belangrijk.

Allerlei mogelijke scenario's spookten door mijn hoofd.

Feit was dat het in deze situatie onmogelijk was om de geplande route verder te lopen. En voor mij was ergens een stuk overslaan

eigelijk evenmin een optie.

Morgenvroeg beslissen over het vervolg.

Joris naar Cauterets en daar in z'n eentje drie dagen zitten nietsdoen, terwijl ik en Goedele vervolgen via de geplande route? Lijkt weinig intressant voor Joris...

Goedele&Joris in drie dagen op het dooie gemakske tot Gabas en vandaar liftend naar Cauterets terwijl ik via de normale route doorga?

Joris&Goedele via de GR10?

Veel vragen, weinig antwoorden.

Wachten tot morgen.

De hele middag in de zon gezeten, de kayak die aan het meer lag het water ingesleept en met mijn sleffers als roeispanen een rondje op het meer gemaakt, tot een half boze, half lachende gardienne mij eruit kwam halen.

De Pic d'Aillary en het uitzicht op de meanderende Rio Aragon met daarachter de Bisaurin lonkten maar ik wilde dit hapje voor vanavond houden.

Intussen is het avond en zit ik in de mist te schrijven met nog geen tien meter zicht.

Dom, dom, dom.

Reden te meer om later nog eens terug te komen.

20/07/2007 : Dag 16 : Refuge d'Arlet – Ibon del Escalar

Vertrek : 9u30

Aankomst : 18u00

Wandeltijd : 6u10

Afstand : 20km

Klimmen : 1080m

Dalen : 1010m

Amai.

Lange tijd leek het een beetje een kleurloze dag te worden maar de Pyreneeën hadden alweer een serieuze verrassing in petto.

Om 6u30 regende het nog steeds dus draaiden we ons nog eens om tot het droog werd. Dat was zo rond 7u45, het zicht bedroeg nog geen twintig meter. De goesting om te vertrekken is dan altijd wat kleiner en het was al 9u30 toen we finaal de tent tegen de vlakte legden en vetrokken.

Een klimmetje van niets om de col na de refuge te bereiken. Daarna een zeer goed uitgetreden pad om de col de Lapachouaou te bereiken. Vanop foto's wist ik dat dit ook een zeer mooie, rustieke en pastorale tocht was, maar daar was door de dichte mist nu helaas niets van te zien. Met Joris z'n knie ging het gelukkig wat beter dan gistermiddag en we schoten vrij goed op.

Eenmaal iets voorbij de col begon de afdaling door de mist naar het Pla d'Espélunguère. We hoorden de honden aan de Cabane Grosse al van ver blaffen en vroegen aan twee tegenliggers of ze gevaarlijk waren. De schrik zat er nog in na eergisteren. Ze stelden ons gerust en we wandelden op veilige afstand langs de blaffende wakers die mooi aan de hut bleven staan. Het tweede deel van de afdaling verliep over een kronkelende grindweg door het bos. De toppen van de bomen waren onzichtbaar in de mist. Het had ook wel iets, zo in volmaakte stilte door het grijs tussen deze woudreuzen.

Rond de 1450m zakten we finaal onder de wolkenbasis en werd de groene vlakte zichtbaar. Na een pauze staken we de beek over via een brugje om daarna terug te beginnen klimmen. Vanwege Joris z'n knie en de lage wolkenbasis had het niet veel zin om de route langs Lac d'Estaens te nemen, dus bleven we langs de Franse kant van de grens om zo door te steken naar de parking van Sansanet en vandaar richting Col du Somport te lopen. Het was een makkelijke route, grotendeels door het bos, maar zonder al te veel uitzicht en met het ronkende motorgeluid van de auto's op de N134 op de achtergrond.

Eenmaal aan de parking werden we staande gehouden door twee mensen die een enquête hielden over wandelen in het Vallée d'Aspe. Hoewel het al redelijk laat was trokken we toch een halfuurtje uit voor hen. Eén van de vragen was ondermeer "Hoeveel tochten doe je zo per jaar?", waarop ik gewoon antwoordde "Un.". Naar de duur van die tocht werd gelukkig niet gevraagd. Ik kreeg nog een sticker met reclame van het Vallée d'Aspe die ik weggaf aan het eerste kind dat ik tegenkwam.

Toen onze "verplichtingen" erop zaten begonnen we langs de grote weg te stoempen richting Col du Somport. We wouden in de volgende haarspeld overschakelen op de Jacobsroute die hier de grens oversteekt maar vonden niet meteen een pad en liepen dan maar gewoon door over de weg. Toen een paar honderd meter verder rechts onder de weg plots toch de Jacobsroute verscheen bleven we maar gewoon over het asfalt doorstoempen tot de col. Veel verkeer was er toch niet.

Het liep al naar vieren toen we bij de douanepost eindelijk de grens bereikten. We sloegen er wat eten in in het plaatselijke winkeltje en gingen daarna in het restaurant zitten waar Goedele een broodje kaas at en ik een Joris elk een bord friet. Er zaten behoorlijk wat Santiagogangers, makkelijk herkenbaar aan de Jacobsschelp op hun rugzak. Het verraste me wat hoe populair deze – voor mij relatief onbekende - pelgrimsroute blijkbaar was. Na een

goed halfuurtje sleepten we ons terug de mist en de kou in voor het slotsluk van de etappe : eerst een halfuur op het asfalt naar het foeilelijke skioord Astun, om daar achter de gebouwen een klein padje op te pikken en naar Ibon del Escalar te klimmen. Het was nu doorbijten na een lange dagetappe. Uitzicht was er door de mist nog steeds totaal niet. Bij een luchttemperatuur van zes graden bereikten we rond zes uur het meer. Het was koud, winderig, de mist schoot voorbij. Het meer zat vol ronddobberend mos en wat verder dreef een dode vis.

Niet meteen de aangenaamste berg-sensaties.

Het was rond kwart voor negen toen Joris riep dat het zicht verbeterde en ik meteen uit mijn slaapzak kroop. In mijn boxersshort de tent uitgesprint, ook al was het maar een graad of vier.

Het was plots windstil geworden en tussen de mistflarden werden de bergtoppen langzaam zichtbaar.

Wat foto's van het bivak genomen.

Een kwartiertje later rustig wat heuveltjes achter ons bivak opgewandeld. Wandelen veranderde in lopen, lopen veranderde in rennen toen ik zag dat de heuveltjes voor mij als piepkleine eilandjes net boven een eindeloze witte wolkendecken uittorenden.

Ik liep doodgewoon óp de wolken.

Als een klein kind dat na een vakantiecamp naar z'n wachtende moeder rent, rende ik naar de bergtoppen die in de verte badend in een vuurrood avondlicht boven de wolkenzee uittorenden.

Een ren als geen ander.

De hele grijze dag meteen vergeten.

Zintuigen op scherp.

Wekker om 5u30.

Morgenvroeg bij zonsopkomst wil ik opnieuw op de wolken rennen op weg naar Pic de Moines.

21/07/2007 : Dag 17 : Ibon del Escalar – Refuge de Pombie

Vertrek : 7u30

Aankomst : 16u15

Wandeltijd : 5u45

Afstand : 21km

Klimmen : 1250m

Dalen : 1290m

Extra bergtoppen : Pic des Moines (2369m)

5u30 : Regen en doorslapen.

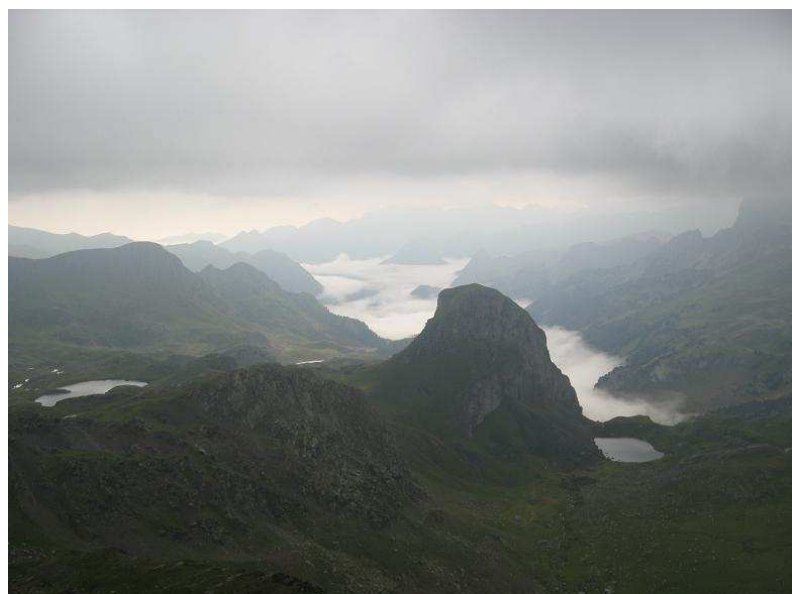
6u30 : Droog, grijze hemel, 8°C, strak windje, tent alweer drooggewaaid.

Een uur later was ik op weg naar de col. Joris&Goedele deden het rustig, we hadden afgesproken op Col des Moines maar ik zou intussen nog wel de Pic des Moines (2369m) gaan meepikken.

De mooie zonsopkomst zat er door het weer dus allang niet meer in maar toch had ik een onstilbare honger om naar de top te gaan. In een lichte hagelbui klom ik eerst naar col, waar ik de rugzak achterliet aan een paar infoplakaatjes in verband met het Franse Nationale park. De Pic du Midi d'Ossau zat mysterieus gehuld in de wolken, met een spookachtig rood licht van de ochtendzou die wat verder blijkbaar wel aan het schijnen was. De top van de Pic Peyreget was nu en dan net zichtbaar en ik dacht bij mezelf : “verdomme, en die Ossau is dus nog een 400m hoger”.

De Ossau is een monster.

Toen ik via een makkelijk paadje naar boven klom begon zich langzaam het uitzicht te openen. Eerst enkel een mooie terugblik op het Ibon de Escalar, waar we gebivakkeerd hadden, daarna ook op het Vallée d'Aspe en naar het zuiden. De laatste 50m klimmen liepen over enkele makkelijke rotspartijen waar ik nu en dan mijn handen gebruikte ter ondersteuning. Klauteren

was het zeker niet. Na een goed kwartier bereikte ik dan de top.

Bij mooi weer moet dit een zeer mooi uitzichtstopje zijn.

Nu zag ik tussen de wolken door de groene vlaktes en de vele meren in het oosten en noordoosten, met op de achtergrond de grauwe, granieten basis van de Ossau en de Peyreget. In het zuidoosten sprong de Pico Anayet nogal in het oog. Maar het beeld dat mij van deze top vooral bijbleef, was dat ik midden tussen 2 “verdiepingen” wolken stond : de dalen waren opgevuld met een dikke laag mist, boven mij raasde een grijze wolkendeken voorbij. De lucht was regenzwanger dus begon ik na een minuutje of vijf alweer aan de afdaling.

Joris en Goedele waren net bovengekomen op de col en na een korte drinkpauze begonnen we aan de afdaling. We waren nauwelijks vertrokken toen uit de tegengestelde richting een groepje wandelaars aankwam. Al snel bleek dat ook zij de oversteek deden – van oost naar west dan wel. Er was een bij meisje van een jaar of 17, dat met enkele familieleden die de veertig al allemaal voorbij waren meestapte. Ze droeg een even grote rugzak als de rest en ik kon niet zeggen dat ik niet zonder bewondering was. De hoge Pyreneeën hadden ze er al opzitten. Voor mij was het maken oversteek op de moment nog steeds iets ultiems, iets onbereikbaar, iets waar ik eigenlijk nog niet aan durfde en wilde denken. De meer dan 200 3000-ers van de Pyreneeën lagen nog allemaal vóór mij.

De lus Lac Bersau – Lac Gentau – Lacs d’Ayous was meer dan de moeite waard. Grote groene vlaktes met riviernetwerken doorweven, meren en meertjes links en rechts, de mooie Pic Casteret en natuurlijk in het oosten die machtige Pic du Midi d’Ossau zorgden voor een bijzonder kader. Op de flanken van de Pic Casteret lag op enkele tientallen meters van het pad een vers koeienkarkas waar tientallen gieren zich op uitleefden, terwijl ze een soort krassend geluid produceerden dat door merg en been ging. Eenmaal aan de Refuge d’Ayous hielden we op het terras een lange pauze terwijl de wolken meer en meer druppels begon te lossen. Van het beroemde uitzicht over het Lac Gentau en de Pic du Midi d’Ossau was niet zo heel veel te zien. Een Belgische vader met zijn dochter van 15 kwamen ook net voorbij. Ze waren op tocht met een ezel als lastdier. Vannacht was hij nog ontsnapt toen ze op één van de groene vlaktes hun tent hadden opgezet en het had vanochtend een (bang) uurtje gekost om ‘m terug te vinden.

Het was niet het eerste en ook niet het laatste stel wandelaars die we hier in de buurt van het groene Vallée d’Aspe met een ezel zagen wandelen.

Toen we rond half elf begonnen aan de afdaling naar de vallei begon het al snel te onweren. De wolkenbasis ging rap omlaag en eenmaal in het bos was het hek helemaal van de dam. Hevige regen en wat hagel waren ons deel terwijl we snel naar beneden liepen. Het was verbazend om zien hoeveel dagjesmensen (het was zaterdag) tegen beter weten in toch naar boven bleven stappen, richting refuge. Eenmaal beneden was het ergste voorbij maar gezien het wel erg twijfelachtige weer besloten we om niet via de ruige Col de Peyreget naar de Refuge de Pombie te wandelen maar wel via de makkelijke en geleidelijke klim over de Col de Suzon. We liepen dus eerst door naar Bious-Artigues, waar we onder het piepkleine afdakje van een toeristen-informatiebord beschutting zochten voor de regen terwijl we wat aten en ons afval verzamelden om in één van de grote afvalcontainers achter te laten. Er stond ook een “bio-toilet” naast de parking, waarbij geen water of reinigingsproducten werden gebruikt. Het kwam erop neer dat je kakte op een soort lopende band. Door na gebruik een paar keer op een pedaal te trappen schoof die door naar achter, waarbij de drol

door een soort van mes van de band werd geschraapt en in een gat viel dat wat verder in de grond moest zitten. Het moet gezegd, het was een ingenieus systeem en quasi reukloos.

Enfin, eens plastic- en organisch afval achtergelaten waren begonnen we rond 13u15 aan de 700m klimmen naar Col de Suzon. Ik liet Joris en Goedele enkele minuutjes vroeger vertrekken. Als ik ze na een halfuurtje inhaalde pauzeerden we samen even, liet ik ze weer wat vroeger vertrekken, en zo ging het door tot boven. Het was een makkelijke manier om het probleem van het tempoverschil dat we toch hadden op te lossen. Het was iets voorbij drieën wanneer we de col bereikten. Onderweg hadden we niets gezien door de mist maar nu scheurde het wolkendek toch wat open en kregen we de Pic du Midi d'Ossau, de oostflank nu, in al haar glorie te zien. In het westen lonkte het met sneeuwvlekken bezaaide Balaitousmassief. Via de eerste blokkenvelden van de tocht ging het daarna naar de Refuge de Pombie. Steeds meer ingrediënten

van het hooggebergte. Het hooggebergte, dat we morgen echt helemaal betreden. We genoten aan de refuge nog even van de zon voor het rond 17u weer helemaal dichttrok en al snel bitterkoud werd. Om 20u30 lagen we al vreedig te slapen in ons tentje, aan de oever van het meer.

22/07/2007 : Dag 18 : Refuge de Pombie – Lac d'Arriel

Vertrek : 7u45

Aankomst : 16u00

Wandeltijd : 4u55

Afstand : 15km

Klimmen : 1300m

Dalen : 1070m

Ik denk dat Ivo ooit ergens schreef : “Ik hou van tochten in lijn omdat je dan veel beter de veranderingen in het landschap ervaart”.

Wel, Ivo heeft volkomen gelijk.

Vandaag van de voet van de ene gigant, de Ossau, naar de andere, de Balaitous. Op enkele uren tijd de wereld van het hooggebergte binnengewandeld.

We stonden op rond 6u30, en vertrokken dik een uur later na toch wat mooie kleuren te hebben mogen bewonderen bij zonsopkomst later onder een grijze hemel voor de afdaling tot onderin het dal. Godzijdank was er nu geen mist meer. Ik liet Joris en Goedele weer enkele minuutjes uitlopen, in de loop van de afdaling zou ik ze wel weer inhalen. Al snel werd ik zelf ingehaald door Mike, een Brit van rond de 50 die ook de hele oversteek deed en daarvoor de Engelstalige gids van Ton Joosten gebruikte.

Leuk om vast te stellen dat Ton ook buiten de Benelux een echte referentie wordt op Pyreneeënvak. Helaas stelde ik weeral vast dat ook deze oversteeker niets anders deed dan de route uit het boekje. Z'n daaltempo lag een heel stuk hoger dan het mijne dus liet ik 'm maar weer gaan.

Het was een tocht van zo'n anderhalf uur tot de Caillou de Sosques. Eerst door een open dal met recht vooruit een zicht in het Vallée d'Arrious, waardoor straks weer omhoog moest worden geklommen, na een houten brugje over de beek te zijn overgestoken door een mooi loofbos tot in het dal.

Beneden wachte ik een kwartier op Goedele&Joris, die ik in de afdaling had voorbijgestoken. We pauzeerden een halfuurtje en Joris nam z'n tent ook terug over, die ik vanwege z'n knieproblemen de laatste drie dagen ook had gedragen. Ik werd hier een beetje overdonderd door de aanblik van de hoge bergtoppen aan de oostflank van de vallei. Dit zag er toch heel andere koek uit dan de voorbije dagen. Grote puinhellingen en sneeuwvlekken hoog op de flanken van de bergen bepaalden nu het uitzicht. Ik gaf Goedele&Joris opnieuw een dik kwartier voorsprong alvorens zelf te vertrekken, ik had dan al een uur stilgezeten. Eigenlijk een beetje veel zo vroeg op de dag, maar kom.

Bij het begin van de klim hoorde ik enkele Franse twintigers met dagrugzak tegen elkaar bezig dat ze me wel eens een lesje zouden leren bergop. Maar ze hadden geen geluk. Ik had een begenadigde dag. Slechts zelden tijdens de hele oversteek klom ik zo goed als op de flanken van de Col d'Arrious. Terwijl ik met nauwelijks versnelde ademhaling tegen bijna 600m/h omhoogging, hoorde ik de ene na de andere achter mij zwaar hijgend de rol lossen. Na een minuutje of twintig, toen ik het bos

uitklom, moest de laatste volhouder finaal afhaken. Grijnzend keek ik achterom terwijl hij neerplofte op een boomstronk. Met welk een gevoel ging ik hier niet omhoog! Links en rechts rezen Pyreneeënzeuzen op, voor me lag het kaarsrechte dal met in de verte de Col d'Arrious, voorlopig nog verborgen achter een faux col. Ik raapte de dagjesmensen (het was zondag) één na één op en vloog naar boven. Ik was in trance. Op 1900m, bij de nieuwe betonnen Cabane d'Arrious, stopte ik even om wat te eten en te wachten op Joris&Goedele, die ik intussen alweer voorbij was. De terugblik op de Pic du Midi d'Ossau was wondermooi. Ik hield van deze klim.

Na een lange pauze vertrokken we weer voor de laatste 350m klimmen naar de col. Ik bleef nu samen met Joris&Goedele. De vallei boog nu een beetje af naar links en de col werd zichtbaar. Zo'n 100m onder de col staken we nog een mooie groene vlakte langs de beek over (zeer geschikt voor bivak) alvorens de laatste zigzag over het puin naar boven te bestormen. Rond 13u stonden we finaal op de col. We liepen nog even door tot het dramatische kader van het Lac d'Arrious waar we opnieuw wat aten. Een strakke wind stuwde hoge golven met schuimkoppen over het water, aan de linkerkant van het meer hield een indrukwekkende graat de wacht. Het deze graat die we nu langs de noordoostzijde langs moesten via de beroemde en beruchte passage d'Orteig, een smalle richel met kabelzekering boven een diepe afgrond. De eerste passage van de oversteek die ik in rood had gemarkeerd.

Het werd een meevaller. Voor iemand zonder al te veel hoogtevrees is de Passage d'Orteig eigenlijk gewoon een makkie. Smaller dan een halve meter à een meter werd de richel nooit. Mogelijks is het wat lastiger in de tegengestelde richting, wanneer de gevaarlijkste passage bergaf moet worden genomen. Daarna over grote rotsplaten maar meteen doorgezet tot de Refuge d'Arrémoulit. De laatste meters een evenwichtsoefeningetje gedaan op de zeer smalle stuw van het meer, terwijl de wind me nu eens in het meer, dan weer in de leegte links wilde duwen. Het deed me denken aan over een bank lopen in de turnles vroeger, maar dan veel echter. Ik weet eigenlijk niet waarom ik het risico nam, evengoed had ik 10m kunnen dalen om via het pad te gaan. Ik had er gewoon zin in.

Op het terras van de refuge aten we een pannenkoek met een fantastisch uitzicht op het meer, de Lurien (2826m) in het noordwesten, de Pic d'Arriel (2824m) in het zuiden en de

allesoverheersende Palas (2974m) in het oosten. We zaten nu echt in de bergen. De ijzige wind zorgde ervoor dat we al snel na het beëindigen van onze pannenkoek-smulpartij terug vertrokken voor de laatste klim van de dag, naar de Col d'Arrémoulit. Ze kondigde zich aan als niet al te steil, maar wel behoorlijk ruig. Die indruk klopte want niet veel later waren we aan het sukkelen in een groot blokkenveld. Verrassend genoeg doken hier en daar midden in deze woesternij nog piepkleine meertjes op waar een bivak misschien wel aan mogelijk is. De terugblik was er één om stil van te worden.

Op de top van de col werden we overdonderd door het uitzicht op de indrukwekkende westflank van de Balaitous (3144m), de meest westelijke 3000-er van de Pyreneeën, met bijna een kilometer lager het Lac d'Arriel. Veel van de gletsjer op de Balaitous die op de kaart stond schoot er niet meer over. Op de col werden we ook overdonderd door een hele harde en ijskoude wind, die ons bij momenten bijna onderuit haalde. We zochten al snel de luwte op door te beginnen afdalen. Struikelend omdat ik teveel naar de Balaitous zat te kijken en te weinig naar het pad ging het naar de oever van het meer. Toen we een mooi groen stukje tegenkwamen aan de zuidwestelijke oever besloten we meteen dat we voor vandaag wel genoeg hadden gestapt. Als bivaklocatie kon deze wel tellen, aan het kristalheldere water van het Lac d'Arriel, en onder de indrukwekkende flanken van de Balaitous en de Palas.

Jammer dat het door wind&koude zo ongenietbaar was buiten.

De hemel trok 's avonds terug helemaal dicht, de bergtoppen verdwenen in de wolken, nu en dan viel wat zachte regen.

En zo lagen we nog lang voor het vallen van de duisternis in onze tent te slapen.

23/07/2007 : Dag 19 : Lac d'Arriel – Refuge Wallon

Vertrek : 9u30

Aankomst : 18u10

Wandeltijd : 6u50

Afstand : 17km

Klimmen : 800m

Dalen : 1200m

Toen de wekker ging rond 6u30 regende het pijpenstelen. Even een hele korte opklaring die wat mooie ochtendlijke kleuren boven de Balaitous deed ontplooiën. Maar na een paar minuten was het alweer gedaan en gingen de hemelsluizen weer helemaal openstaan. We sliepen dan maar wat door. Redelijk welkom overigens, want door de strakke wind had ik het eerste deel van de nacht heel slecht geslapen.

Het bleef maar regenen en waaien.

Stilaan een beetje uitgekeken op al dat grijs.

Waar bleven die lange periodes stabiel zomerweer die men mij had beloofd in de Pyreneeën? Om 8u30 begonnen we uiteindelijk maar met de ochtendrituelen. In de stromende regen paktten we de tent in en rond 9u30 waren we uiteindelijk op weg.

Het uur dat erop volgde was voor mij veruit het zwaarste van de oversteek tot dan toe. Voor het bijzondere landschap met talloze meertjes en overal op onmogelijke plaatsen uitgestrooide dennenbomen, dat mij (afgaande op foto's) wat op de Aigues Tortes deed denken, had ik op dat moment bitter weinig aandacht.

Het regende, het waaide stormachtig hard en het was vijf graden.

Ik had het koud.

Bang om onderkoeld te raken Joris een paar keer aangemaand om verder te lopen en niet te stoppen om foto's te nemen.

De wind blies bij momenten zo hard dat het water uit de stroomversnellingen van de rivieren opgetild werd en ons nog eens extra nat maakte.

Afzien.

Doorbijten.

Me tijdens deze passage meer dan één keer de vraag zitten stellen "Wat zit ik hier verdomme eigenlijk uit te vreten en wat een pretentieuze idioot ben ik om te denken dat ik dat hele klotegebergte hier kan oversteken"

De warmte van de Respomuso-hut kwam net op tijd.

Een heel pak eten binnengewerkt om mijn spijsverteringsstelsel op volle toeren te doen draaien en zo straks van die ontwikkelde warmte gebruik te maken. Een truc die ook werkt wanneer je 's nachts koud hebt in de slaapzak.

We informeerden naar de sneeuwsituatie op de Col de la Fache, en er lag (geheel zoals verwacht trouwens) nog een groot sneeuwveld aan de westzijde van de col, maar niet al té steil en met een goed spoor. We besloten dus maar om het er ondanks het pokkenweer op te wagen. De Grand Fache hadden we al lang uit ons hoofd gezet. De eerste 3000-er die geschraapt werd.

Na een zeer lange pauze (de goesting om in regen en kou in te duiken was niet enorm) sleepten we ons terug naar buiten rond 12u30. De hevigste regen leek nu gelukkig wel achter de rug en de wind blies onze kleren langzaamaan droog. Even voorbij de hut een zeer mooie bivakplek op een groene vlakte bij een heel kenmerkende boom.

Voorbij het Embalse Campoplano waren er nog veel meer bivakplekjes op een gigantische groene vlakte doorweven met tientallen aftakkingen van de rivier.

Hier de eerste grote oriëntatieblunder van de tocht gemaakt.

Zonder de kaart goed te bekijken en met het kompas onafgebroken in de broekzak begonnen we te klimmen op het meest linkse pad. De cols waren natuurlijk wel allemaal onzichtbaar aangezien de wolkenbasis maar een goeie 200m boven de bodem van het dal hing. Toen de klim rond 2250m begon uit te vlakken begon ik me vragen te stellen en toen even verder een col zichtbaar werd met de typische gele Franse wegwijzertjes wist ik het wel.

Dit was niet de Col de la Fache, maar de Col de Peyre-St-Martin.

Aangezien het in Frankrijk beter weer was, met een wolkenbasis eerder rond 2700-2800m, namen we deze misser met de glimlach en draaiden we maar meteen rechtsop om via de Col de Cambalès naar de Refuge Wallon door te steken. Een fantastische col. Steil klimmen over het puin naar een bres die ver in de hoogte tussen de voorbijschietende wolken zichtbaar

was. Links en rechts de indrukwekkende flanken van de Peyregnets de Cambalès (2822m) en de Pic de Cambalès (2968m). Naar achter was het uitzicht op de vallei en de Punta del Cristal (2889m) om van achterover te vallen. Of toch beter ook niet. Sneeuw lag er niet op deze flank van de col en we kwamen zonder problemen boven zo rond de klok van drieën.

We namen een pauze op deze schitterende col en begonnen daarna aan de afdaling. Er

moesten nu wel enkele vrij steile sneeuwvelden getraverseerd worden dus deden we het rustig en voorzichtig aan. Een schuiver kon hier wel eens nare gevolgen hebben. Daarna begon een zeer geleidelijke, schijnbaar eindeloze afdaling.

De Lacs de Cambalès werden één na één zichtbaar terwijl we langzaam vorderden naar het oosten. Regelmatig waren er vlakke stukken of zelfs korte klimmetjes waardoor de afdaling in hoogtemeters maar niet vooruit ging. De uren gingen voorbij en stilaan begon ik te verlangen naar het einde van de dagtocht. Moest ik alleen zijn geweest had ik allicht hier tussen de mooie meren al ergens de tent opgezet, maar Goedele&Joris wouden graag doorgaan om zo morgen een uurtje vroeger in Cauterets te zijn. Zeker op een groene vlakte op zo'n 2250m was het prachtig bivakkeren.

Maar we gingen dus door. Het laatste stuk van de afdaling ging gelukkig een stuk vlotter vooruit, en uiteindelijk bereikten we iets na zessen eindelijk de Refuge. De laatste twee uur van de dag was het bij mij niet meer van harte gegaan en ik had naar mijn eigen gevoel vanmiddag te weinig genoten van de tocht. De doorkijken op het Vallée d'Arratille en de tocht door Vallée de Cambalès waren nogthans meer dan de moeite geweest, een van de mooiere stukken van de tocht tot dan toe zelfs. Maar in tegenstelling tot gisteren liep het vandaag fysiek wat minder, en ik keek uit naar de hele relaxte dag van morgen.

Aan de hut wat gebabbeld met een Italiaan die de oversteek deed van oost naar west. Hij was een verwoed gletsjerwandelaar in de Alpen en had het ijs toch wat gemist in de Pyreneeën, zei hij. Maar daartegenover stond dat dit gebergte qua hoogtemeertjes zijn gelijke niet kent. Later op de avond klom ik nog een klein eindje in het Vallée d'Arratille alvorens de slaapzak op te zoeken nog voor het donker werd, want ja, het was nog altijd erg koud buiten.

24/07/2007 : Dag 20 : Refuge Wallon – Cauterets

Vertrek : 7u30

Aankomst : 12u10

Wandeltijd : 3u20

Afstand : 13km

Klimmen : 150m

Dalen : 1090m

Om 6u30, bij het ontwaken, toch alweer die egale, grijze lucht. Macht der gewoonte... Een uur later waren we desondanks al op weg naar beneden. Het was een korte dagtocht maar we wouden graag vroeg in Cauterets zijn om allerlei praktische zaken te regelen dus zetten we er maar stevig de pas in.

Het weer was aan het verbeteren, steeds minder grijs en steeds meer blauw, en even later liepen we in de eerste hartverwarmende zonnestralen. Mistflarden dreven langs de valleiflanken van het Vallée du Marcadau. Het was hier ronduit prachtig. Grote groene vlakten, steile bergwanden links en rechts en in de rug achterin het dal de 3000-ers die de wacht hielden. Liefde op het eerste gezicht, noemen ze zoiets zeker.

Aan Pont d'Espagne dan de wereld van de dagjesmensen betreden. De mooie watervallen stonden in schril contrast met het dikwijls foute publiek dat hier kwam voorbijgewandeld en –gewaggeld. We doken dus maar snel het Val du Jéret in.

Honderden dagjesmensen gekruist. Het feit dat velen een vriendelijke “bonjour” beantwoorden met een blik alsof ik net kwam afgedaald van Pluto maakte de zin om terug de “beschaving” te betreden al snel weer een stukske kleiner.

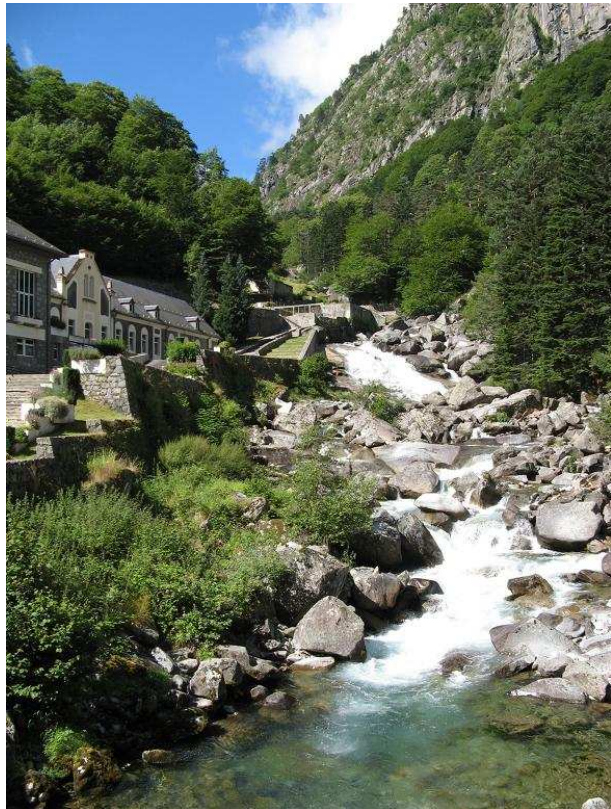
De dagjesmensen waren duidelijk weer in twee categorieën in te delen : Zij die met interesse, respect en soms jaloezie kijken naar je grote rugzak en vriendelijk begroeten, en zei die duidelijk liefst zo weinig mogelijk met ons te maken wilden hebben.

Onderaan het dal is de beleefdheid helemaal ver te zoeken als we de traagste en meest zwoegende medemensen kruisten.

Ik verwonderde me erover hoeveel Franse vrouwen wel niet op elkaar leken.

De overrompeling zorgde ervoor dat ik te weinig genoot van het natuurlijke spektakel van de watervallen in het dal, met flarden opstijgende waterdamp die het zonlicht refracteerden en voor prachtige “regenbogen” zorgden. Ik nam me voor morgen vroeg te vertrekken om hier nog eens in alle rust te passeren.

Na een uurtje stonden we aan La Railleire, met een gigantisch centrum voor reumapatiënten. Natuurlijke zwavelbronnen moeten de gewrichten weer wat smeren. Iets verderop langs de weg stond een eindeloze rij kraampjes die alle mogelijke brol verkochten. We liepen er niet langs want kozen ervoor om de GR10 verder te volgen, langs de mooie Cascade du Lutour. Het klimmetje bleek 150m te zijn ipv de 50 die ik verkeerdelijk op de kaart had afgelezen. Een korte kuitenbijter en boven ruilde ik na vijf dagen de lange broek weer voor een korte midden tussen de dagjesmensen. Na de klim volgde een mooi pad op hoogte met vanin het bos doorkijken op het Val du Jéret en La Railleire en uiteindelijk ook op Cauterets, dat in de diepte lag te blinken in de zon die nu echt uitbundig was gaan schijnen.

Iets na twaalf uur liepen we langs de verschillende thermen het kuuroord binnen. Terwijl Joris&Goedele naar de dokter gingen (ivm knie van Joris & hondenbeet van Goedele aan de Cabanes d'Ansabère) slenterde ik wat door het dorp. Ik kocht een krantje en zette mij ergens in een soort gallerij naast mijn rugzak in de schaduw te lezen. Het mondaine Cauterets keek mij meewarig, soms ronduit uitlachend, aan. Een vuile, ongeschoren en onfris ruikende jongeman naast een grote rugzak? Niet de normale bezoeker van een kuuroord als dit.

Toen mijn krant uit was ging ik naar het Office du tourisme om te vragen of er internet was. Dat was er, aan de overkant van de straat, in Bar/Restaurant Le Paris. Ik deed er goed anderhalf uur aan communicatie met het thuisfront. Onder meer een lijstje met spullen om

mee te brengen naar Gavarnie werd aan Nicolas opgestuurd. Toen ik klaar was met internetten ging ik naar de bakker om wat brood te gaan kopen (dat doet ne mens al eens in een bakker), en daarna ging ik terug naar Joris&Goedele om het einde van de siësta af te wachten. Rond 17u ging de Casino eindelijk open en propten we terug 5kg eten extra in de rugzak. Ik vond geen spaghetteria's en was zo veroordeeld tot 4 dagen spaghettifretti met tomatensaus uit tube. We ontmoetten er ook twee hele sympathieke Hollanders, een koppeltje van rond de 30 schat ik zo, die er net drie weken trekking in de Pyreneeën opzitten hadden. Na een babbeltje van vijf minuten namen we terug afscheid.

Daarna trokken we uiteindelijk naar de noordrand van het dorp op zoek naar een camping. De eerste was volzet, de tweede niet en daar liepen we dus binnen. Camping "Le Prairie" was iets heel bijzonders. Drie stroken gras van 100m lang en 3 meter breed, twee voor caravans en eentje, de hoogste, voor tenten. Op die 300m² voor tenten stonden er minstens 40 opgesteld, spanlijnen allemaal kriskras door elkaar, tentdeuren dikwijls ontoegankelijk omdat er zo weinig plaats was. We vonden toch nog een miniscuul gaatje waar onze tent tussenkon en al snel bleek dat we perfect naast de Hollanders van daarnet stonden! We hadden dus nog een gezellige babbel van een uurtje, alvorens terug het dorp in te trekken op zoek naar pizza.

Toen we rond half tien terug naast de tent zaten kwam op het pad langs de camping een heel oude man voorbijgeslenterd. Hij begon spontaan een babbeltje met me, en besloot met "Vous avez bien compris la vie. Il faut faire des choses fou quand vous êtes jeune. Pour moi, c'est déjà trop tard. Quand vous êtes jeune, il doit profiter. Parce-que c'est fini assez vite"

Deel 4 : Vignemale – Ordesa – Gavarnie

25/07/2007 : Dag 21 : Cauterets – Oulettes de Gaube

Vertrek : 8u30

Aankomst : 13u50

Wandeltijd : 4u05 (+0u40)

Afstand : 15km (+3km)

Klimmen : 1300m (+350m)

Dalen : 50m (+350m)

Voor de eerste keer in tien dagen ontwaakte ik onder een uitgesproken heldere lucht. Het was het begin van een prachtige heldere dag, ook de eerste in tien dagen. De weerberichten gisteren hadden geleerd dat het deze keer niet zo lang zou duren voor we het opnieuw te zien zouden krijgen : voor de komende vijf dagen werd zonnig en droog weer verwacht.

Ik prutste nog wat aan mijn weerbarstige wandelstok alvorens te vertrekken. In Saint-Jean-Pied-de-Port was ze met smeermiddel behandeld, en nu zorgde dat ervoor dat ik de stok niet helemaal meer vast kon draaien. Als er veel kracht werd opgezet schoof ze in elkaar. Ondanks een uitgebreide behandeling kreeg ik ze niet ontvet.

Rond 8u30 was ik dan uiteindelijk op weg. Alleen, want Joris&Goedele hadden besloten wat uit te slapen en met de bus het stuk naar Pont d'Espagne te doen, dat we gisteren ook al hadden gedaan. Ik liep nog even langs het prachtige oude stationsgebouw en trok er een fototje van. Daarna nam ik in tegenstelling tot gisteren niet de mooie maar vermoeiende GR10-lus, maar liep ik gewoon langs de weg omhoog tot in La Raillère. Ik had er al snel spijt van want een lange rij auto's

volgestouwd met dagjesmensen reed de berg op en een wolk giftige uitlaatgassen hing boven het wegdek.

In La Raillère deed ik m'n fleece al uit en krom nu langs het pad verder naar boven. In het eerste stukje van de klim langs de watervallen stak ik de dagjesmensen massaal voorbij, enkelen waren al in de derde bocht uitgeput wanhopig een lading bananen aan het eten. Na een kwartiertje was ik alle dagjesmensen blijkbaar voorbij want nu liep ik plotseling helemaal alleen naar boven, en ik kwam niemand meer tegen tot Pont d'Espagne. Veel meer dan gisteren genoot ik nu van het natuurlijke spektakel, terwijl het donderende water een soort verlammeende werking had op mijn geest. Rustig krom ik verder en bereikte uiteindelijk rond 10u15 Pont d'Espagne.

Het was prachtig zonnig weer en de dagjesmensen kwamen massaal toegestroomd. Ik wachte op de afgesproken plaats op Joris&Goedele, die in Cauterets de bus van 10u hadden genomen. Ze kwamen uiteindelijk aan rond 10u40 en herenigd wandelden we verder. Op een

drafje wandelden we tussen de dagjesmensen omhoog naar het Lac de Gaube, eerst heel steil, daarna uitvlakkend. Boven wachtte een fantastisch mooi meer, met achterin het Vallée de Gaube voor het eerst de noordflank van de Vignemale. De kleine gletsjers onder de Petit Vignemale contrasterend tegen de diepblauwe lucht. Ik was meteen betoverd. We pauzeerden even en liepen daarna met een lange file dagjesmensen mee naar de zuidkant van het meer. Een aansteller was de hele tijd heen en weer aan het lopen langs het meer en ik vond het eigenlijk wel grappig toen hij vlak voor mijn neus eindelijk struikelde over een losse steen en frontaal op zijn bakkes ging.

Aan de zuidkant van het meer zat de tocht van de meeste dagjesmensen er blijkbaar op en we klommen nu veel rustiger verder richting Vignemale.

Zelden voelde ik me zo aangetrokken tot een berg.

Stuikelend over stenen omdat ik mijn blik niet kon afwenden.

Met ingehouden adem de laatste meters van elk klimmetje langs alweer een mooie waterval voor dat volgende stukje berg dat ik voor het eerste zou zien.

Formidabel zicht bij een klein brugje over de beek op zo'n 1950m. Een waterval, een groene vlakte en daarachter de berg, wat een bivakplek zou dit zijn.

Maar ik wilde dichterbij de berg.

De Petites Oulettes snel doorkruist.

Een marmot die voor

ons over het pad slenterde.

Wat een berg, wat een uitzicht.

Eén van de mooiste stukken van de hele tocht.

We bereikten uiteindelijk rond kwart voor twee de Oulettes de Gaube en liepen een stukje door op de vlakte om zo dicht mogelijk bij de Vignemale te kunnen bivakkeren. Een lange

middag in de zon, voor het eerst in een week ofwat. Rond 18u zetten we dan uiteindelijk de tent recht en begonnen we ons potje te koken.

De refuge meden we want het wemelde er van de foute mensen. Enkele ettertjes die blijkbaar met de toelating van de ouders achter een kudde schapen kwamen rennen die hier stonden grazen. Ze bekogelden de dieren zelfs met stenen. Hallucinant dat het minstens een kwartier duurde voor één van de minstens 50 hutgangers, een vrouw van rond de vijftig, hen tot de orde riep en uitpakte met een fenomenastische scheldtirade. Met de tranen in de ogen dropen de ettertjes af. En de ouders? Die keken er maar wat naar. De gevolgen zullen wel volgen, dacht ik bij mezelf, terwijl ik een slecht gevoel had dat ik zelf niet eerder had ingegrepen.

Na het eten begon ik rond 19u15 nog aan de beklimming van een topje dat ik had zien liggen vanop de kampplaats. Tot zo'n 2320m klom ik langs het pad naar de Col des Mulets, daarna ging ik linksop een brede kam waarlangs ik doorklom tot een eerste onopvallend topje op zo'n 2480m. Onderweg kwam ik alweer twee marmotten en een gems tegen. De 350 klimmeters had ik er in twintig minuten opzitten. Onvoorstelbaar hoe conditioneel sterk het lichaam al is na drie weken trekking.

Wat wordt dat na twee maand ???

Van boven had ik een mooi overzicht over een groot deel Vallée de Gaube, met de Oulettes de Gaube en wat verder naar het noorden ook de Petites Oulettes. Het Lac de Gaube zat van hieruit

verborgen achter de bergwanden. De Glacier des Oulettes overschouwde ik vanuit de hoogte, de Vignemale zelf torende nog eindeloos hoog boven mij uit.

Ik telde 17 tentjes nabij de Refuge.

Ik telde ook 24 haarspeldbochten op het pad naar de Hourquette d'Ossoue, de eerste hindernis voor morgenvroeg.

Vandaar gaat het dan verder naar de Petit Vignemale, die nu eindelijk eens de eerste 3000-er van de oversteek moet worden.

De wekker gaat extra vroeg : 6u.

26/07/2007 : Dag 22 : Oulettes de Gaube – Vallée de la Canau

Vertek : 7u00

Aankomst : 15u55

Wandeltijd : 4u55 (+0u45)

Afstand : 12km (+3km)

Klimmen : 1100m (+250m)

Dalen : 1300m (+250m)

Extra bergtoppen : Petit Vignemale (3032m)

Rond 6u opgestaan onder een prachtig heldere hemel. De indrukwekkende noordflank van de Vignemale stond er nog steeds.

Om 6u50 waren we reeds gepakt en gezakt. Nog even water tanken aan de refuge en dan begonnen we aan de lange klim naar de Hourquette d'Ossoue. De eerste zonnestralen vielen toen net over de top van de Vignemale. We waren als allereerste op weg, nog lang voor de eerste hutgangangere.

Ik had goed geteld gisteravond : Precies 24 haarspelden later stonden aan de Lacs d'Arraillé, waarvan eentje nog voor een deel met ijs bedekt was. We pauzeerden even in de frisse ochtendlucht om wat te eten. Enkele mensen die in de hut verbleven kwamen nu met een dagrugzakje voorbij om de Petit Vignemale te gaan beklimmen. Zelf liepen we rond met een gedrocht van zo'n 20kg, vanwege het vele eten dat we nog meezeulden.

Na een kwartiertje pauze klommen we nog rechtdoor traverserend langs de helling langzaam verder naar de col. We liepen nog steeds in de schaduw terwijl de toppen aan de overkant van het dal al baadden in de ochtendzon. Deze klim hield ook een verandering van landschap in : Na enige dagen door het graniet betraden we nu de brede kalksteengordel waarvan het Vignemale-massief de meest westelijke uitbreiding vormt. Deze gordel loopt verder naar de Cirque de Gavarnie en vormt in feite een noordelijk uitbreiding van de veel grotere kalksteenband die begint nabij de Pic d'Orhy en dan aan de Spaanse zijde van de grens doorloopt tot voorbij de Monte Perdido. In tegenstelling tot het spitse graniet waar we de voorbije dagen door hadden gelopen zouden meer afgeronde toppen en opvallend gelaagde toppen nu voor een tijdje het beeld gaan bepalen.

Het was puur genieten op deze klim. Technisch was het heel eenvoudig en het uitzicht op de waanzinnige noordflank van de Vignemale en het Vallée de Gaube was om naar te blijven kijken. Iets na half negen stonden we dan op de col (2734m), waar ik meteen werd overdonderd door het uitzicht naar het oosten, op de toppen van de Cirque de Gavarnie. Dicht onder de col zagen we nu de Refuge Baysellance liggen, de hoogste bemande berg hut van de Pyreneeën. We daalden echter niet af, maar verborgen onze rugzakken iets boven de col en begonnen daarna aan de beklimming van de Petit Vignemale (3032m). De weinige andere klimmers (de meesten waren nog bezig met opbreken bij de hutten, en hadden het mooiste van de dag dus alweer gemist) stak ik bijna allemaal voorbij op weg naar de top. Met ingehouden adem toen m'n hoogtemeter de 3000 naderde. Ook voor het eerst in mijn leven! Toen die grens overwonnen was stond ik meteen ook ongeveer op de top.

Fantastisch uitzicht op zowat een kwart van de Pyreneeën.

Veel te veel om op te noemen, maar blikvangers waren de Pic du Midi d'Ossau, die nog net achter de Vignemale vandaan kwam, de piramidale Grand Fache, de machtige Balaitous, de Grand Barbat, de Pic d'Ardiden, het Néouvielle-massief, de toppen van de Cirque de Gavarnie, waar de Monte Perdido nog net vanachter kwam en waarvan de top met sneeuw bedekt leek, en dichterbij in de diepte de Oulettes de Gaube en dieper in het Vallée du Gaube ook het gelijknamige meer, in het oosten het Vallée d'Ossoue met richting Gavarnie het kleine stuwmeer, en in het zuidwesten natuurlijk de Glacier d'Ossoue, de op één na grootste die nog overblijft in de Pyreneeën. Enkel op de flanken van het Maladeta-massief ligt nu nog meer ijs. Er zaten toch wel wat crevasses in het ijs. In het westen was er natuurlijk nog de top van

de Vignemale zelf, die toch nog een heel stuk boven ons uittorende.

Verder in het oosten lag nog een hele reeks toppen te wachten die ik voorlopig nog niet direct kon benoemen.

Na een halfuurtje op de top begonnen we weer af te dalen richting col. Blij vroeg vertrokken te zijn, want nu kwamen horden mensen de berg opgewandeld, sommige groepen met een berggids, die nu en dan moest coachen maar vooral veel wachten op de traagsten van de groep. Eenmaal op de col dronken we wat water en daalden dan af naar de Refuge Baysellance, waar we de Camelbak van een Spanjaard die we op de Petit Vignemale waren tegengekomen zoals gevraagd gingen zoeken bij de bron waar hij ze vergeten was en dan gingen afgeven aan de gardien. We genoten op het terras nog wat van het uitzicht op de toppen van de Cirque de Gavarnie en de Brèche de Roland met een colatje en begonnen wat later met de afdaling. Al snel passeerden we de Grottes Russell, waaruit een nogal scherpe facaliëngeur opsteeg. Daarna doken we een diepe kloof in, en daalden langs enkele mooie watervallen en met soms prachtige terugblikken op de gletsjer af. Op 2050m passeerden we dan de beroemde "Pont de Neige". Erg stevig leek ze niet meer. Wie is de jaarlijkse sukkelaar die erdoor zakt en een paar meter naar beneden stort? Ik zo lichtvoetig mogelijk erover, en ik werd niet de sukkelaar. Ik daalde verder af tot het stuwmeer en smet er daar de rugzak nog eens af en wachtte op Joris&Goedele, die een paar minuutjes achterkwamen. Het was nog maar 13u30 maar onze dagtocht zat er alweer bijna op.

Het water van het stuwmeer was opvallend helder, wat mij een beetje verbaasde aangezien het rechtstreeks van de gletsjer kwam en er onderweg geen andere meertjes waren waar de vuiligheid uit het ijs kon bezinken. Enkele koeien stonden te grazen op de alluviale vlakke

waar de beek in het meer uitkwam. Ik smeed mijn kleren al uit om te gaan zwemmen maar ondanks de slechts 1850m was het water verschrikkelijk koud en dus bleef het bij pootjebaden.

Na een hele lange pauze begonnen we rond 15u30 aan het laatste stukje voor vandaag. Iets voorbij Cabane de Lourdes vonden we al snel een mooi plekje voor de tent langs de beek.

Na het eten begon ik rond 18u30 aan mijn avondwandelingetje, waarbij ik het Lac du Cardal als “doelwit” had uitgekozen. Ik liep nog eventjes omhoog doorheen het dal tot een steile grashelling waar ik frontaal omhoogklom. Ik traverseerde links onder een rotswand door en klom dan door een quasi droge, steile bedding verder tot ik uiteindelijk een beekje bereikte. Langs dat beekje klom ik nu in ZZW-richting verder tot aan de bron, en vandaar was het nog maar even door het gras tot het kleine meertje. Het was een heel mooi meertje, de bivakplekjes

lagen er voor het oprapen. Een prachtig uitzicht op het Néouvielle-massief. Ik vond nog een tweede, kleiner meertje. Na een halfuurtje genieten daalde ik terug af en nadat een kudde koeien met veel kabaal was gepasseerd viel ik snel in slaap in de tent.

27/07/2007 : Dag 23 : Vallée de la Canau – Casetas de Diazas

Vertrek : 7u45

Aankomst : 20u15

Wandeltijd : 6u40

Afstand : 26km

Klimmen : 1100m

Dalen : 1580m

Extra bergtoppen : Naamloze top (2516m)

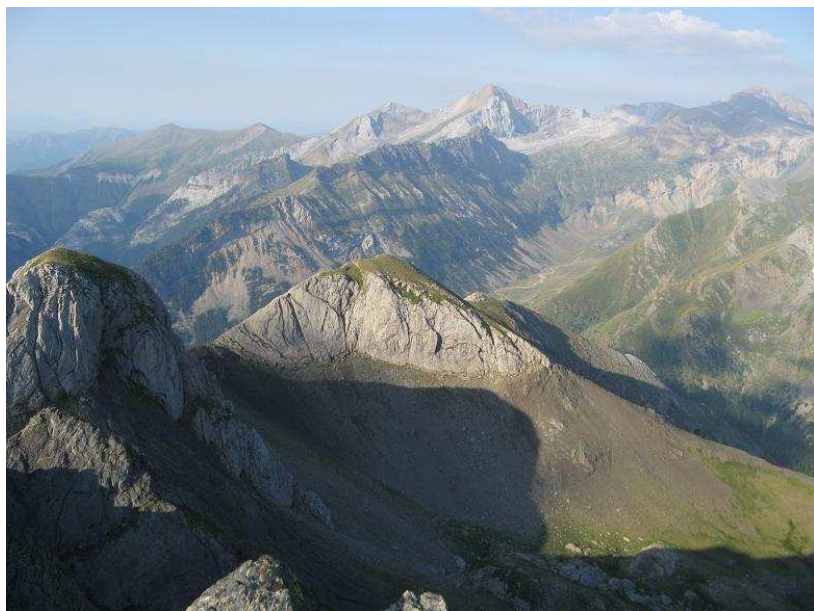
Stralend blauwe hemel, bij het opstaan om 6u30. Een dik uur later lieten we onze kampplaats terug achter en begonnen in zuidelijke richting doorheen het Vallée de la Canau te stappen. Het was nog heerlijk fris zo vroeg in de ochtend en het pad klom slechts heel langzaam doorheen het brede groene dal. Terwijl de schaduwen van de bergen steeds korter werden klommen vorderden we vlot in de richting van de grens. Pas vanaf 2100m werd de klim stilaan wat steiler. Na een uurtje vanaf onze startplaats stonden we op de Puerto de Bernatuero (2336m), die de toegang vormde tot Spanje.

Deze grensdoorsteek is bijzonder omdat precies op de grenskam een soort kratermeertje ligt ingebed in de kam, die hier plaatselijk in twee splitst. Na van het mooie uitzicht te hebben genoten stelde ik tot mijn ontsteltenis vast dat de 1/25000-kaart van Joris niet meer in mijn broekzak zat. Ik liep de laatste 50 klimmeters van de col terug naar beneden en besepte dan dat het zinloos was. Verdoeme toch.

Niet alleen de kaart kwijt maar ook mijn kaartmapje. Vanaf nu zal het met een plastic A4-mapje moeten. De kaart zelf was niet zo'n groot probleem aangezien we ook nog een 1/50000 hadden.

Wachten op achterkomers die de kaart konden hebben opgeraapt was ook al zinloos want ik had deze grensdoorsteek precies gekozen omdat ze, onterecht trouwens, weinig belopen is. De eerste mensen kwamen we die dag pas tegen als we al bijna in Bujaruelo stonden.

Terwijl Joris&Goedele op de col pauzeerden dan maar beginnen klimmen naar het topje (2516m) ten westen van de col, waarvan ik hoopte dat het me een mooi uitzicht zou verschaffen op het Valle del Ara. Het was een vrij makkelijke klim over een vaag pad met hier en daar een steenmannetje. Hoofdzakelijk koos ik mijn eigen weg naar boven. Mogelijk een dode

gems op mijn geweten. Het exemplaar dat boven op een kleine col tussen twee piekjes stond verschoot zo hard door mijn plotse aanwezigheid dat het een ferme sprong richting Spanje maakte. Daar gaapte een afgrond van honderden meters diep. Langs de andere kant geen slechte zaak voor de gieren, die rond de top circelden.

De een zijn dood...

Zoals gehoopt had ik boven een immens uitzicht over het enorme Valle del Ara. De Vignemale piepte nog net vanachter de Pic de Crabère. In de andere richting prijkte de Taillon. In de diepte blonk het water van het meertje nu net in de ochtendzon, naar het noorden had ik een mooie terugblik in Vallée de la Canau. Verder was ik ook onder de indruk van het opvallende Valle del Otal, waar een meanderende rivier zich doorheen de vlakke valleibodem kronkelde. Aan het uiteinde ervan domineerde de veelkleurige Pico de Tendenera. Best wel een mooi uitzichtstopje. Na een minuutje of tien daalde ik terug af naar de col en liep ik samen met Joris en Goedele verder Spanje in. Na een steile afdaling, de passage langs het mooie meer en opnieuw een steil klimmetje

tot de tweede kam, begonnen we aan de lange afdaling die ons naar Bujaruelo zou voeren. Eerst liepen we een stukje in zuidwestelijke richting richting Alto de Crapero alvorens uiteindelijk over een steil zigzagpad in zuidoostelijke richting te dalen naar de beek, die zich hier geravineerd had in het dal. Ik vond het een heerlijke afdaling met fantastische uitzichten op de Picos de Gabieto en de steile noordwestflank van de kam die deze toppen verbind met de Escuzana (2848m), en van lager in het dal op het woeste kalkstenen Tendenera-massief. De bloemenpracht was hier ook heel opvallend, met eindeloze velden Pyreneese iris en op sommige hellingen ook een deken van gele bloempjes. Om 11u20 stonden we na een duik van meer dan 1000m in Bujaruelo.

Op het terras van de Refuge dronken we een colatje en kochten we een stokbrood dat we ter plaatse opaten. Na een pauze van een uur, waarbij we snel even gebruik maakten van het campingsanitaire een beetje verderop, vertrokken we terug voor de tocht over de GR11, doorheen het Valle de Bujaruelo naar Torla. Het was een tocht van een kilometer of acht,

eerst langs de kolkende rivier, daarna dicht bij Torla door enkele weilanden. Uitzicht was er niet al te veel.

Het was iets na tweeën als we uiteindelijk in Torla aankwamen. Ik had hier gevreesd voor een “Spaans Gavarnie” maar de drukte viel nog wel mee en het centrum van het dorpje had zijn authenticiteit nog ten dele bewaard. Dit in tegenstelling tot de noordelijke buitenwijken die ten prooi waren gevallen aan de commercie en volgestouwd waren met hoge hotels. Het was siesta en bijna onmogelijk om een horecazaak te vinden die open was. Aan een kraampje kochten we een ijsje, waarna het lange wachten begon op het moment dat de supermarkten opengingen. In de hitte (een kleine 30 graden) wachtten we dus tot rond 17u, het moment waarop we de supermarkt binnenstormden en ons eten insloegen voor de komende dagen. Daarna zagen we Axel Merckx nog tweede worden in een tourrit. Een open restaurantje vonden we niet, dus aten we maar stokbrood met confituur aan de Puente de la Glera.

Uiteindelijk begonnen we rond half zeven opnieuw te stappen, want we wilden graag al een deel van de klim naar de zuidrand van de Ordesa-canyon vandaag afleggen. We klommen eerst door een dicht bos alvorens aan de huisjes van Santa Ana op een brede grindweg uit te komen, die we, langzaam klimmend, verder volgden naar boven. Af en toe kwam nog een jeep met toeristen afgedaald terwijl wij omhoog klommen. In het westen zakte de zon langzaam achter de Mondiciero, maar wij klommen net zo snel omhoog en dus bleef de zon schijbaar bewegingsloos boven de berg hangen. Het was al na acht uur toen we eindelijk het kappeltje van Casetas de Diazas bereikten, met een bron en een mooi groot grasveld.

Ik zette enkel de binnentent op want ik verwachtte opnieuw een heldere en windstille nacht, door de vrij geringe hoogte (1450m) zou het ook wel niet al te koud worden. Pas rond 22u kropen we in de slaapzak voor een welverdiende slaap. Het was een lange dag. Maar landschappelijk, zeker vanochtend, ook de zoveelste hele mooie.

28/07/2007 : Dag 24 : Casetas de Diazas – Refugio Goriz

Vertrek : 7u40

Aankomst : 17u40

Wandeltijd : 5u55

Afstand : 20km

Klimmen : 1650m

Dalen : 950m

Extra bergtoppen : Punta Acuta (2236m)

Ik had goed geslapen met enkel de binnentent. Bij zonsopkomst wees de thermometer 11°C aan. Goedele&Joris waren wat sneller dan ik klaar met inpakken en gingen dus al wat voorop op het grindwegje naar boven. Ik vertrok een tiental minuten later, rond 7u40. Al in de eerste bocht na de kapel kwam ik een paadje tegen dat linksop de helling liep, met een wegwijzertje “Mirador del Molar”. Dit stond niet op mijn kaart maar ik vermoedde dat het gewoon zou doorsteken naar de volgende haarspeld van het grindwegje, zo’n 200m hoger, dus nam ik het. Anderhalve kilometer over dat vervelend baantje winst. Het was stevig klimmen over een wit-geel-gemarkeerd pad. Na een klein halfuur kwam ik inderdaad in de volgende

haarspeld uit, met een uitzichtpunt met oriëntatietafel : de “Mirador de Cruceta”. Van hier had ik een mooi overzicht over het oostelijke Tendenera-massief met de Pena de Otal, en op de Vignemale die aan het uiteinde van het Valle del Ara lag. Diep in de vallei lag Torla nog in de schaduw.

Joris en Goedele zouden hier zeker gewacht hebben maar ik zag ze niet, dus bleef ik zelf wachten. Tien minuutjes later kwamen ze er inderdaad aan, zij hadden wel de brede lus via de grindweg gemaakt. We volgden verder het wit-geel-gemarkeerd pad en staken zo nog een grote lus van de grindweg af. Joris klom op kop, naar mijn gevoel wat te snel voor Goedele. Feit was in elk geval dat ze ten opzichte van 10 dagen geleden zowel bergop als bergaf 100m per uur rapper gingen. Het laatste stukje van de klim bleven we wel op het grind, en om 9u stipt stonden we op de zuidelijke boord van de Ordesa-canyon. Het uitzicht op een groot deel van de canyon was uiteraard geweldig. Zo'n 800m lager hoorden we het kolkende water van de Rio Arazas. En zagen we ook de eerste bussen toeristen die op de parking werden gedropt.

We klommen nu net achter de kam verder tot nabij Punta Acuta, waar we door het gras naar een kleine col ten westen van het topje doorklommen. Bij een bord “Parque Nacional” gooiden we er de rugzak af terwijl we genoten van het formidabele uitzicht over de hele noordflank van de Ordesa-canyon. Ik beklom nog snel even de Punta Acuta (2236m) zelf, en het uitzicht werd nog beter : Het veelkleurige Tendenera-massief, de toppen aan de westelijke zijdalen van het Valle del Ara, de hele Ordesa-canyon met daarachter toppen als de Gabietous, de Taillon, de Casque de Marboré (en daartussen natuurlijk de Brèche de

Roland) en de Pic de Marboré. De Monte Perdido bleef voorlopig verborgen achter de Punta Tobacor. In het zuiden lagen nog een heleboel toppen in Spanje uitgespreid, maar deze bereiken nog maar zelden de 2000m. Ik trok foto's om later een panorama van te plakken en daalde dan terug af naar de col.

Rond 10u30 begonnen we dan aan de afdaling, die ons tot de Faja de Pelay moest brengen. Die zouden we dan volgen langs de zuidelijke hellingen van de canyon om uiteindelijk uit de Circo de Soaso naar de Refugio Goriz te klimmen. Al snel passeerden we een bord "Attention : sentier très dangereux". Nu had ik op voorhand wel wat opzoekingswerk verricht en daaruit bleek dat het allemaal nog meeviel, dus gingen we uiteraard verder. Het was een hele steile afdaling, maar gevaarlijk werd het nooit. Enkel wanneer we een steile couloir moesten uitklimmen was het even opletten. En steeds waren er die uitzichten op de canyon, waarvan ik de Circo de Cotatuero met z'n hoge waterval toch het mooiste vond.

Maar dan kwam er een probleem : ons watervoorraad was intussen quasi op en de beek waarop we wat hadden vertrouwd om bij te tanken stond droog. Gezien op de Faja, waar we toch zeker een tweetal uur op zouden wandelen, geen water te vinden was, was het besluit om af te dalen tot onderin het dal snel genomen. Het was zonnig en warm en het risico op dehydratatie wilden we niet lopen. En zo werd de Faja de Pelay geschrapt en vervangen door de toeristenroute in het dal. Aan de Puente de los Cazadores namen we een hele lange pauze. Enkele Hollanders kwamen ons wanhopig de weg naar de parking vragen, die nauwelijks 500m verderop lag. Rond 13u30 gingen we dan zelf weer op weg.

Het was nu heel langzaam klimmen over een breed pad in de valleibodem. Uitzicht was er bijna niet want het pad liep quasi voortdurend door het bos. Deze route, die ook de GR11 aandoet, laat echt niet de Ordesa-canyon zien. De mooiste uitzichten heb je sowieso van bovenaf. Enkele watervallen zorgden dat we toch nog iets te zien kregen. Het was een heel lang stuk door de canyon en pas rond 16u stonden we eindelijk aan het dalhoofd in de Circo de Soaso. Hier hadden we wel een heerlijk uitzicht op de "Tres Sorores" : de Cilindro de Marboré (3335m), de Monte Perdido (3355m) en de Pico de Anisclo (3254m), die hoog daarboven de wacht hielden. Morgen zouden we hopelijk op de top van de Perdido staan.

Onder de Cascada de Cola de Caballo ("de paardenstaartwaterval" – en de oorsprong voor deze naam lag nogal voor de hand) hielden we nog een lange pauze en vulden we onze watervoorraad ook nog eens bij, gezien we nog wel een stukje klimmen voor de boeg hadden. We deden er tabletjes is gezien het hier nog vol koeienvlaaien lag en water in kalksteengebied sowieso al niet te vertrouwen is. En we laadden ons ook op voor de slotklim, want het was al een vrij lange dag geweest en nu hadden we nog eens bijna 450

klimmers voor de boeg tot de Refugio Goriz. Rond 16u30 begonnen we eraan. We namen de camino en niet de clavijas, want daar hadden we al enkele mensen ferm zien sukkelen op een steile rotswand en daar hadden we nu geen zin meer in. Het was een mooie klim met terugblikken op de canyon. Na een halfuurtje was mijn liter water al op en met een droge mond ging het verder omhoog. Na uit de canyon te zijn geklommen kwam ik plots op een soort wereldvreemd landschap op een plateau. De machtige Monte Perdido lag nu vlakbij. In de verte was nu ook de Taillon zichtbaar.

Het laatste kwartier was het voor mij vooral afzien. Ik hield er stevig de pas in en kwam rond 17u40 aan bij de refuge. Druipend van het zweet ging ik eerst en vooral water halen in een sanitairgebouwtje. Het was snikheet, geen zuchtje wind. Een klein halfuur later kwamen ook Joris&Goedele eraan, zij hadden onderweg nog een tijdje roofvogels staan observeren met enkele Spanjaarden. Het was zaterdagavond en het stikte van het volk rond de hut : ik schatte dat er minstens 50 tentjes stonden. Morgen stormloop op de Perdido? De wekker gaat om 5u30 om voor de massa, en voor de hitte, te vertrekken.

Ik ging 's avonds nog een fles wijn kopen in de hut voor Joris' verjaardag morgen. Rond 21u kropen we in de slaapzak.

29/07/2007 : Dag 25 : Refugio Goriz – Monte Perdido – Refugio Goriz

Vertrek : 6u35

Aankomst : 12u25

Wandeltijd : 4u10

Afstand : 8km

Klimmen : 1160m

Dalen : 1160m

Bergtoppen : Monte Perdido (3355m)

Een dag om in te lijsten.

Ik had weinig geslapen vannacht. Ik had het kunnen weten : de combinatie van een nacht van zaterdag op zondag, de drukste berghut van de Spaanse Pyreneeën en vooral Spanjaarden : dat betekende veel en fout volk.

Eerst waren er de Spanjaarden die tot 23u op het terras van de refuge met hun zatte koppen lawaai zaten maken, gelukkig kon de gardien ze uiteindelijk hun bakkes doen houden. Ook in en rond de tenten werd het pas rond middernacht helemaal stil. De weekendmensen schijnen helaas niet te beseffen dat de echte trekkers, die hier ook goed vertegenwoordigd waren, het zich eigelijk moeilijk kunnen veroorloven een korte nacht te hebben zoals zijzelf.

Rond half zes ging mijn wekker. De melkweg prijkte nog aan de hemel, voor de ochtendschemering even later inzette. Goedele was in de loop van de nacht ziek geworden : overgeven en diarree dat het niet meer schoon was. Allicht het gevolg van een moment van onoplettendheid bij het zuiveren van water. Joris had die nacht dus ook niet al te veel geslapen en samen bleven ze beneden. De Monte Perdido zou ik dus alleen beklimmen. Ik huurde een kluisje in de refuge waar ik tent, slaapzak, matje, kookgerief, eten en nog wat brood in achterliet. Dat scheelde meteen een kilo of 8 à 10 in de rugzak, een luxe die voor de lange klim best wel mooi meegenomen was. Ik was rond 6u20 vertrekkensklaar maar wachtte

uiteindelijk tot rond 6u35, toen het licht genoeg was, om te vertrekken. De zon moest toen nog opkomen.

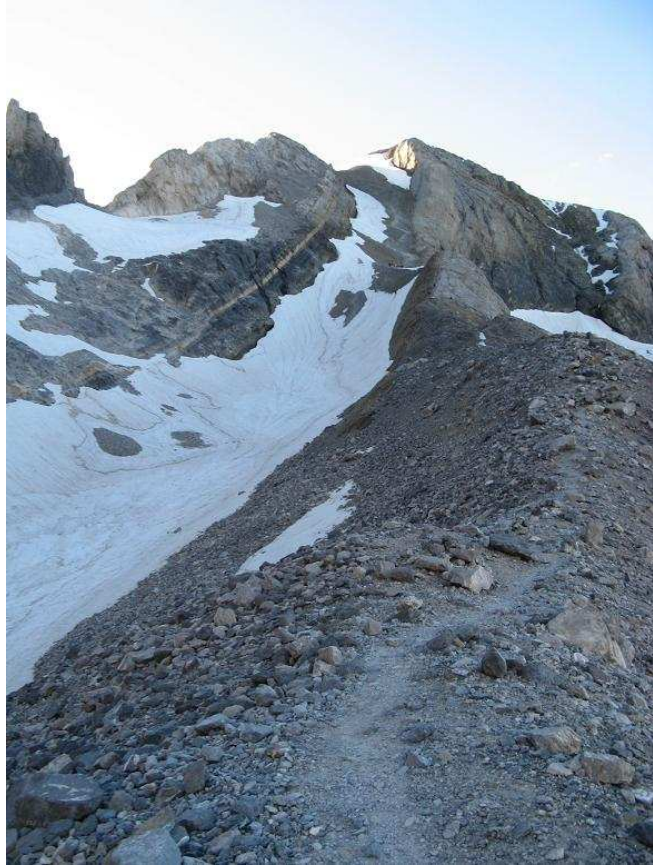
Het pad liep eerst heel even wat in oostelijke richting weg van de refuge, en klom daarna langs een rotswand in grofweg noord-noordoostelijke richting verder, vooraleer tussen 2600 en 2700 meter een blokkenveld te doorkruisen en daarna een kom vol sneeuw en rotsen te omtrekken langs de rechterkant, waarbij ik op een bepaald moment langs een waterval een rotswandje moest

traverseren, wat mij natte benen opleverde. Daarna ging het over puin en rotsen verder tot het Lago Helado. Hier en daar moest een stukje geklauterd worden op wat rotspartijen, maar een moeilijke klim was het zeker niet. Alles was bovendien vrij goed gemarkeerd met steenmannen. De terugblikken op de Ordesa-canyon, waarvan de boorden nu werden belicht door de opkomende zon, waren fenomenaal. Voor mij baadde de Cilindro de Marboré in datzelfde oranje-licht. Het was heerlijk klimweer : helder, windstil en lekker fris, een vijf à tien graden. Wanneer ik even stilstond was de stilte overdonderend. In short en t-shirt ging ik in de schaduw lekker naar boven. Ik had weer het gevoel van de Col d'Arriou : in trance naar boven.

Ik zette er stevig de pas in en de weinige klimmers die voor mij waren vertrokken aan de refuge stak ik al snel allemaal voorbij, waardoor ik begon te hopen als allereerste van die dag op de top te staan. Om 8u stipt, na minder dan anderhalf uur, had ik er de 800 klimmeters naar het Lago Helado al opzitten. Op het meertje, één van de hoogste van de hele Pyreneeën, dobberde nog wat ijs rond. Ik zat nu tussen de Cilindro de Marboré en de Monte Perdido, twee van de hoogste toppen van de hele Pyreneeën. Vooral de Cilindro (3335m) liet van hieruit een onuitwisbare indruk op mij na, met die heerlijke plooi op de rotswand.

Ik at wat chocolade en een stuk cake en vulde mijn waterzak terug bijna helemaal in het meer. Een eerste blik richting top van de berg waar ik zo graag naartoe wilde. Onderaan was de couloir nog volledig gevuld met sneeuw, maar meer naar boven was het pad vrij. Via de morene en een stukje kam kon ik dat pad allicht spelenderwijs bereiken. Tegen de top zag ik nog een sneeuwveld dat ik van hier moeilijk kon inschatten. Twee mensen kwamen ondanks dit ochtendlijke uur net afgedaald en ik vroeg hen of het boven te doen was zonder materiaal. Ze bleken op de top te hebben gebivakkeerd en verzekerden mij dat het sneeuwveld boven niet te steil was, en bovendien vlak uitliep. En dus was mijn keuze gemaakt. Mijn blik kon ik nu niet meer van de top afwenden.

Rond 8u15 ging ik weer op weg. Er was nog steeds niemand anders via de refuge tot het meer gewandeld. Mijn hoop als eerste de top te bereiken mocht ik wel opbergen want hoog in de couloir waren een achttal mensen aan het klimmen die hier aan het ijsmeertje hadden gebivakkeerd. De morene en de crête brachten mij zonder problemen op een goed kwartier tot 3120m. Dit was het punt waar de kam te steil werd en ik de hier sneeuwvrije couloir indook. Dit was andere koek. De hele couloir was gevuld met zeer fijn puin, waar je niet de minste grip op had. Bij elke stap omhoog gleeed je er onvermijdelijk ook terug een halve naar beneden. Ploeteren dus, een frustrerende klim en een aanslag op de achillespezen. Ik ging zo zuinig mogelijk om met mijn energie en krom rustig maar zo efficiënt mogelijk door. Rond de 3280m vlakke de klim eindelijk een beetje uit en verminderde het ploetergehalte.

Al snel bereikte in nu het sneeuwveld dat ik van beneden had gezien. Ik had de groep klimmers voor mij nu ingehaald en enkelen van hen bonden hier hun crampons aan. Echt nodig was dat niet, voorzichtig ging ik stapje voor stapje naar boven op het door het ochtendlijke uur en de nachtelijke uitstraling nog erg gladde sneeuwveld. Ik geraakte er makkelijk overheen en eenmaal deze hindernis overwonnen lonkte de top. Om 9u01 stond ik op de 3^e top van de Pyreneeën. Er was zo'n 5 man boven, niet slecht voor een zondagochtend. De grote massa begon pas een uurtje later toe te stromen.

Het uitzicht?

Fan-tas-tisch.

Teveel gezien om op te noemen.

De lucht was zeldzaam helder en doorzichtig, enkel in de dalen hing wat nevel.

Bijna de hele Pyreneeën lagen aan mijn voeten uitgespreid.

Van de Anie tot de Estats.

Naar het noorden en het zuiden een zicht tot diep in Frankrijk en Spanje.

Van hier zag je eens te meer hoe een smal gebergte de Pyreneeën wel niet zijn.

Veruit de mooiste bergtop die ik ooit beklom, en met z'n 3355m ook de hoogste.

Man, wat trok ik hier een ogen.

Onvoorstelbaar.

Het top-gevoel blijft iets magisch, iets ultiems.

De Noorse dichter Ibsen schreef ooit :

dat je leeft.

“Here, here up on the mountain, here is god and there, down there in the valleys are the others, dwelling”.

God voel ik me niet maar op een bepaalde manier wel een beetje verheven.

Een appart gevoel, moeilijk uit te leggen aan iemand die het nog niet heeft ervaren.

Geëmotioneerd door de schoonheid van de natuur.

Strakblauwe lucht, fris briesje.

Blik op oneindig.

Dit zijn pas de momenten waarop je voelt

Wat zag ik allemaal? In het westen de helft van de Pyreneeën, in het oosten de andere helft. In het westen ondermeer de toppen van de Cirque d'Ansabère, de Pic du Midi d'Ossau, het Balaitous-massief, de Picos del Infierno, het eeuwige ijs van de Vignemale, de Taillon en de toppen van de Cirque de Gavarnie. In het oosten La Munia, de Robinera, Valle de Pineta, de Bachimala, het Posets-massief en daar wat verborgen achter het Maladeta-massief, het massief van de Pic d'Estats, en nog veel meer. Andere meedingers in de beauty-contest

waren het Néouvielle-massief, de Astazou's, met het Lago de Marboré en de Brèche de Tuquerouye en daarachter de Piméné, de toppen rond Pic d'Ardiden, de wondermooie Cilindro de Marboré, de Anisclo-canyon, omzoomd door platte kalksteentoppen als de Castillo Major en veel dichterbij de Morron de Arrablo, en natuurlijk ook de Ordesa-canyon.

Ik trok de ene foto na de andere, liet een foto van mezelf trekken en trok meerdere foto's van andere mensen die me dat vroegen.

Ik bleef bijna een uur op de top, en ging daarna half stappend, half glijdend over het puin de couloir terug naar beneden tot het meertje. Tientallen mensen kwamen nu naar boven. Blij vroeg vertrokken te zijn. Aan het meertje tankte ik ook opnieuw water bij en at ik het laatste stuk van mijn halve kilo cake op, alvorens in één ruk de laatste 800m af te dalen, een korte kak-pauze niet inbegrepen. Het was intussen weer zeer warm aan het worden. Rond half één stond ik uiteindelijk aan de hut, net op het moment dat de laatste mensen aan de klim

begonnen. Eenmaal ik in de zon lag te bekomen en alles dat ik die ochtend had gezien een beetje liet bezinken, sloeg de vermoeidheid na een korte nacht keihard toe.

We vierden Joris' verjaardag met het flesje wijn dat ik gisteravond had gekocht. Goedele was intussen gelukkig aan de beterhand en kon ook weer eten binnenhouden.

We maakten er een lange, luie middag van in de brandende zon. Cumulusbewolking vormde zich, maar ze groeide niet uit tot een bui. 's Avonds speelde ik een halve kilo pasta binnen. Het lichaam wil ook wat. De tocht is nog lang. Maar ik voel me sterker dan ooit.

Vanavond had ik voor de eerste keer echt het geloof dat ik de overkant kon halen. Tot nu toe had ik daar eigenlijk bitterweinig over nagedacht.

Het was een onvergetelijke dag geweest, een 29° juli om te onthouden. Het weekend is voorbij en het is nu heel rustig aan de refuge, de aanwezigen zijn allemaal échte trekkers. 11u slapen is het plan vannacht.

Morgen is een korte wandeldag, hopelijk afgesloten met een zonsondergang vanop de Taillon en een overnachting in één van de grotten bij de Brèche de Roland.

Kwestie van de hoogtepunten aan elkaar te blijven breien.

30/07/2007 : Dag 26 : Refugio Goriz – El Taillon

Vertrek : 10u00

Aankomst : 19u25

Wandeltijd : 5u00

Afstand : 10km

Klimmen : 1020m

Dalen : 40m

Bergtoppen : Taillon (3144m)

Een onvoorstelbaar gevoel wanneer ik dit opschrijf.

Het begon als een moeilijke dag. Joris was op zijn beurt ziek geworden vannacht, rond 10u begonnen we met twee lijken aan de, gelukkig korte, etappe. Ik nam Joris' tent ook terug over. Schuldgevoelens bij mezelf dat ik de tocht te zwaar zou hebben gemaakt. We vorderden voor geen

meter. Na twee rotsbanden te zijn overgeklommen en een groene vlakte te hebben doorkruist kwamen we in het muisstille maanlandschap van de Plano de Millaris en de Plano de San Ferlus terecht. Waarom wil een mens op zo een plaats komen? Landschappelijk was dit één van de meest ongastvrije plaatsen die ik ooit had gezien, maar ze was des te fanscinerender. Met een oog voor detail was toch nog een beetje leven te bemerken op deze gigantische bakplaat, enkele bloemetjes laag tegen de grond en beschut door losse stenen.

Via de Grutta Casteret, waar eigenlijk niet veel te zien was, en de Passage de los Sarrios, een passage over een rotsricheltje beveiligd met een kabel, trokken we daarna naar de Brèche de Roland, de meest mytische grensoversteek van de Pyreneeën. We kwamen er aan iets voor 14u30. De grotten rond de Brèche stelden niet veel voor dus namen we het besluit om, gezien het prachtige, stabiele zomerweer, gewoon op de top van de Taillon (3144m) te gaan overnachten. Ik ging een liter of 12 smeltwater halen aan de Franse kant van de Brèche. We kookten ons potje en gingen daarna, rond 18u30, op stap richting top. Een uur later stonden we boven.

Nu zit ik in mijn slaapzak achter een snel gebouwd beschuttingsmuurtje de zonsondergang te bewonderen, vanop 3144m hoogte. Joris en Goedele liggen een meter of 20 verderop.

Onbeschrijfelijk.

Onbetaalbaar.

Eindeloos veel Pyreneeëntoppen, badend in de avondzon.

Het is koud en het waait, maar dat deert me niet.

15m links van me staat een gems mee te kijken, briesend omdat ik haar slaappleats heb ingepikt.

Langzaam worden de schaduwen van de bergen langer en krijgt het heldere licht van de zon een oranjerode bijmenging.

Dit zijn momenten die je een leven lang meeneemt. Een avond zoals je er maar een paar meemaakt op die decennia dat je op de aardkloot rondloopt.

Op een van de

hoogste Pyreneeëntoppen, vanuit mijn troon toekijkend hoe de nacht valt.

Ik stop met schrijven.

Ik geniet.

Ik bewonder.

31/07/2007 : Dag 27 : El Taillon – Gavarnie

Vertrek : 8u10

Aankomst : 13u35

Wandeltijd : 4u25

Afstand : 10km

Klimmen : 30m

Dalen : 1810m

Fantastische zonsondergang gehad gisteravond. Laat op de avond kwam de gems nog eens op bezoek, tot op nauwelijks een paar meter afstand. Ik kon haar het wit uit de ogen kijken. Pas na een minuut of tien had ze begrepen dat de top vannacht van mij was en daalde ze af naar een ander slaapplekje. Het was een goeie test voor mijn slaapzak vannacht. De muurtjes had ik dan wel opgehoogd, maar de wind speelde toch nog aardig in mijn hoekje. Tussen drie en vier sliep ik om die reden niet al te veel. Ik genoot dan maar van het nachtelijk berglandschap dat door de volle maan goed zichtbaar was. In Spanje lag de straatverlichting als kerstversiering in het landschap. In Frankrijk zag ik geen licht, vermoedelijk omdat er zich mist of lage bewolking had gevormd. De rest van de nacht sliep ik uitstekend. Zo uitstekend zelfs, dat ik de zonsopkomst heb gemist. Al was ontwaken om 7u10 met de gletsjer van de Vignemale boven mijn voeten ook niet slecht. Het was -1°C toen. Ver over Frankrijk lag inderdaad een wolkendeken.

Gisteravond tegen het licht van de ondergaande zon had ik de silhouetten van de bergen in het westen gezien en de bergen in het oosten van hun verlichtte zijde. Nu was het precies andersom. Tijdens het ontbijt zaten we nog te genieten van het uitzicht, alvorens rond 8u10 deze magische plaats achter te laten en te beginnen dalen. Rond 9u stonden we op de Brèche de Roland, waar het al aardig druk aan het worden was. Een dikke vrouw die een paraplu als wandelstok gebruikte. Niet te geloven wat je hier allemaal te zien kreeg.

De sneeuwvelden onder de Brèche leverden niet al te veel problemen op. Daarna over een vaag gruispad verder gestapt, geschoven en gegleden tot de Refuge de Sarredets. Men was er net bezig met een helikopterbevoorrading : een uur lang vloog de heli met tussenpozen van vijf minuten af en aan. Telkens kreeg de piloot het toestel in enkele seconden tijd gestabiliseerd boven het terras van de refuge en al even snel werd de grote witte zak die hij meevoerde ontkoppeld. Tweemaal zagen we dit vanop een afstand van een meter of twintig gebeuren terwijl de stofwolken ons om de oren vlogen. Het was nogal spectaculair om zien.

Toen de helikopter voor de zoveelste keer net vertrokken was “vluchtten” we snel weg om te beginnen dalen naar de Echelles de Sarredets. Dit was de moeilijke afdaling die ons nu tot in de onderkant van de Cirque de Gavarnie zou brengen, die we al de hele ochtend zagen liggen. Eerst was het een makkelijke en mooie route met rechts enkele watervallen die van de bergwanden naar beneden vielen. Wat verder waren er prachtige bivakplekken met een onwaarschijnlijk uitzicht op de Cirque en la Grande Cascade. Iets voor een volgende tocht, dacht ik zo stilletjes. Daarna begonnen we aan de echte Echelles. Zoals een Fransman boven het had gezegd “plus impressionnant que dangereux”. Nu en dan enig handen- en voetenwerk met de rug naar het dal, maar echt link werd het nooit. En steeds waren er die uitzichten op de hele Cirque, waarin we langzaam maar zeker afdaalden. Er was niet enkel de Grande Cascade, maar ook talloze andere watervallen donderden in meerdere trappen van de bergwand naar beneden.

Rond 12u45 bereikten we de bodem van de Cirque. We pauzeerden lang in het gras alvorens de beek over te steken en de wereld van de dagjesmensen in te duiken aan de Hotellerie du Cirque. Over de verdere afdaling naar Gavarnie kan en wil ik kort zijn : Key Reynolds heeft volledig gelijk met zijn beschrijving : de weg naar Gavarnie zou je zelfs geblinddoekt

vinden, afgaande op de geur van de ezelstront maar ook van de parfums van de vele chichi-dagjesmensen hier. We kochten in Gavarnie wat brood en wat fruit en gingen daarna de auto

oppikken. Joris was erin geslaagd om twee weken te parkeren op een betalende parking (a rato 3-5 euro per uur) zonder een enkele euro kwijt te zijn. Zo'n 1400 euro winst dus. Hoe hij het voor elkaar kreeg is mij nog altijd niet helemaal duidelijk, maar wel straf gedaan. We reden met de auto naar camping "Pain du Sucre", 3km lager in het dal. Nog een uurtje gezellig samen verpozen en toen scheidden onze wegen : Voor Goedele&Joris nog twee weken ontspannen vakantie in Italië, voor mij nog een maand stappen tot aan de kust.

Ik zocht een plekje voor de tent helemaal achteraan de camping en begonnen met kleren én mezelf te wassen. Intussen kreeg ik alarmerende SMS'jes van het thuisfront in verband met het weer voor morgenavond en overmorgen : extreem hevig onweer en regen zouden ons deel zijn en ik werd aangeraden alvast een veilige schuilplaats te zoeken. De kaart erbij genomen en besloten dat dat dan maar de onbemande hut boven in de Brèche de Tuquerouye moest worden. Van Nicolas kreeg ik een berichtje dat hij rond 18u met de bus in Gavarnie zou arriveren. Ik stuurde terug waar ik zat en dat hij de chauffeur maar even moest laten stoppen aan de camping, maar kreeg geen automatische bevestiging dat dit bericht was afgeleverd.

En zo zat ik dus om 17u50 in de zon op het muurtje voor de camping te wachten om de bus tegen te houden. Hij kwam even later inderdaad aangereden maar het was zo een klein gevalletje dat ik te laat besepte dat dát wel degelijk de bus was. Zag Nicolas zijn hoofd aan het raampje voorbijsjeesen en ondanks enkele wanhopige en energieke armbewegingen reed de bus door. Gelukkig kon ik snel een lift versieren en even later ontmoetten we elkaar op het centrale pleintje downtown Gavarnie. Na een hartelijke begroeting probeerden we samen een lift terug te versieren, maar dit liep minder vlot. Al had dat misschien ook wel iets te maken met de blauw-rood-wit geruite stoffen zak met spullen van thuis die ik onder mijn arm droeg, en die er in combinatie met mijn verwilderd uiterlijk voor zorgde dat ik eerder op een politiek vluchteling leek. Na anderhalve kilometer hadden we dan toch succes, twee jonge vrouwen uit Bordeaux die hier enkele dagtochten hadden gedaan en nu op weg waren naar huis, in Pau. Een paar minuten later stonden we terug op de camping.

Lange kaasdraden trekkend in de soep en met vers stokbrood erbij praatten we bij over thuis en over het wereldnieuws van de voorbije weken. Ik wist werkelijk van niets en behalve het nieuws over de regeringsvorming, naar Belgische gewoonte pure slapstick, was er niet al te veel positiefs gebeurd. Lang leve het isolement van de bergen. Waar alles zo vanzelfsprekend en vredevol is. Waar emoties zoveel sterker zijn. Waar het al het goede van mens en natuur verenigd worden.

Deel 5 : Van Perdido tot Posets

01/08/2007 : Dag 28 : Gavarnie – Refuge et Brèche de Tuquerouye

Vertrek : 8u05

Aankomst : 15u00

Wandeltijd : 5u05

Afstand : 14km

Klimmen : 1550m

Dalen : 210m

Gisteravond en vanochtend had ik een gevoel dat nu echt het tweede luik van de tocht begon. Nu de grote Ordesa-lus erop zat zouden we enkele dagen zonder grote omwegen pal oost lopen. De afspraken met mijn vrienden-medewandelaars waren allemaal perfect verlopen, bijna op het onwezelijke af. Na vier weken en een monsterlijke bergwandeling met iemand op een op voorhand bepaald punt en tijdstip afspreken en er dan perfect in slagen om elkaar daar dan ook op dat punt en tijdstip tegen te komen, het was eigenlijk een mooi kunststukje. En zo stond ik dus na vier weken met Nicolas in Gavarnie. Er was nu geen enkel organisatorisch of praktisch probleem meer tot ik mijn terugreis naar huis moest boeken. Ik had in Gavarnie zo'n beetje een bevreed gevoel, en een gevoel dat niets of niemand mij nu nog kon tegenhouden op weg naar de zee.

We stonden om 6u45 op en pakten snel ons boeltje want we wouden een lift naar Gavarnie versieren. Ditmaal waren twee Italianen de weldoeners die ons 3,5 saaie en gevaarlijke kilometers langs weg tot het dorp bespaarden. Zo stonden we om acht uur al in het dorpje. Het contrast met gisteren kon niet groter zijn : de straten waren nog helemaal verlaten, het vuilnis werd opgehaald, alles in gereedheid gebracht om straks opnieuw een karrevracht dagjesmensen te verwelkomen. Plots werden we opgeschrikt door enkele paarden die luid hinnikend door de straten gallopeerden, achternagezeten door hun eigenaars. Dubbelgeplooid van het lachen bij dit tafereel begon we even later aan onze wandeling.

We namen niet de rechtstreekse route naar de Refuge des Espègues, maar maakten van de ochtendlijke rust gebruik om nog eens terug te lopen tot in de Cirque. Zo had Nicolas dat ook eens gezien, want dagjesmensen of geen dagjesmensen, de Cirque de Gavarnie is gewoon één van de meest spectaculaire plaatsen van de hele Pyreneeën. Zelf genoot ik nu ook van de wandeling over het brede pad met die kilometerhoge rotswand voor ons. De ezelstront was er nog, de dagjesmensen niet meer. We pauzeerden even aan de Hotellerie du Cirque en genoten van het overweldigende landschap. De hele Cirque lag nog in de heerlijk frisse schaduw. Het was nu 9u en in de verste verte waren nog geen andere mensen te bespeuren.

Na een paar minuten begonnen we dan aan de tocht naar de Refuge des Espègues. Het pad ging eventjes steil omhoog maar vlakke dan al snel helemaal uit tot een prachtig "sentier balcon", soms uitgehouwen in de rotswand. In tegenstelling tot wat een bordje beneden ons wou laten geloven was het helemaal niet moeilijk. Bij de Chalet Pailla, waar enkele mensen genoten van een colatje, liepen we maar meteen verder. We kwamen nu het bos uit en meteen opende zich een uitzicht op de spectaculaire noordflank van de Astazou's (3107m en 3012m), en achterop op de Brèche de Roland, de Taillon en het Vignemale-massief, met de Ossoue-gletsjer waar we nu bijna frontaal op keken. De Refuge zagen we nu ook liggen. Het

was duidelijk dat Nicolas meteen het goeie klimritme te pakken had, wat mij uiteraard gelukkig stemde. Uiteindelijk stonden we rond 10u30 aan de hut.

Ik ging even naar binnen om bij de gardien te informeren naar het weer, maar vooral naar de Refuge de Tuquerouye. Die was open, wist hij mij te verzekeren. We namen een ruime pauze, maar toch ook niet té lang want de melkwhite lucht en de zich nu al vormende cumulusbewolking verraadden de mogelijke komst van hevig onweer. We stapten lekker door op het vrij geleidelijke klim naar de Hourquette d'Alans (2430m), lieten een zijsprong naar de Piméné links liggen en bereikten iets voor twaalven de col. Deze was mooi gelegen onder de verticale flanken van de Pic Rouge de Pailla. Voor een laatste keer genoten we van de terugblik op de Brèche de Roland (2808m), de Taillon (3144m) en de Vignemale (3298m). Het uitzicht naar de andere kant, op de mooie Cirque d'Estaubé, mocht ook gezien worden. Vooral de Pico Blanco, ten noordoosten van de Port Neuf de Pinède, was wondermooi. Mooie plooien met zachte kleurschakeringen tegen de top. Rechtstreeks uit een schilderij van Van Gogh geplukt, was de treffende vergelijking van Nicolas. En dan hadden we de Spaanse kant nog niet gezien...

We werkten nog wat eten binnen en begonnen rond 12u15 aan de afdaling. Al kort onder de col, veel sneller dan de kaart wou laten geloven, vonden we een afsplitsing naar de Port Neuf de Pinède. Het pad traverseerde licht dalend enkele vriendelijke puinhellingen. Iets voor het bereiken van de Dent de Tuquerouye, een opvallende, losstaande tandrots voor de couloir waardoor we straks moesten omhoogklimmen, verlieten we het pad en begonnen we door een chaos van rotsblokken over een schaars met steenmannetjes gemarkeerd pad te klimmen

naar de col rechts van de Dent. Onderweg pauzeerden we nog even om wat te eten voor we de zware slotklim zouden aanvangen. Een groepje andere Belgische jongeren passeerde hier nu. Ze lieten hun rugzak achter en klommen verlicht verder naar de Brèche de Tuquerouye, waar wij straks ook naartoe moesten. Daarna zouden ze opnieuw afdalen, hun rugzakken oppikken en via de Hourquette d'Alans naar de Refuge des Espeguettes lopen, waar ze een overnachting geboekt hadden. Stevige dagtocht, ze zagen er nu al behoorlijk afgepeigerd uit en het onweer hing in de lucht...

Rond 14u bereikten we dan de col langs de Dent de Tuquerouye. Van hier konden we een eerste blik omhoogwerpen naar wat we nog moesten overwinnen. De klim naar de Brèche de Tuquerouye zag er straffe kost uit. Ruw geschat moest er over een puinhelling van 35-40°, naar boven toe eerder 45° geklommen worden naar het nauwe gat daar hoog in de bergwand. Er lagen links in de couloir nog ferm wat sneeuwvelden maar deze konden

schijnbaar makkelijk vermeden worden. Hoog in de couloir leek het sneeuwveld de rotspartijen rechts te raken, die er van hier bijna onmogelijk te beklimmen uitzagen, maar daar kon ik nu nog moeilijk over oordelen. We pauzeerden even omdat hoog in de couloir andere mensen aan het klimmen waren, en steenslag hier wel een reëel gevaar was. Eenmaal

ze boven waren begonnen we te klimmen.

Het eerste deel van de klim over het puin was steil en lastig, maar goed doenbaar. Met behulp van mijn wandelstokken hees ik me naar boven zonder al te veel terug te schuiven. Ik liet Nicolas rustig op z'n eigen tempo achter me verder klimmen en bereikte zelf al snel het steile sneeuwveld. Het raakte

net niet de rotspartijen, ertussen was een smalle strook op het puin bewandelbaar. Twee mensen kwamen net afgedaald, zij kozen ervoor om leunend tegen de rotsen voetje voor voetje in deze strook of te dalen. Toen ze gepasseerd waren deed ik net hetzelfde maar dan omhoog, tot de klim nog steiler werd. Dan koos ik er toch voor om op de rotsen steil verder te klauteren tot bij einde van het sneeuwveld. De Brèche, waarin nu de Refuge zichtbaar was, lag nu niet meer ver boven mij. Over een zeer steile puinhelling klom ik voorzichtig verder, en bereikte uiteindelijk rond 14u45 het einde van deze zeer zware beklimming.

Ik liep rond de refuge en werd, hoewel ik het al op tientallen internetfoto's had gezien, meteen compleet overdonderd door het uitzicht aan de Spaanse kant. De met wandgletsjers

gedrapeerde noordflank van de Monte Perdido (3355m), waar ik drie dagen geleden nog op de top had gestaan, torende hoog uit boven het kristalheldere water van het grote Lago de Marboré. Zacht hellende gesteentelagen staken achteraan het meer her en der uit boven het wateroppervlak. Ik ging m'n rugzak in de hut zetten en genoot vanop het terras met volle teugen van het uitzicht.

Een kwartiertje later kwam ook Nicolas met z'n bek open van bewondering boven. Na een halfuurtje waren alle andere mensen terug afgedaald en bleven we alleen achter. We namen snel twee bedden in de hut in en begonnen uit te pakken. De wind was nu sterk aan het toenemen en gierde langs de hut, en de temperatuur zakte met de seconde. Nu en dan verdween de top van de Perdido al in de steeds dikker wordende wolkendeken.

Rond 16u30 daalde ik over de extreem steile puinhelling af naar het meer om een litertje of 8 water te halen voor vanavond, vannacht en morgenvroeg. We gingen daarna definitief binnen zitten want het werd nu ijsig koud buiten. Het hutje was knap ingericht met 12 bedden, een grote tafel, een houtkacheltje (én hout), noodtelefoon, en zelfs elektrisch licht. Buiten had ik enkele zonnepanelen gezien. Rond 17u kwamen twee Spanjaarden aan, een man en een niet onknappe vrouw van eind de twintig. Als ik het goed begreep (Spanjaarden en engels, tja...) hadden ze de Perdido beklommen langs de noordflank met een groepje van vier. Onderweg had één ervan zijn been gebroken en die lag nu aan de andere kant van het meer te creperen in afwachting van de helikopter. De vierde bleef bij hem. Dit leek voor deze mensen de normaalste zaak van de wereld. Breed lachend gingen ze nu nog door tot de Espeguettes. Om 18u kregen we twee lollige Duitsers van rond de 40 als gezelschap, en rond 20u30, wanneer ik al uitgeput was neergezegen in mijn slaapzak, kwam in het stilaan naderend onweer nog een Spanjaard de hut binnengesukkeld. Niet veel later viel ik in slaap.

02/08/2007 : Dag 29 : Brèche de Tuquerouye – Fuente de Petramula

Vertrek : 7u50

Aankomst : 16u10

Wandeltijd : 6u20

Afstand : 13km

Klimmen : 800m

Dalen : 1550m

Ik had de hele nacht als een blok geslapen, ondanks het onweer dat volgens de andere overnachters in de hut blijkbaar toch een beetje had gewoed. Om 6u50 waren we de eersten om op te staan. Na het eten bespraken we met de Spanjaard nog even het parcours dat we vandaag zouden doen. Hij verzekerde ons dat de afdaling in het Valle de Pineta, die op de kaart als “passage délicat” stond aangegeven, niet al te moeilijk was. Daarna gooide ik nog de gevraagde twee euro in de kluis om te betalen. Een makkelijke manier om van mijn kleingeld af te raken. Ik geloof dat ik de enige was die betaalde voor z'n overnachting.

Iets voor acht uur waren we op weg. Het was een luxe om eens geen tent op te moeten plooiën maar daar tegenover stond dat ik het in de donkere refuge moeilijk had om te ontwaken. Het weer zag er nu vrij stabiel uit : tegen het grijze wolkendek waarin de top van de Perdido schuilging verschenen enkele blauwe gaten en in Frankrijk lag een mer de nuages in de Cirque d'Estaubé. De wind was ook helemaal gaan liggen. Ondanks de slechte weerberichten lieten we dus de veilige hut achter ons en gingen we op weg.

De afdaling aan de Spaanse kant van de refuge leek nog een stuk steiler dan gisteravond toen ik water was gaan halen. Ik schat dat de puinhelling hier op sommige plaatsen zo'n 45-50° steil was. Heel voorzichtig daalden we af naar de boorden van het meer want een ferme schuiver kon hier wel eens minder prettige gevolgen hebben. Na een tiental minuten bereikten we de oever. Zoals enkele mensen die dit gebied goed kenden me op voorhand hadden verteld omtrokken we het meer langs de oostkant ipv langs de westkant zoals op de kaart staat aangegeven. Op één plaats moesten we een steil sneeuwveldje traverseren dat in het meer uitliep, maar voor de rest was het een makkelijke route.

Nadat we de punt van het meer voorbijwaren kwamen we in het maanlandschap van het Balcon de Pineta terecht. Veelkleurige rotsblokken waren overal rondgestrooid op dit vegetatieloze plateau doorweven met tal van smeltwaterbeekjes. We klommen de ene rotsband na de andere over en staken een paar grote sneeuwvelden over. Gemzen sprongen overal weg als we op een nieuw heuveltje bovenkwamen. Lage wolken dreven over en huldten de top van de Monte Perdido in een mysterieuze grijze deken. De Astazou en de grenskam daarentegen priemden in een helderblauwe lucht. Ik was totaal gefascineerd door de woestheid van het landschap. Het Balcon de Pineta was weer zo een van die plaatsen waar ik met ingehouden adem elke hoek omliiep.

Met behulp van de spaarzaam geplaatste steenmannetjes baanden we ons een weg naar de rand van dit wonderlijke plateau. En daar kregen we alweer een prachtig cadeau : voor ons gaapte plots een indrukwekkend niets waaruit mistflarden kwamen opgestegen uit een dampende wolkenpot in de diepte. We namen uiteraard meteen een pauze en namen wat foto's, een landschappelijke reeks en heroïsche reeks. Er was

maar één iets negatiefs aan deze plaats en dat was dat we een afdaling van 1100m voor de boeg hadden, tot onderin het dalhoofd van Valle de Pineta. Voor Nicolas de eerste grote afdaling van zijn tocht dus deden we het rustig aan. Het was aanvankelijk een heel steil pad met wat puin, maar technisch stelde het niet het minste probleem. De vele dagjesmensen die

we nu begonnen kruisen vroegen ons allemaal of het meer en de Astazou niet in de mist zaten. Daarnet niet, maar nu? Wij kregen in elk geval steeds meer grijs en steeds minder Valle de Pineta te zien.

Rond 12u bereikten we eindelijk het einde van de afdaling. We namen een lange pauze met zicht op de Cinca-waterval, naar men ons vertelde de hoogste van

heel Spanje. Daarna namen we samen met een horde dagjesmensen een grindwegje dat ons langzaam klimmend naar de Llanos en Refugio de Larri bracht. Het was nu weer echt zonnig geworden dus legden we ons nog eens in het gras. De goesting om nog aan de klim over de GR11 naar La Estiba te beginnen was eerlijk gezegd bij ons allebei niet zo heel groot. In de namiddag nog eens 500m klimmen, dat is nooit een leuk vooruitzicht, temeer omdat het wel redelijk warm was.

Rond 13u45 begonnen we er uiteindelijk maar aan en hard zwetend baanden we ons op het steile pad een weg naar boven. Eerst ging het door een dennenbos maar tegen de top aan

kwamen we in een meer open weidelandschap terecht. De terugblikken op de Circo de Pineta met de prachtige waterval, de Pico de Pineta en op de Monte Perdido, waarvan de top nog steeds in de wolken zat, waren schitterend. En nu werden we ook weer verrast door het zicht op die prachtige Pico Blanco, langs deze kant nog mooier dan vanin Frankrijk. Met open bek stonden we over onze schouder achterom te kijken. Na een korte pauze liepen we daarna op hoogte verder, en onder de Pico de Petramula werden we dan weer verrast door zo een prachtige verborgen hoek : Een groot, biljartvlak groen grasland, gescheiden van de Pineta-canyon door een smalle kalkstenen rotsband nodigde werkelijk uit om te bivakkeren. De bron ietsje verder was helaas uitgedroogd en met pijn in het hart lieten we dit plekje weer achter om de col over te steken via de GR11 en met zicht op de eindeloze zuidflank van de Robinera af te dalen in de richting van een grindwegje. Iets daarvoor vonden we een mooie kampplaats bij een bergbeekje met een behoorlijk debiet. Het was 16u10. De tent stond niet veel later recht, we wasten ons in het ijskoude water en genoten van een heerlijk zachte en windstille avond in de schaduw van de Robinera. Aaaaaah, de Pyreneeën.

03/08/2007 : Dag 30 : Fuente de Petramula – Collado de los Caballos

Vertrek : 7u35

Aankomst : 15u35

Wandeltijd : 5u15

Afstand : 24km

Klimmen : 1250m

Dalen : 830m

Zoals ik een beetje had gevreesd op voorhand werd het een saaie overgangsetappe. Maar, zoals ik had gehoopt, maakte het einde toch heel veel goed.

Opstaan deden we zoals gewoonlijk rond 6u30, en om 7u35 waren we vertrekkenklaar. Al na 100m vonden we aansluiting op het grindwegje dat ons doorheen de vallei van de Rio Real naar Parzan zou brengen. Een lange afdaling, maar landschappelijk kon ik het aanvankelijk allemaal nog wel smaken : Mooie terugblikken in het dalhoofd waar we gebivakkeerd hadden, en voor ons onder de ochtendzon het de machtige, geïsoleerde toppen van de Punta Fulsa en de Punta Suelza. Rechts een hele keten kalksteentoppen van de Sierra de Espierba. Nu en dan passeerde er een auto van mensen die de Robinera of La Munia gingen beklimmen, maar niet genoeg om echt storend te zijn. Wat verder kwamen we in het bos terecht en uiteindelijk ging het via een haarspeldende asfaltweg omlaag naar Parzan, dat we al een tijdje in de diepte zagen liggen. Doorheen het dal zagen we nu ook het Cotiella-massief. Rond een uur of tien stonden we beneden.

Op voorhand had ik ernstig rekening gehouden met het scenario dat we zouden moeten gaan liften naar Bielsa voor inkopen. Maar nu troffen we hier nabij het benzinstation een echt supermarktje aan waar we eten konden kopen tot Benasque, binnen 3 à 4 dagen. Nicolas kreeg dan het zotte idee om nog een fles wijn te kopen ook die hij straks wel de berg zou opzeulen. Zoals altijd bij het passeren van een dorp kocht ik ook twee appels en een stokbrood, wat ik allemaal meteen oppeuzelde. In de toiletten van het tankstation vulden we nog onze waterzak bij alvorens te beginnen aan het tweede luik van de dagtocht.

We stoemden 2km de grote weg af in de richting van de Franse grens en namen dan bij een kleine elektriciteitscentrale een grindwegje naar rechts, dat ons, via de GR11 overigens, tot aan de Collado de los Caballos zou loodsen, zo'n 13km verderop en 1200m hoger in de bergen. Dit was de Spaanse "pista". Nu en dan kwam een 4x4 voorbij die grote stofwolken in onze longen joeg. Voor mij waren de eerste twee uur naar de Collado de los Caballos één van de dieptepunten van de tocht. Het was nu snikheet, er was weinig of niets te zien, het was een enerverend pad waarop we maar heel langzaam klommen. Een soort pad dat de GR11 wel meer schijnt aan te doen. Totaal HRP-onwaardig. Onderweg hielden we een Spanjaard tegen om onze fles wijn te laten ontkurken, zelf hadden we daar geen materiaal voor mee.

Na meer dan twee en een half uur op deze eindeloze kloteweg bereikten we eindelijk de elektriciteitscentrale en het stuwmeertje van Urdizeto. Het liep toen al richting 14u. We gooiden ons rugzak eraf en genoten hier van het uitzicht dat zich nu toch had geopend. Aan de andere kant van het meer torende de Punta Fulsa hoog boven ons uit. Toch een uurtje lagen we hier in het gras te niksen. De lucht was helder, onweer zou er niet meer komen en ver moesten we vandaag niet meer. Het was uiteindelijk iets voor drie uur toen we weer vertrokken, maar niet zonder onze waterzak bij te hebben gevuld. Mijn verbruik bedroeg vandaag alweer 11 liter.

Het laatste stukje naar de col kon mij plots een stuk meer bekoren. Het grind hield op, we klommen de boomgrens voorbij, een klaterend beekje kronkelde zich door de groene vallei vol met mooie vlakke plekjes langs het water waar het heerlijk bivakkeren moet zijn. Maar we zetten nog even door, want we wisten dat het aan de andere kant van de col nog mooier werd. En inderdaad, toen we rond 15u30 eindelijk de Collado de los Caballos hadden overwonnen werden we beloond voor onze inspanningen met een heerlijk panorama op het

Perdiguero-massief, maar vooral op het imposante Posets-massief, dat we morgen zouden gaan betreden. Sneeuwvlekken lagen nog her en der uitgestrooid op de hoogste flanken van de veelkleurige, plombe berg. We gingen van het pad af en liepen nog even cross-country door naar de kleine meertjes iets ten zuiden van de col, die ik maar de Ibones de los Callado de los Caballos

noemde aangezien ze op de kaart geen naam hadden. We vonden er een heerlijke bivakplek met een eindeloos panorama over Bachimala, Perdiguero en Posets. Een waar paradijs op aarde. Een warm meer om te zwemmen, warme namiddagzon, verfrissend briesje, een grote groene vlakte voor de tent, een onwaarschijnlijk uitzicht. De ellende van eerder op de dag was op slag vergeten.

Na het avondwandelingetje tot het onderste van de twee meertje was het tijd voor enige rituelen. Deze col markeerde exact het halfweg-punt van mijn Pyreneeënoversteek. Ik bouwde een grote steenman naast de tent (die moet nog steeds te bezichtigen zijn). Daarna kraakten we ons flesje wijn op het stuw van grote Urdizeto-meer. Het was heerlijk warm, de wijn was lekker. Na te hebben genoten van het avondrood op de Posets doken we de tent in.

04/08/2007 : Dag 31 : Collado de los Caballos – Ibon de Llardaneta

Vertrek : 8u10

Aankomst : 16u55

Wandeltijd : 6u00

Afstand : 14km

Klimmen : 1400m

Dalen : 1090m

De tent was extreem nat gecondenseerd vanochtend, door een combinatie van de frisse windstille nacht en het zeer vochtige stukje alluvium waarop we gebivakkeerd hadden. Nicolas geraakte er niet uit vanmorgen. Had het iets met de wijn van gisteravond te maken? Pas na een halfuurtje sukkelde hij eindelijk uit zijn slaapzak. Iets voor half acht kwam de zon dan vanachter de Bachimala geschoven, een dik halfuur later waren we op weg. Het was nog steeds opvallend warm, ik vertrok ondanks het ochtendlijke uur en de 2350m meteen in shirt en was al snel aan het zweten.

De afdaling in het zachte ochtendlicht vond ik om één of andere reden heel bijzonder. Heel langzaam ging het door het groen naar beneden, met rechts van ons de impressionante, steile noordflank van de Punta Suelza, en recht voor ons het plombe Posets-massief. Na een halfuurtje kwamen we in het bos terecht. Nu en dan was er een open plek met een oude schuur en om één of andere reden moest ik dan steeds denken aan de Bucolica van Vergilius, die we in het derde middelbaar in latijn nog eens hadden gelezen. Ik genoot volop van deze mooie afdaling. Het Posets-massief voor ons werd steeds groter, steeds hoger en grijnsde ons uitdagend toe. Iets voor het landbouwersdorpje Bordas de Lisier kwamen we op een grindwegje terecht, waarvan de via de GR11 de meeste haarspelden coupeerden om uiteindelijk onderin het dal uit te komen. We liepen nu stroomopwaarts van de Rio Cinqueta verder, langs een tweetal kleine campings, en bereikten na een kort maar pittig klimmetje rond 11u Viados.

We liepen naar de refuge en zetten ons in de schaduw van een grote boom. Dankzij de thermometer aan de hut konden we nu eindelijk eens een getal plakken op de hitte : 27 graden in de schaduw, om 11u 's morgens en op 1700m hoogte! We kochten een colatje en ik herschikte mijn rugzak wat, er was al heel de ochtend iets aan het klapperen binnenin. Daarna ging Nicolas naar binnen om te vragen of we ons afval én de lege fles wijn konden achterlaten. Ze konden hier toch met de auto naartoe. De waardin keek hem een beetje boos aan en vroeg nors : “Waar wandelt ge nu naartoe?” Waarop hij antwoorde “Pico Posets, we willen hem beklimmen” Ze keek even met grote ogen en zei dan : “Oke, da’s wel voldoende, geef maar hier”

Met wat minder gewicht in de rugzak en even later ook in de onderste darmregio (goeie toiletten achter de hut !) begonnen we rond 12u15 weer in te pakken. Ik deed m'n 3L waterzak tot het randje vol want het was snikheet en we hadden een hele lange klim voor de boeg : van hier beneden op 1700m tot op de Collado de Eriste, op 2830m.

We staken via een houten brugje de beek over en begonnen daarna langzaam te klimmen in het Valle d'es Millas, met de Barranco de la Ribereta rechts onder ons. Aanvankelijk ging het helemaal niet steil omhoog, ideaal om wat warm te draaien, voor zover dat met deze

temperaturen nodig was. Vanaf 1850m begon het in haarspelden plots stevig omhoog te gaan. Iets verderop, bij de samenvloeiing van twee beken, was het hele bos plotseling schijnbaar gerood. Ik vermoedde dat dat kwam door een krachtige lawine die hier in het voorjaar van de berg was gedonderd. Niet veel later werden we staande gehouden door enkele Spanjaarden die vrijwilligers bleken te zijn van de lokale overheid van Aragon, en ons een vijftal minuutjes uitvroegen over de wandelmogelijkheden- en –faciliteiten in dit gebied.

We zaten allebei perfect in het ritme, klommen even snel en de hoogtemeters vlogen voorbij. Exact om de 100m klimmen stopten we even om een goeie scheut te drinken. Tijdens de hele tocht voelde ik me zelden zo sterk bergop. We kwamen ook nauwelijks andere mensen tegen, ondanks het feit dat het zaterdag was. Niemand leek dit stukje Pyreneeën al ontdekt te hebben. Onterecht...

Zo rond de 2250m, nadat we het bos waren uitgeklimmen en even links van de beek een soort plateau hadden doorkruist, werd het plots andere koek. We namen de meest directe route naar Collado de Eriste. Haarspelden kenden ze hier blijkbaar nog niet. Het pad liep gewoon recht de gras- en grindhelling van zo'n 35° op. Nu was het plots wel afzien. Ons voeten gleden constant terug op de losse ondergrond. Op 2450m pauzeerden we lange tijd aan het begin van een groot blokkenveld. We vulden onze waterzakken ook terug bij aan de beek want de 3 liter vanin Viados waren al allemaal binnengegoten tijdens de klim.

Na het steile stuk kwamen we in een grote kom terecht waar steenmannetjes ons, gestaag klimmend en laverend tussen grote rotsblokken, naar de voet van de echte slotklim naar de col gidsten. We

moesten enkele kleine sneeuwveldjes over en klommen daarna heel steil over het puin omhoog, om uiteindelijk iets na 16u de col (2830m) te bereiken. Het was een hele lange klim geweest. Boven kwam aan de andere kant plots het Maladeta-massief in zicht, verrassend dichtbij. Een heleboel sneeuwvelden kleeften nog onder de top van

de Pico de Aneto (3404m), de hoogste van de Pyreneeën. Achterom hadden we een prachtige terugblik op de Punta Suelza, de Monte Perdido en de andere toppen van de Cirque de Gavarnie, op de Vignemale, heel in het oog springend door de Glacier d'Ossoue waar we recht opkeken, op La Munia, en nog een heleboel meer.

Op voorhand was het het plan om vanop de col naar de Tuca de la Forqueta (3010m) te klimmen, maar de lange klim was nu toch in de benen gekropen en het zag er niet zo simpel uit als ik had verwacht. Na een korte pauze begonnen we dus maar meteen met de afdaling

naar het Ibon de Llardaneta, waar we wouden bivakkeren. Dit zou meteen onze uitvalsbasis worden voor de klim naar de Posets, morgen heel vroeg. Tijdens de steile afdaling op het puin kwam het meer al snel in zicht. Langs enkele wegsprintende gemzen stonden we iets voor de klok van vijven aan de oever. Er was al een andere, grote groep, een jeugdbeweging of iets dergelijks vermoedde ik. We stelden onze tent op een vlak stukje tussen de steenblokken een vijftigtal meter verderop. Op een tweetal decibelspuwende pubers na maakten ze het gelukkig niet al te bont.

Na het eten liep ik nog even naar het piekje (2749m) net ten zuidoosten van het meer. In feite was het een grote platte top met tijdens de rotswanden verrassend genoeg tal van mooie, vlakke bivakplekken in het gras, veel beter dan die aan het meer. Van hier had je bovendien een prachtig uitzicht op het meer, op de wonderlijke Diente de Llardaneta, en op de Posets zelf. Ook naar het oosten, richting vallei en de toppen aan de noordflank ervan, en op de Aneto, was het uitzicht prachtig. We kropen heel vroeg in de tent want morgen stond één van de absolute topdagen op het programma : de beklimming van de Posets (3369m), en de hoge doorsteek naar de Ibones d'Escarpinosa, waar ik zoveel moois over had gehoord.

05/08/2007 : Dag 32 : Ibon de Llardaneta – Ibones d'Escarpinosa

Vertrek : 7u00

Aankomst : 16u50

Wandeltijd : 6u45

Afstand : 13km

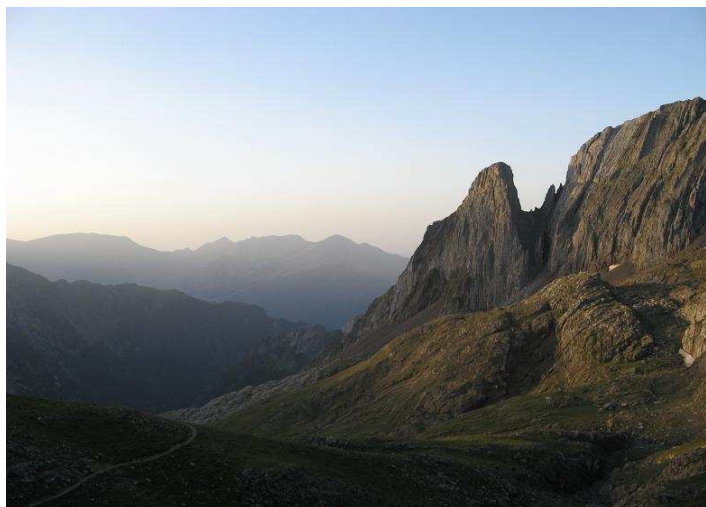
Klimmen : 1100m

Dalen : 1720m

Bergtoppen onderweg : Pico Posets (3369m)

Onze wekker ging vanochtend dus extra vroeg, rond 6u05. Het was nog goed donker op dat moment, tientallen sterren prijken nog hoog aan de hemel. Toen we rond 7u op weg waren was de zon net aan het opkomen en was de kleur van de hemel veranderd in diepblauw. We liepen het meer langs, vulden onze waterzakken aan de smeltwaterbeek die aan de andere zijde via een mooie waterval van de helling kwam gestort, en verborgen iets verder onze rugzakken een 20-tal meter boven het pad. Enkel water, EHBO, eten, portefeuille en GSM gingen mee naar boven. Als ons klein dagrugzakje gepakt was doken we het Canal Fonda in. De eerste wandelaars die via het pad dat van de Refugio Angel Orus kwam begonnen aan de klim zaten vlak achter ons aan.

Het Canal Fonda was zoals verwacht nog voor een deel opgevuld met sneeuwvelden en

sneeuwbruggen, die vroeg of laat zouden instorten. We volgden een pad dat rechts van de sneeuwvelden door het puin langs de helling liep. Iets verderop staken we de sneeuw over en klommen langs de andere kant van de geul via een vaag, zigzaggend pad onder de steile flanken van de Diente de Llardaneta over los puin verder omhoog. De mensen achter ons hadden we intussen ook alweer vlot afgeschud. We leken helemaal als eersten naar boven te gaan op deze zondagochtend. Voor ons lag enkel de berg, helemaal verlaten, wachtend om beklommen te worden.

De laatste 80m klimmers voor het bereiken van de Collado de Llardaneta (3005m), het zadel tussen de Diente de Llardaneta en de zuidgraat van de Posets, waren nog bedekt met een dik en behoorlijk steil sneeuwveld, waar we frontaal over omhoog moesten. Gelukkig was er een mooi spoor ingestampt, want anders was het op dit ochtendlijke uur (alles lag nog beenhard en goed glad door de nachtelijke uitstraling) niet te doen geweest zonder stijgijsers. Nu ging we al bij al vlotjes naar boven op het convex-vormige sneeuwveld, dat onderaan zo'n 25-30° steil was. We bereikten zonder probleem de col waar we even pauzeerden om

wat te eten en te drinken. We stonden nu net onder de wonderlijk mooie Diente de Llardaneta, één van de meest opvallende toppen van het hele gebergte. Een zeer smalle, afgeronde kam die geïsoleerd stond van elke andere top. Er stond zowaar een tentje net onder de berg. Van eigenaar geen spoor, die lag allicht nog te maffen. Op de berg voor ons was nog steeds niets of niemand

te zien.

Zigzaggend over een wirwar van sporen baanden we ons over het losse puin snel een weg naar boven. Intussen werd het al duidelijk dat het uitzicht niet echt zo uitzonderlijk zou zijn aangezien de lucht heel heïg was. We wisten meteen ook dat vanmiddag opletten geblazen werd want de lucht verraadde een beetje de komst van onweer. Alle contrast was verdwenen, opgelost in een melkwit geheel. Gestaag klommen we door naar de top. En dan, op 3200m ongeveer, gebeurde het. Ik keek net op om het volgende stukje van de klim te overschouwen. Nicolas, die enkele meters voor mij over een steil stuk puin naar boven aan het ploeteren was, schoof plots weg met zijn linkervoet. Tegelijkertijd schoof ook zijn rechervoet weg. Hij stak z'n wandelstok nog hard in de grond maar ging desondanks languit tegen de grond en schoof zo nog een meter of twee naar beneden.

Geschrokken krom ik snel naar hem toe. De schade was gelukkig beperkt gebleven tot een diepe schaafwonde op de knie. De EHBO hadden we meegenomen naar boven dus wisten

we meteen de wonde uit met water, kuisten ze met een steriel doekje en ontsmetten ze daarna met isobetadine. Het bleef lichtjes verderbloeden maar Nicolas is een beest en hij was vastbesloten om verder te klimmen. En dus klommen we na een paar minuutjes verder. Op zo'n 3320m bereikten we uiteindelijk de kam en over de rotsen klauterden we makkelijk verder naar de top, die we al van ver zagen liggen door het betonnen paaltje dat erop stond.

Om 8u52 precies stonden we boven. Helemaal alleen, ver voor de volgende klimmers. Op 3369m. Op de tweede top van dit hele gebergte.

Door de heïge lucht viel het uitzicht wat tegen. Het hele Posets-massief zagen we nu uiteraard liggen, met tal van meertjes in het Valle d'es Ibons. De hoogste waren nog met wat ijs bedekt. Heel ver in de diepte, meer dan anderhalve kilometer, zagen we in de groene vallei de huisjes van Viados, waar we twintig uur geleden nog een colatje aan het drinken waren.

Naar het noorden en noordoosten was er de enorme woesternij van het Perdiguero-massief. In het oosten was het Maladeta-massief zichtbaar als een donkere massa bergen onder het tegenlicht van de laagstaande ochtendzon. In het zuiden was het Cotiella-massief goed te zien. Naar het westen en noordwesten waren de Punta Suelza, de Bachimala, la Munia en de Monte Perdido te zien, en met enige goeie wil ook net de Vignemale en het Néouvielle-massief. Het was een heel mooie top, maar ze kon in de verste verte niet tippen aan de Monte Perdido. Noch qua schoonheid en dramatiek van de beklimming, nog qua uitzicht. Al had dat laatste natuurlijk ook met de ondankbare atmosferische omstandigheden te maken.

Na een goed halfuur, toen de eerste andere klimmers stilaan in de buurt van de top kwamen, begonnen we met de afdaling. Vlotjes bereikten we de Collado de Llardaneta, onderweg vergaapte ik me weeral aan de Diente de Llardaneta, voor mij toch het mooiste wat deze klim te bieden had. Op het steile sneeuwveld, waarvan de sneeuw nu zacht aan het worden was, kruisten we nu enkele tegenliggers. Meestal gingen de klimmers al een stuk op voorhand aan de kant, de meesten van hen hadden een pickel in de hand. Al bij al was er niet zoveel volk op deze berg, pakken minder dan op de Perdido. Na een pauze doken we door het Canal Fonda omlaag en stonden rond 11u15 uiteindelijk terug helemaal beneden.

We gingen onze rugzakken terug oppikken en terwijl Nicolas z'n knie nog wat verder verzorgde ging ik water halen voor ons tweeën aan de beek nabij Ibon de Llardaneta. Het was duidelijk dat het debiet van deze smeltwaterbeek al ferm was toegenomen ten opzichte van vanmorgen, door de hogere temperaturen. We pakten onze rugzak terug goed in en begonnen daarna te dalen over het pad naar de Refugio Angel Orus. We zouden dit pad echter niet blijven volgen, maar al snel een zijsprong maken om via het Ibon del Alforches (op de kaart ook wel Ibon de Grist genoemd) door te steken naar de Collado de la Plana. Op de kaart stond die zijsprong ingetekend op 2550m. Op 2450m waren we nog niets

tegengekomen dus vroeg ik een tegenligger of hij meer wist. De Fransman zei dat de splitsing nog een stuk lager lag, maar toen we even later de beek overmoesten sloegen we zijn raad toch in de wind en begonnen we à l'improviste en met behulp van hoogtemeter en kompas op zo'n 2400m oost-noordoostwaarts te lopen om zo het meer te bereiken.

Na een kwartiertje over al bij al vrij makkelijk terrein, waarbij het enkel opletten was om in het lange gras putten te vermijden, kregen we enkele steenmannetjes in zicht. Nu en dan verscheen er een vaag spoor of een nieuw steenmannetje maar grotendeels zochten we toch onze eigen weg naar het meer. Op het einde werd alles wat rotsachtiger. Rond 13u15 kwam de waterspiegel in zicht. Het Ibon des Alforches ligt ingebed in een behoorlijk ruige omgeving onderaan het Valle d'es Ibons. Het meer trok echter niet zoveel aandacht : het was nu, zoals vanmorgen vroeg al verwacht, het weer dat ons stilaan zorgen begon te baren : er begon zich stilaan zware cumulusbewolking te vormen in het westen en noorden en het werd duidelijk dat we in de loop van middag of avond nog gedonder zouden krijgen. Voorlopig zag het er nogal safe uit dus besloten we om na een eet- en drinkpauze nog aan de klim naar Collado de la Plana te beginnen en daar wel te kijken hoe ver we nog zouden geraken. Rond 13u45 waren we weer op weg.

Het pad naar de col was wel vrij duidelijk gemarkeerd met steenmannen en nu en dan een paaltje met wit-rode markering dat in de grond geslagen was. Over gras en rotsen ging het vlotjes omhoog naar de col. We kregen mooie terugblikken op het langwerpige meer met daarachter de plombe oostkant van de Posets. Echt mooi was deze kant van de Posets eigenlijk niet, gewoon gigantisch groot en machtig. Na drie kwartier klimmen bereikten we het meertje onder de col. We probeerden dit langs rechts te omtrekken om de col te bereiken maar verzeilden in een groot blokkenveld en haalden pas na wat gesukkel de col. Langs de noordflank is het allicht simpeler.

Vanop de col hadden we een mooie terugblik op de Posets, maar vooral een schitterende doorkijk naar het oosten, op het Maladeta-massief, en dichterbij op de steile, ruige bergtoppen aan de zuidflank van het Valle de Batziellas. Maar terwijl we daar stonden vielen ook de eerste regendruppels uit de dikke wolken. Lang pauzeren was er niet bij. We moesten stilaan naar beneden. Over de rotsachtige ondergrond baanden we ons, half met steenmannetjes, half op eigen gevoel, een weg naar de kleine meertjes op de vlakte voor de Agujas de Perramo. Eenmaal we die hadden bereikt waren we de steenmannetjes helemaal kwijt en zochten we ons een eigen weg om steil te dalen naar het grote Ibon de Perramo. De Ibones de la Tartera de Perramo lieten we daarbij ver rechts onder ons liggen.

Deze meren, diepblauw van kleur en gelegen diep onder ontzag inboezemende toppen als de Tuca de Chinebro (2742m) en de Aguja de Ixeta (2837m) behoorden tot de mooist gelegen van de hele tocht en ademden helemaal de typische landschappelijke sfeer van het oostelijke Posets-massief uit. Maar de donderder rommelde nu tussen de bergen en opgejaagd namen we te weinig tijd om nu nog van onze dagtocht te genieten.

Aan het Ibon de Perramo overlegden we even, en besloten dan om van het opnieuw droge weer (veel meer dan wat gespetter hadden we tot dan nog niet gehad) gebruik te maken om nog verder te dalen naar de Ibones d'Escarpinosa. Dit was misschien een beetje optimistisch want Joery had me op voorhand verteld dat dit stukje nogal de moeite was. Door een razend steile couloir vol rotsblokken en een enorm blokkenveld daalde ik in ijltempo af naar de twee kleine meertjes, daar ergens in de diepte in het bos. Het was 16u50 toen ik daar uiteindelijk

aankwam. De donder zat nu al vlakbij. Snel zocht ik een redelijk beschutte hoek voor de tent (achteraf kwam ik tot de ontdekking dat dat op enkele meters van het plaatselijke latrinegebied was, beschut inderdaad) en stelde ze zo rap ik kon op. Net toen ik ermee klaar was vielen de eerste dikke regendruppels uit de zwarte lucht.

Ik was intussen al een tiental minuten beneden en Nicolas was er nog steeds niet. Ik begon me zorgen te maken dat hij in de moeilijke slotafdaling ergens ten val was gekomen ofzo en liep even later in de regen terug. Net toen ik terug wou beginnen klimmen op het blokkenveld kwam hij tot mijn grote opluchting net beneden. We liepen naar de tent en meteen brak het onweer in alle hevigheid los. Hagel donderde neer op het tentzeil en de donder knalde nu tussen de bergen. Het was eindelijk het eerste echte zware onweer van de tocht, na meer dan een maand pas. Ongelooflijk eindelijk. Na anderhalf waaide de eerste bui over en gingen we naar buiten om te koken. Er was nu zelfs wat blauwe lucht. Ik maakte een wandelingetje rond het meer. De atmosfeer was plots tot rust gekomen en het wateroppervlak was een spiegel waarin de Perdiguero schitterde. Het ondiepe meertje was opvallend helder. Het debiet van de waterval lag nu behoorlijk hoog. Een paradijselijk plekje inderdaad.

Rond 21u begon het weer zachtjes te regenen en een uur later begon de kermis opnieuw. Iets voor middernacht bereikte het onweer zijn hoogtepunt, 5 tot 10 ontladingen per seconde en één zuivere inslag op minder dan 100m afstand. Terwijl de ene donderslag na de andere de bergen leek te doen trillen lag ik in de tent half te genieten, half bang te wezen van dit machtige natuurlijke klank- en lichtspel.

06/08/2007 : Dag 33 : Ibones d'Escarpinosa – Benasque

Vertrek : 8u10

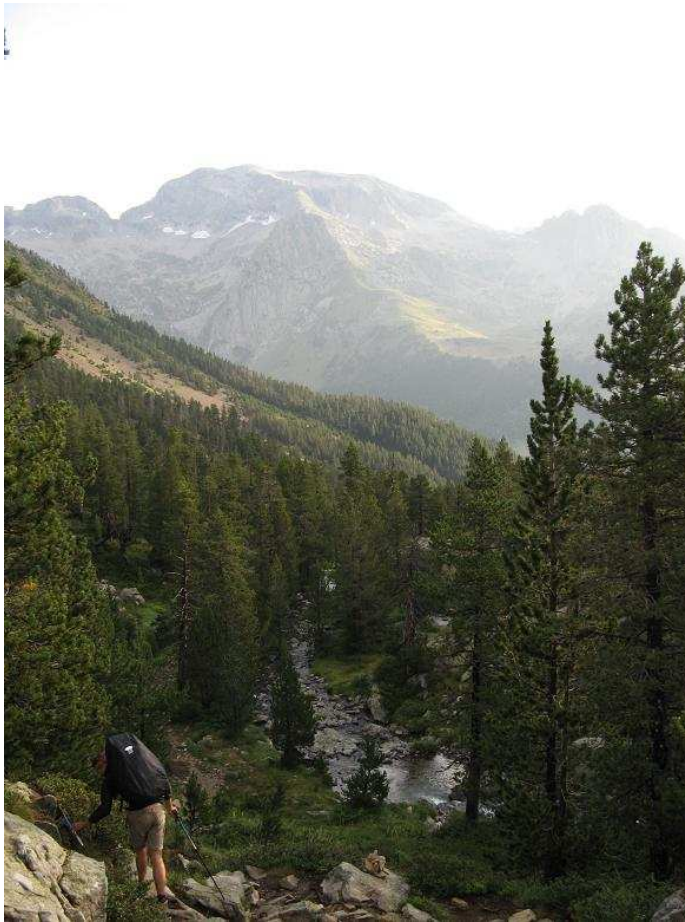
Aankomst : 10u30

Wandeltijd : 2u05

Afstand : 9km

Klimmen : 50m

Dalen : 830m

meren lagen. Het grootste meer lieten we op ruime afstand rechts liggen, het kleine passeerden we even verderop wel. Een groene plas water waarin het steile graniet in het zuiden prachtig weerspiegeld werd.

Even verderop namen we de rechtstreekse route naar het Valle de Estos en Benasque. Via een mooi, zigzaggend pad ging het door een dicht bos naar beneden. Onderweg kwamen we opnieuw een vuursalamandertje tegen. Al snel bereikten we de brede GR11-grindweg onderin het dal en na een korte pauze vervolgden we verder door het dal naar het zuidoosten, terwijl het nu opnieuw lichtjes begon de regenen en de bergtoppen terug in de wolken verdwenen. Na een klein stuwmeertje te zijn gepasseerd bereikten we al snel Camping Aneto, het was toen rond 10u30.

Het onweerde nog een groot deel van de nacht maar desondanks sliep ik toch nog redelijk goed. Om 6u30 ging de wekker, maar we draaiden ons gewoon nog eens om en pas rond 7u15 kropen we uiteindelijk uit onze slaapzak. Het was toch maar een kort dagje. Een klein uur later was alles ingepakt en konden we op weg.

Het weer was nu eindelijk wat tot rust gekomen en een schuchter zonnetje probeerde de doorweekte natuur af te drogen. Het was voorzichtig dalen over glibberige stenen en boomwortels richting Ibon de Batiziellas. Tussen de naaldbomen en de blokken graniet. Als daar niet die prachtige zuidflank van de Perdiguero (3222m) had gestaan, ik had me ergens op de GR20 gewaand in Zuid-Corsica. Al snel bereikten we de grote groene vlakte waarop de Batiziellas-

Het SMS-berichtje van thuis voorspelde niet al te veel goeds voor het weer vannacht en morgenvroeg, dus besloten we een dak boven ons hoofd te zoeken. Op camping Aneto zat alles, inclusief de kamers à 20€ die ideaal waren geweest, propvol. We maakten er enkel een tweetal uur gebruik van de internetverbinding, ik had al twee weken geen serieuze mededeling aan het thuisfront kunnen doen. Daarna ging ik aan de receptie informeren naar de toestand aan de oostkant van de Coll de Mulleres, het grote obstakel voor binnen twee dagen, indien er nog sneeuw zou liggen op het randje van verantwoord zonder materiaal. Men belde meteen twee berggidsen én de Refugi de la Renclusa en ik moest er niets voor betalen. Wat een service! En nog goed nieuws ook : de Mulleres was reeds sneeuwvrij.

Toen we hiermee klaar waren zat ons werk op de camping erop en begonnen we te liften naar Benasque. Onze verbazing was groot toen er na vijf minuten een ware bus stopte, tot we moesten vaststellen dat dit gewoon een lijnbus was en we moesten betalen. Goed ja, die ene euro kon er nu wel af. Na enkele minuutjes bereikten we het dorp, in de hoop een goedkoop hotelletje te vinden.

1^e poging : 1-sterrenhotel “El Puente” : 110 euro !

Men een mond waar de zever bijna uitliep van ontzetting liepen we maar snel weer naar buiten. 110 euro voor de allergeedkoopste tweepersoonskamer in een krakkemikkelig hotel !

2^e poging : 0-sterrenhotel “Solana” : volzet.

3^e poging : 0-sterrenhotel “Salvanguardia” : een paar bazelende Spanjaarden en een receptie die blijkbaar een paar kilometer verder lag bij ene Daniel thuis, die we moesten opbellen. Hotel Salvanguardia bleek voor de helft ook hoerenkot te zijn. Het maar afgebld.

4e poging : het portaal van de plaatselijke sporthal : 0 euro, douches binnen, maar een boze conciërge. Vertokken.

5e poging : Privé-kamer huren : bazelende Spanjaard of alles volzet. Hopeloos.

Het liep tegen vijf uur en we hadden nog steeds niets gevonden in dit dorp, waaraan ik stilaan een gloeiende hekel begon te krijgen. Om eerlijk te zijn kookte ik gewoon vanbinnen. Waarom was er hier in godsnaam niets betaalbaar te vinden??

Uiteindelijk liepen we binnen in een ander 1-sterrenhotel, genaamd “El Pilar”. 65 euro was het hier voor een tweepersoonskamer. Ruim boven ons zelf opgelegd maximumbudget van 50 euro, maar uit pure miserie hebben we toch niet lang getwijfeld.

Het was weer een veelbetekenende middag geweest : zoals meestal had ik op een zekere manier wel uitgekeken naar het afdalen naar de beschaving, maar zoals altijd viel die confrontatie dan ferm tegen. Al was met een warm bad, een lekkere pizza, een glaasje wijn en een paar cake's in de rugzak voor de komende dagen toch al snel een deel van de ellende vergeten.

Deel 6 : Langs de Aneto & door de Aiguëstortes

07/08/2007 : Dag 34 : Benasque – Pllan des Aigualluts

Vertrek : 11u15

Aankomst : 17u15

Wandeltijd : 4u05

Afstand : 16km

Klimmen : 850m

Dalen : 50m

De wekker stond vanochtend om 7u50, omdat we om 9u een bus konden nemen naar Camping Aneto om daar de tocht te vervolgen. Om 4u 's nachts was het beginnen onweren, en nu, bijna vier uur later, was het nog steeds stevig aan het regenen. We beslisten dan maar dat dit een goed excuus was om nog wat langer te slapen in onze hotelbedden, en de bus van 11u te nemen. Een goeie keuze, zo bleek, want rond 10u was de hemel eindelijk ongeveer uitgewrongen. In totaal had het de laatste uren toch zeker enkele tientallen liters geregend, dat beloofde een watervallenspektakel straks.

Toen we door de bus waren afgezet op Camping Aneto checkten we er nog vlug even het weerbericht : vandaag nog bewolkt met nu en dan een bui en, niet onbelangrijk, een sneeuwgrens op 2900 à 3000 meter, en vanaf morgen in principe mooier en stabielere weer. Die sneeuwgrens, dat beloofde alvast spannend te worden voor de Coll de Mulleres, het grote obstakel van 2928m dat we morgen overmoesten. We vulden ons water nog bij in de campingtoiletten en gingen daarna op weg.

Moeilijk zou het niet worden vandaag : een zondagswandeling doorheen de vallei om ergens aan de voet van de echte klim naar de Mulleres de tent op te zetten. De regenbroek ging al na vijf minuten uit, de wolkenbasis steeg langzaam, maar aangezien wij ook langzaam stegen bleven we er steeds kort onder wandelen. Het zag er toch naar uit dat het weer stilaan aan het beteren was. Nu en dan kregen we nog wat licht gedruppel maar de zondvloed was overgewaaid. We liepen eerst enkele campings voorbij en klommen daarna in een brede zigzag naar een mooi stuwmeertje. De rivieren stonden allemaal enorm gezwollen en konden dikwijls nog maar net onder de brugjes doorkolken.

Veel valt er voor de rest eigenlijk niet te vertellen over het stuk naar Hospital de Benasque. Over het uitzicht kan ik weinig zeggen want we hadden er geen. Allicht is het kader, midden tussen de 3000-ers, nogal indrukwekkend. Banos de Benasque is een afzichtelijk lelijk betonnen schoendoos-hotel. In Hospital de Benasque namen we een pauze om een colatje te drinken (of koffie in het geval van Nicolas). Hier merkte ik ook weer eens hoe klein de wereld der HRP-ers is : aan de praat geraakt met twee andere overstekers (de eerste die ik zag sinds Refuge Wallon !!!), en zei kenden blijkbaar ook enkele wandelaars die ik had gezien op de Col Bagargui, in het Baskenland nog. Die zaten intussen al ergens in de buurt van de Estats. Deze twee waren vanmorgen de Col de Lliterola overgestoken vanuit Frankrijk en wisten ons te verzekeren dat het ook op grote hoogte niet gesneeuwd had. Positief nieuws voor de Mulleres, uiteraard. Voor vandaag hielden ze het hier voor bekeken in afwachting van beter weer.

Na een halfuurtje gingen we zelf terug op weg. Het Plan d'Estans doorkruisten we over het grind- en asfaltwegje omdat de hele vlakte door de regen was omgetoverd in een enorme spons. Daarna bereikten we nabij een kraampje waar pannenkoeken enzo te koop waren het

einde van het wegje. We liepen door en klommen nu over een pad door naar het volgende plateau. Eenmaal boven zagen we da Cascata d'Aigualluts al liggen in de verte. Het begon nu plots ook weer stevig te regenen en we zetten er stevig de pas in. Iets voor de waterval passeerden we dan het Forau d'Aigualluts. Hier verdwijnt de beek, die via de waterval van het Pllan d'Aigualluts

komt, onder een rotswand in de grond, om ondergronds onder de grenskam door te stromen en aan de andere kant in het Val del Ariga de Lin de bron van de Garonne te vormen.

Vanwege de regen hielden we maar een korte pauze op deze bijzondere plaats. We klommen langs de waterval naar het grote Pllan d'Aigualluts, helemaal doorweven met sterk gezwollen waterstromen. Nu wisten we dat er hier aan de noordwestzijde van het plateau aan de overkant van de beek ergens een stalen cabane verborgen stond tussen de bomen. Met dit weer zagen we de luxe van een dak wel zitten, maar we troffen geen enkel brugje aan. Even niet nadenken dan maar, schoenen uit, broek uit en door het water, dat, ondanks dat we uiteraard het breedste punt van de stroom hadden gekozen om te waden, bij momenten tot halweg de dijbenen kwam. Blauw van de kou bereikten we zo de cabane, die echter een krot bleek te zijn met een deur die eruit was gevallen, en nu eerder een schuilplaats was voor de plaatselijke koeienpopulatie. Geen cabane dus. Even gevloekt, de tent rechtgezet net naast het hutje en een beetje een koude, vochtige en winderige avond gehad.

08/08/2007 : Dag 35 : Pllan d'Aigualluts – Estany Inferior de Mulleres

Vertrek : 12u40

Aankomst : 18u35

Wandeltijd : 4u15

Afstand : 11km

Klimmen : 1050m

Dalen : 710m

Extra bergtoppen : Tuc de Mulleres (3010m)

De wekker, naar goeie gewoontje, om 6u30. Op dat moment hing er een heel dichte mist, nauwelijks 20 meter zicht. Niet te doen voor de Mulleres, en met de gunstige weerberichten die we gisteren te zien hadden gekregen besloten we dus om maar eventjes gewoon verder te maffen. Hetzelfde liedje om 7u30 en om 8u30. Om 9u30 hadden we er genoeg van en begonnen we alvast langzaam in te pakken. De dichtste mist was nu verdwenen, met een wolkenbasis die iets boven het plateau hing, op 2100 à 2200 meter. In elk geval was dat nog niet goed genoeg om naar de Mulleres te gaan. Bovendien stonden we te shaken van de kou, bij 3 graden en een ijzige wind.

Als ik alleen was geweest was ik allicht gewoon in mijn tent blijven liggen tot het weer echt was gaan beteren. Als ik in die maand iets had geleerd was het wel om geduld te hebben met de elementen. Maar nu was Nicolas mee en Nicolas is geen stilzitter. En dus waren wa rond 11u vertrekken klaar. Op dat moment was het weerbeeld nog steeds ongewijzigd. Het was een moeilijke situatie. Er waren drie grote mogelijkheden :

- Een stukje teruglopen en via de Port dera Picada de kam over en zo makkelijk door de vallei naar Vielha te lopen, en vandaar te liften naar Hospital de Vielha om de oversteek verder te zetten.
- Een uurtje of twee doorstappen tot de laatste meertjes voor de Mulleres en daar bivakkeren, om bij beter weer vanavond of morgen de col over te steken.
- Het risico nemen en in de mist op zoek gaan naar de Mulleres.

Zoals de kaarten nu lagen zou het de eerste mogelijkheid worden. Wachten was niet echt een optie meer nu alles ingepakt was. Toch had ik het moeilijk met die eerste keuze. Ten eerste omdat we een hele mooie en gewaagde route zouden overslaan, en ten tweede natuurlijk symbolisch omdat het het ononderbroken spoor dat ik nu al vijf weken trok van west naar oost door de Pyreneeën zou “breken”.

De Mulleres was een mytische col, gevreesd op voorhand, en werd nu nog lang voor het bereiken van de pas daarboven schijnbaar al een belangrijk breekpunt in de oversteek.

Het was een hartverscheurende keuze, maar uiteindelijk lieten we het gezond verstand zegevieren en begonnen we onder het motto “safety first” terug af te dalen (niet voor opnieuw de ijzige rivier doorwaad te hebben echter) om het pad naar Port dera Picada op te pikken.

Toen we de waterval net voorbij waren kwamen we een Hollander tegen, die de HRP van Ton Joosten liep. Hoewel de wolkenbasis rond de 2200m was hij vastbesloten om de Mulleres te gaan temmen. Hij kwam nogal overmoedig en dikkenekkerig over, eerlijk gezegd. Begon tegen ons te zeggen hoe makkelijk die Mulleres wel niet was, een 3-tje (in technische

klimtermen) aan de oostkant, en met die mist, dat zou ook wel geen probleem zijn. Daarna nam hij snel afscheid want hij zat onder een strak tijdschema om op tijd aan de Middellandse zee te staan. Weer zo enen die er zijn tijd niet voor nam. Achter ons klom hij langs de waterval omhoog terwijl wij, in mijn geval met pijn in het hart, verderdaalden.

Maar zie, iemand daarboven wou mij blijkbaar een plezier doen vandaag. Na een kwartiertje

verscheen plots een felblauwe lucht boven de Perdiguero en al die andere toppen daar langs de grenskam. De grijze wolkendeken, met een wolkenbasis onveranderlijk rond de 2200-2300m, schoof langzaam door naar het zuiden en zo kwam er vanaf de grenskam steeds meer blauw aanzetten. Het was een vreemd fenomeen, niet zomaar openbrekende stratus ofzo, maar echt een hele klad

laaghangde grijze wolken die langzaamaan verdreven werden vanuit één richting. Natuurlijk begon ik vanaf het eerste stukje blauw dat zichtbaar was meteen weer te dromen en we ploften neer op een rotsplaat om de verdere evolutie van het weer af te wachten. En die was positief. Na een halfuurtje waren bijna alle wolken verdreven, langzamerhand kwam ook de Aneto vrij. En dus besloten we om opnieuw rechtsomkeer te maken en toch maar die Mulleres te gaan bestormen. Het wonder van de achtste augustus.

Dit was precies het moment waarop de Hollander van daarnet terug naar beneden kwam gelopen. Ja, u leest het goed, naar beneden. Hij kwam op ons af en begon verontwaardigd tegen ons te praten : “Nou daarboven zit alles potdicht, ik ben dit weer echt spuugzat! Ga nu afdalen om de GR11 op te pikken, probeer nog zo hoog mogelijk te klimmen vandaag. Echt een ramp ik had al zo weinig tijd, dus ik ga maar weer, echt geen tijd meer te verliezen, dag.” Met het gezicht op verbazing lieten we hem maar afdalen. Wat een stressbal, die vent. En dat na meer dan een maand in de bergen. Ik was nu net van elk vleugje “thuis-stress” verlost, liet het maar wat op me afkomen allemaal. In elk geval, nu waren wij plots de dapperen geworden die dat 3-tje aan de oostkant gingen proberen overwinnen.

Een paar minuten later begonnen terug te lopen naar het Pllan d’Aigualluts. In de zon ditmaal, en met een temperatuur die op een halfuurtje tijd minstens 10 graden gestegen was. Tussen de laatste wolkenflarden die tegen de bergwanden kleefden waren nu soms de gletsjers van het Maladeta-massief te zien. De Aneto zelf zat nog verborgen en dat bleef hij voorlopig ook. Op de vlakte stopten we even en wie kwam daar achter ons aanlopen? Jawel, de Hollander! Nu moesten we echt ons best doen om niet in de slappe lach te schieten als hij eraan kwam. Hij had natuurlijk ook weer een overtuigende uitleg klaar : “Nou, ik was bijna

beneden en dan zag ik plots blauwe lucht! En ik dacht zo bij mezelf : Nou Jaap, ga er maar even bij zitten jongen. En ik dacht nuja ik probeer het maar. Maar ik heb echt geen tijd meer te verliezen, dus daag.” En met het gezicht op algehele hilariteit lieten we ‘m maar voorgaan.

We liepen het mooie Valle d’Escalaeta door en hielden een eerste pauze bij enkele meertjes onder de mooie Forcanada, die nu en dan z’n top even liet zien. Ik liep nog eventjes omhoog tot het Lac deth Cap deth Horo, een meer dat precies op de kam ligt in een breed zadel. Van hier zag ik dat zich in het noorden alweer een dik pak cumulostratus aan het vormen was, en dat kwam gegarandeerd onze kant op de komende uren. Het zou toch nog spannend gaan worden. Want de weg naar de Mulleres vinden, dat is in de mist onmogelijk, hadden we ons door meerdere ervaren bergwandelaars laten vertellen.

We paktten ons boeltje terug en klommen langzaam verder richting Coth des Aranesi, waar we rond 14u30 aankwamen. Aan deze meertjes lag de laatste goeie bivakmogelijkheid voor de col. We keken even omhoog en besloten het erop te wagen. Over steile rotsplaten klommen we nog in zuidwestelijke richting verder naar een volgend meertje. In regenweer moet dit stuk regelrechte waanzin zijn wegens veel te glibberig op de rotsen. Nu had ons Vibram bij momenten al moeite om niet terug te beginnen glijden op de steilste stukken. Rond 15u15 bereikten we het meer.

Van hier zagen we voor het eerst de Coll de Mulleres echt goed liggen. Over een levensloze woesternij van rotsen en puin moesten we er verder naartoe, maar echt moeilijk zag het er niet uit. We vulden ons water bij aan het stroompje dat naar het meer toeliep, aten nog wat en begonnen dan te klimmen. Eerst oriënteerden we ons in zuidelijke zichting, om dan vanaf 2800m eerst steil, daarna quasi en traversant onder de

Tuc de Mulleres door te lopen richting col, die nu en dan al terug in de wolken verdween. Al bij al bereikten we de col langs deze kant dus spelenderwijs, iets na 16u.

Het eerste wat ik boven deed was uiteraard meteen gaan zoeken naar de insnijding waardoor we straks moesten gaan afdalen. Het zag er op het eerste zicht wel doenbaar uit, minder erg dan ik me had voorgesteld (en had gevreesd ook). Geen verticale wand, wat vele sites durfden beweren. Wat zag ik nog : dat de Hollander (weer hij!) hier met het gezicht op zielig naar beneden aan het sukkelen was. Ik bleef toch even kijken tot hij van de rotsen af was want erg zeker leek hij zich niet voort te bewegen. Sneeuw lag er aan de oostkant van de col ook niet meer. In de diepte zagen we nu en dan nog net de Estanhols de Mulleres, met veel verder ook Hospital de Vielha. De Aneto bleef verborgen. Inmiddels was de bewolking immers terug veel dikker geworden en we zaten nu terug bijna constant in het grijs, en zonder uitzicht. Toch besloot ik om nog snel even de Tuc de Mulleres (3010m) te gaan beklimmen. Een beetje rotsblokken enzo, maar na een minuut of tien stond ik al boven. Veel was er van de Pyreneeën niet te zien, maar onder het cumulusdek door had ik toch nog een verrassende doorkijk tot diep in Spanje, en zo was deze klim toch weer niet voor niets geweest. De Aneto, die zou echter voor een

volgende keer zijn.

Rond 16u50 begonnen we dan maar aan de beruchte oostkant van de Mulleres. Nicolas ging voorop. Omdat er geen sneeuw lag concentreerden de problemen zich op het kleine stukje klauterwerk net onder de col. Al bij al viel het zeer goed mee. Veel minder moeilijk dan de Cirque de la Solitude op de GR20 (en vooral veel korter). Enkel de eerste vijf meter vanaf de col voel je aan dat je je geen foutjes kan veroorloven. Daar is het met handen en voeten en met de rug naar het dal eventjes wat en traversant naar beneden.

Eenmaal de rotsen achter de rug kwamen we op het puin terecht. Meerdere mogelijkheden zijn voorhanden om af te dalen maar wij kozen ervoor om een wat noordelijke koers (links dus) te kiezen en zo al snel wat vastere grond onder de voeten te krijgen. Daarna was er een mooie, maar wel hele lange en lastige afdaling. Het was uiteindelijk al rond zes uur 's avonds toen we het eerste en grootste van de meertjes bereikten. We liepen nog even door en hielden het dan iets na half zeven aan het onderste meer voor bekeken.

Het was nu terug mistig, winderig en de temperatuur lag maar net boven het vriespunt, maar ach, wat maakte het uit. De enige col waarvoor ik het op voorhand wat in mijn broek deed waren we zonder probleem overgeraakt, en de droom van het non-stop oversteekspoor viel nog steeds te realiseren. Het was een tevreden Willem die rond 21u zijn slaapzak inkroop.

09/08/2007 : Dag 36 : Estany Inferior de Mulleres – Estany de Mar

Vertrek : 7u35

Aankomst : 17u40

Wandeltijd : 6u30

Afstand : 16km

Klimmen : 1050m (+200m)

Dalen : 1200m (+200m)

Het was toch even schrikken vanmorgen bij het opstaan. Alle condens op de tent was aangevoren. Ik vloekte dat ik mijn lichte handschoenen had thuisgelaten want er is niets ergers dan een bevroren tentzeil in te pakken. Met pijnlijke vingers waren we rond 7u35 op pad. Het was duidelijk dat het goeie weer zich nu toch aan het doorzetten was : er hing weliswaar nog wat ochtendgrijs, maar de zon was dit aan spoedtempo aan het wegbranden. Stilaan werden de bergtoppen zichtbaar en we kregen nu ook een terugblik op de Tuc de Mulleres (3010m), en de gelijknamige col die we gisteren in de late namiddag waren overgestoken. Het zag er van hieruit best wel indrukwekkend uit.

De eerste 300 daalmeters gingen redelijk steil, daarna was het redelijk rustig verderdalen.

Eerst nog met nu en dan een blokkenveld, maar daarna kwamen we steeds meer in het groen terecht terwijl Hospital de Vielha in zicht kwam. Het was heerlijk wandelen met de mistflarden die rond de bergtoppen plakten en een frisse bergwind die uit het noorden van de kam kwam gerold. Na de mooie Cascata de Mullures te zijn gepasseerd bereikten we rond 9u30

Hospital. Doorheen het Vall de Mulleres zagen we nog steeds de Tuc en Coll de Mulleres liggen.

In Hospital de Vielha was de rust van de bergen ver te zoeken. Tientallen vrachtwagens reden constant af en aan, men was volop bezig aan een nieuwe tunnelkoker te maken naar Vielha. Spoedig zouden we begrijpen waarom. We moesten ons gaan bevoorraden in Vielha en begonnen dus enkele tientallen meters voor de ingang van de tunnel te liften bij een mooie parkeerstrook. Heel veel verkeer was er echter niet en niemand leek van plan ons mee te willen nemen. De moed begon ons net in de schoenen te zinken toen na een halfuurtje dan een bus stopte. Weeral een lijnbus, net zoals naar Benasque! Het was verbazend hoeveel lijnbussen hier reden in de bergen. Voor amper 1,25 euro reden we de 12km naar Vielha. In de grote bus hadden we niet zo veel aandacht voor de tunnel waar we vlotjes doorreden. Na een stevige afdaling aan de andere kant stonden we na een kwartiertje in Vielha. Een afschuwelijk stadje voor nieuwbouwappartementen. We vroegen een local naar de plaatselijke “supermercat” en na wat gebrabbel slaagden we er toch in de juiste weg te vinden. We deden inkopen voor drie dagen, en Nicolas ging nog een koffie drinken in een cafétje (hoofdzakelijk om even de sanitaire voorzieningen te kunnen gebruiken). Daarna begaven we ons naar het benzinstation aan de zuidrand van het stadje om terug te beginnen liften.

Nu hadden we al na een minuut of twee succes. Een veertiger uit Barcelona nam ons mee met zijn oude Volkswagen. Nu was het pure horror in de smalle Vielha-tunnel. In de grote bus hadden we er daarnet niet op gelet, maar het verkeer stond hier regelmatig even stil om een vrachtwagen uit de andere richting te laten passeren aangezien de tunnel te smal was om dat al rijdende te laten gebeuren. Het was ook aardedonker en over de hele afstand telde ik niet één nooduitgang. Een tunnel van 5,1km zonder nooduitgang, jawel! Nu was er wel hier en daar een schacht waarmee deze tunnel in verbinding stond met de nieuwe, die volop werd uitgegraven, maar deze schachten waren er tot voor kort uiteraard niet. Als hier een zwaar ongeval gebeurt, dan moet het een regelrechte catastrofe zijn... Volgens onze chauffeur

dateerde deze tunnel nog uit het vroege Franco-tijdperk en was het de onveiligste van heel West-Europa. Ik geloofde hem maar al te graag. In elk geval waren we blij toen we na bijna een halfuur eindelijk die horrorkilometers erop hadden zitten. We bedankten onze weldoener en konden eindelijk weer op pad, de bergen in. Het was intussen al na 12u.

We klommen nu langzaam in oostelijke richting tot het Pla de Conangles, en gingen vandaar een stuk steiler in noordelijke richting verder. De lange broek werd na drie dagen al snel terug ingeruild voor de korte. Het uitzicht op het Vall de Mulleres, met bovenin de Tuc en de Coll, en op Vall de Barraves met het grote stuwmeer Panta de Senet opende zich langzaam. In het zuidoosten was er de mooie kam tussen de Tuc de Conangles en de Tuc de Contesa. We besloten om niet de rechtstreekse route naar Lac de Rius te nemen maar met het mooie weer er nog een lusje Lac Redon bij te doen. De splitsing van de paden lag op zo'n 2220m (en niet 2050m zoals de kaart beweert). Een hulpeloze Spanjaard die duidelijk niet wist hoe hij met z'n kaart moest omgaan moesten we even verder ook op het juiste spoor helpen. Na een vrij simpele klim bereikten we rond 14u het meer. Al ver van hoorden we het klapperen van de metalen strips rond de pluviometer van het plaatselijke weerstation. We namen een pauze aan dit mooie meer maar door de harde wind en een temperatuur van nauwelijks 8 graden was het zelfs in de zon niet echt genietbaar.

Na een halfuurtje vertrokken we opnieuw. We liepen nu over de rotsen langs de zuidkant voor het meer en begonnen langs een zeer vaag pad met sporadisch een steenmannetje in oostelijke richting te klimmen om via een col rechtstreeks door te steken naar Lac de Rius. Hoofdzakelijk zochten we ons eigen weg naar boven. Al klimmende opende zich een schitterend

panorama in westelijke richting, met achter het meer nu ook een groot deel van het Maladeta-massief, met de top van de Aneto en de gletsjers aan de noordkant van het massief. Na de stevige klim bleven we boven toch een paar minuten genieten van dit spektakel. Aan de andere kant van de col daalden we nu min of meer à l'improviste af naar Lac de Rius waar we de rugzak er alweer even afgooiden omdat mijn spijsvertering vandaag blijkbaar wat ontregeld was. Na deze stop liepen we langs de noordkant van het meer verder over de GR11. Het was een mooi stuk met in het zuidoosten voor het eerst uitzichten over het spectaculaire graniet van de noorwestelijke Aigues-Tortes, met onder meer de Serra de Tumencia, met de Punta Harlé en Pa de Sucre, en vanaan de oostpunt van het meer ook op de Besiberri Nort. Dat was in elk geval een veelbelovend begin van onze lus in het nationale park.

Aan de oostpunt van het meer namen we nu het pad dat in zuidelijke richting afboog naar het Lac de Tort de Rius, dat we al snel bereikten. Dit meer viel op door z'n lage waterspiegel waardoor een wat lelijke rand rond het meer zat. Terwijl we dit hele lange meer langs de oostkant voorbijliepen kwam er vanuit het noorden plots weer heel veel bewolking aandrijven en in geen tijd verdwenen alle bergtoppen in het grijs en werd het terug flink koud. Het meertje met een grillige vorm ten zuiden van Lac Tort de Rius leende zich uitstekend tot een bivak, maar we wilden zo graag aan het Estany de Mar kamperen. En dus klommen we na een break om nog wat te eten en nog een liter water te tanken aan de beek die in het meer stroomde verder door naar Collada de Lac de Mar. Het was zo'n 200m klimmen, hoofdzakelijk over de rotsen. Op enkele spetters na bleef het gelukkig droog en rond 17u15 bereikten we de col.

Ik had erg uitgekeken naar het Estany de Mar, prachtig op de foto's met het eilandje in het midden. Maar nu sloeg het uitzicht mij toch een beetje tegen. Ook dit meer had te kampen met een lage waterstand zodat ook hier een lelijke "boord" rond het meer lag. Een beetje ontgoocheld namen we snel de laatste steile afdaling om dan de tent recht te zetten op de alluviale vlakke aan de zuidpunt van het meer. Er stonden ook al twee tentjes van enkele Spanjaarden en wat later bemerkte ik ook hoger op de helling nog een tent.

Het was opnieuw bitterkoud en na het avondeten zaten we al snel in de tent. Rond 19u30 ging ik toch even terug naar buiten om water te gaan halen aan de beek. Er verscheen stilaan weer wat blauw aan de hemel en ik zat al meteen met de kaart in mijn handen voor een avondwandelingetje. Een twintig minuten later stond ik na 200m klimmen aan het meertje wat zuidelijk van het bivak, met in de waterspiegel die weerspiegeling van de waanzinnig mooie Punta Harlé en de Besiberri Nort, die nu en dan uit de wolken kwamen. Teverden daalde ik terug af en dan toverde Nicolas uit zijn rugzak plots een fles wijn uit Vielha boven. En zo werd het weeral een mooie en gezellige avond.

10/08/2007 : Dag 37 : Estany de Mar – Estany Clot

Vertrek : 9u00

Aankomst : 15u45

Wandeltijd : 4u25

Afstand : 12km

Klimmen : 950m

Dalen : 900m

Extra bergtoppen : Montardo (2831m)

De wekker ging rond 6u40. Tien minuten later dan normaal dus, en dat kwam omdat de dagen stilaan toch merkbaar begonnen te korten en het om 6u30 nog goed donker was. Zoals elke morgen bleven we nog een minuutje in de slaapzak liggen, maar ditmaal dommelden we alletwee weer in. Pas rond 8u schrokken we plots wakker. Dju toch, het mooiste van de dag gemist en meteen een knauw in ons plan om er een korte wandeling van te maken en zo een lange luie middag te hebben om wat spullen te wassen (en te drogen).

De zon zat al op het perfect stille wateroppervlak van het Estany de Mar, waarin elk detail van het landschap gespiegeld werd. Ook de Besiberri-kam werd reeds verlicht door de zon. Maar wat het meest opviel was dat het serieus koud was vanochtend : bij het opstaan -3°C , een uurtje eerder was dat allicht nog minder geweest. Het water in onze flessen was gedeeltelijk bevroren. Ik verschoot toch een beetje van deze nachtvorst, we zaten tenslotte “maar” op 2200m. Gelukkig was het nu dus windstil, wat de kou een stuk draaglijker maakte dan gisteren. Toch haalde ik nu mijn tweede fleece ook boven.

Rond 9u waren we dan uiteindelijk op weg. Zoals verwacht was het wat sukkelen tussen de rotsblokken aan de zuidkant van Estany de Mar. Het tweede stuk was wat vriendelijker. We liepen nu ook terug in de zon en de temperatuur steeg wel 15 graden op evenveel minuten. Waar we waren vertokken met al onze kleren aan, bereikten we de noordoostpunt van het meer rond 9u45 in shirt en korte broek. Al

snel bereikten we het begin van de afdaling en kwam het Estany dera Restanca in zicht, en in het oosten ook de steile westflank van de Montardo, die we straks wouden beklimmen. In de boekjes van Ton Joosten had ik over het Restanca-meer gelezen als zijnde een “lelijk” meer, maar ik vond het eigenlijk heel mooi. Er was geen golfje op het wateroppervlak te bespeuren. In de verte viel de geïsoleerde top van de Tuc de Maubermé me voor het eerst op. Na een steile duik en een stukje langs het meer bereikten we rond 10u40 de Refugi dera Restanca.

Twee groepen wandelaars die hier hadden overnacht maakten zich net klaar om te vertrekken. De helft vergat z'n wandelstokken dus speelde ik even wandelstok-drager terwijl Nicolas binnen was gaan kakken. We aten nog wat koeken uit onze rugzak en gingen na een halfuurtje weer op weg. Nu moesten we even stevig klimmen om zo het Lac deth Cap deth Port te bereiken en van daar door te klimmen naar de Coret d'Oelhocrestada (van onuitsprekbare namen kennen ze hier ook wat). Daar zouden we dan het Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici betreden. We klommen in zigzags links van de beek omhoog en bereikten na een halfuurtje het meer, waar ik meteen stapelverliefd op was.

Hoewel we nog maar net terug op weg waren namen we meteen terug een pauze. De Montardo en de Tuc des Monges werden hier schitterend gereflecteerd in het ondiepe en opaalblauwe meer. Hier aan de westpunt was het nog wat omzoomd met bomen. Ik vond het werkelijk één van de mooiste meren die ik de voorbije maand al had gezien.

Na met open mond te hebben zitten rondgapan vertrokken we terug. Aan de oostpunt van het meer vulden we onze waterzakken terug in de beek en klommen daarna verder naar de Coret d'Oelhacrestada (2468m). Het laatste stuk van de klim was redelijk ruig met wat passages tussen en over kleine blokkenvelden. Na een faux col te zijn gepasseerd bereikten we al snel de col, en betraden zo het Nationale Park. De terugblik op het meer en de Serra de Rius was de moeite, maar nu was het toch het zicht naar het zuiden dat mijn aandacht opeiste, met het grote Estany de Monges en in de verte de massieve blok graniet van de Punta Alta (3014m). We liepen nog een meter of honderd door na de col en gingen dan vat het pad af om onze rugzakken te verbergen tussen de rotsblokken. We namen het kleine dagrugzakje en propten het vol met eten en drinken, en ook onze portefeuilles en GSM, voor de beklimming van de Montardo.

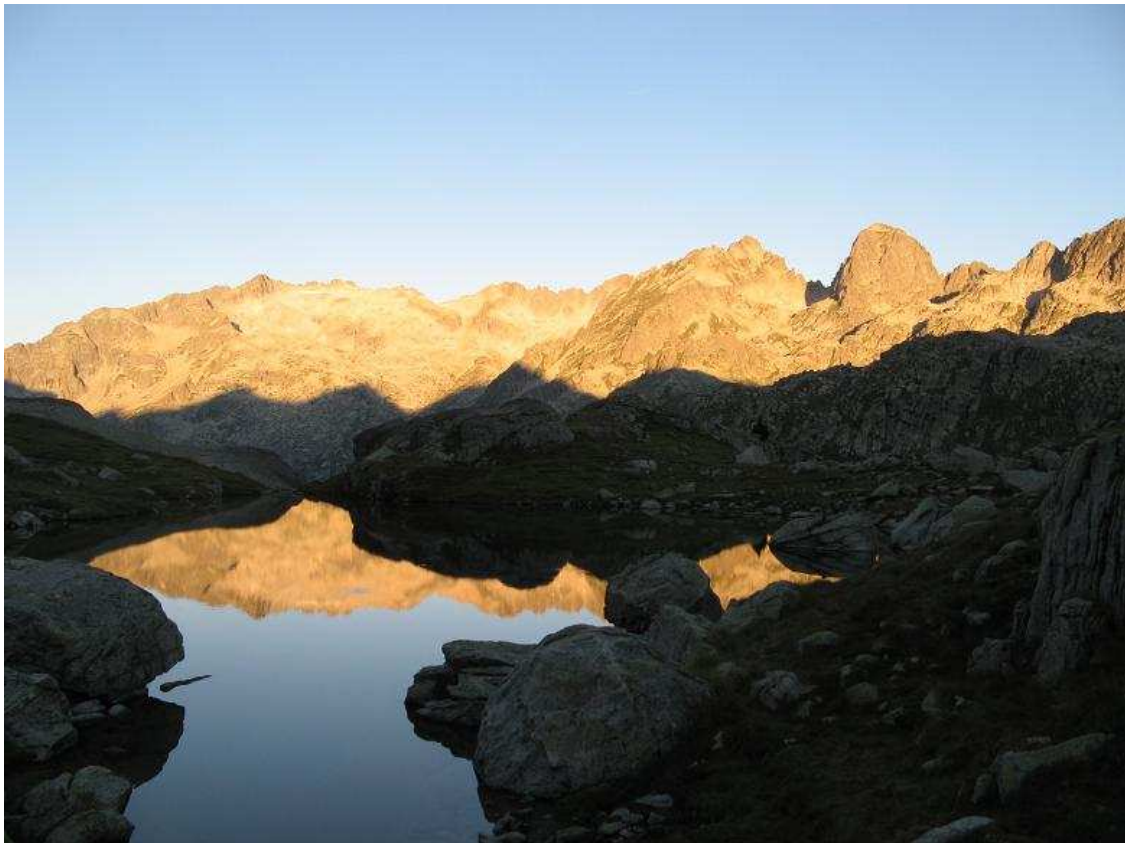
De Montardo (2833m) moet qua verhouding inspanningsniveau om de top te bereiken tegen uitzicht vanop de top ongeveer de leukste berg van de Pyreneeën zijn. Over goed uitgetreden paden hadden we er in een drie kwartier de 400 klimmeters opzitten, en werden we verwend met een zicht dat kon tellen : In het westen was het Maladeta-massief met de Pico de Aneto (3404m), waarvan we nu eindelijk ook eens de top zagen, allesoverheersend. Wat meer naar het noorden was ook het Perdiguero-massief nog steeds bijzonder indrukwekkend. In het noorden was er het Vall d'Aran, met daarachter op de grens de opvallende Tuc de Maubermé (2880m) en verder naar het noordoosten de Mont Valier (2834m). Daarvoor lag het verlaten massief ten oosten van het skigebied van Beret. In het oosten was de Mont Rouch (2847m) heel opvallend, met veel verder maar toch verrassend dichtbij het Estats-massief. En dan in het zuidoosten en het zuiden was er al dat graniet van de AiguesTortes, met veel te veel toppen om op te

noemen, maar in het oog springend waren onder meer kam rond de Tuc de Colomers (2933m), met daarachter nog net de topjes van Pic de Subenuix (2930m) en Pic Peguara (2942m), en wat meer in ZZO-richting op de voorgrond de Pic de Contraix (2957m). In het zuiden domineerde de Punta Alta (3014m) alles, en in het zuidwesten was er natuurlijk de Besiberri-kam, nog gesierd met wat sneeuwveldjes. Verder waren er in de diepte natuurlijk

ook nog heel wat meren, met de drieling Caph deth Port – Restanca – Estany de Mar voor mij toch als mooiste.

De zon scheen uitbundig, het was nog steeds quasi windstil, en er was niet zo veel volk op de top (het was nogthans zaterdag). En met zo'n uitzicht blijf je dan natuurlijk een hele tijd boven, uiteindelijk toch drie kwartier. Daarna begonnen we weer te dalen, het was inmiddels 14u15 geworden. Iets onder de kleine col zo'n 80m onder de top in ZO-richting waren twee kleine meertjes aanwezig, doenbaar voor een fantastisch bivak. Iets voor de volgende keer, zeker weten! Na een halfuurtje stonden we weer beneden en gingen onze rugzakken halen. We namen opnieuw een pauze in de zon (het was een relaxed dagje, toegegeven) en gingen daarna weer op weg om een bivakplekje te zoeken bij één van de volgende meertjes. Bij wat op de kaart het Estany Clot wordt genoemd vonden we rond 15u40 wat we zochten en hielden we het voor vandaag voor bekeken. We wisten ons kleren en onszelf in het ijskoude meer en kregen alles voor het vallen van de avond terug droog, met dank aan het windje dat nu toch was komen opsteken. Het was een warmere avond dan de voorbije dagen. Ik maakte nog een wandelingetje tot boven het Estany de Travessani. Na een mooie zonsondergang boven de Serra de Tumencia zochten we onze slaapzak op. Tot morgen Aiguestortes !

11/08/2007 : Dag 38 : Estany Clot – Estanys del Port de Ratera

Vertrek : 7u40

Aankomst : 15u10

Wandeltijd : 6u25

Afstand : 15km

Klimmen : 1300m

Dalen : 1020m

Extra bergtoppen : Tuc de Ratera (2857m)

Wakker geworden onder een prachtig heldere hemel. Het had voor de derde nacht op rij gevoren, maar toch niet zo hard als de vorige dagen. Eindelijk geraakten we nog eens op tijd op weg, rond 7u40. Gisteravond hadden we besloten om van het geplande parcours af te wijken en in plaats van via Coll de Contraix en Refugi d'Estany Long richting Estany de Sant Maurici en Espot te wandelen, te kiezen voor een route via Port de Colomers en Port de Ratera, die ons dus door de Circ de Colomers zou voeren. In de eerste plaats deden we dit omdat het zondag was en we in het nationale park een beetje een overrompeling vreesden. En daarnaast leek het ons, gecharmeerd door de vele bergmeertjes van de laatste dagen, ook mooier dan via die ruige Coll de Contraix te lopen.

Na het Estany de Travessani langs de oostkant te zijn gepasseerd stonden we al snel aan de Refugi Ventosa i Calvell, qua locatie één van de mooiste van de hele Pyreneeën. Met zicht op het Estany Negre, en met in het zuiden de machtige Punta Alta, een berg die veel indruk op mij maakte. Het zachte ochtendlicht zorgde voor een schitterend schouwspel. We tankten water aan de bron naast de hut, hier een soort boomstronk waar het water kwam uitgelopen. Daarna gingen we weer op weg, dieper de bergen in. We passeerden een paradijslijk meertje en sukkelden dan een stukje verder op vervelende blokkenvelden tot we iets voorbij een drietal meertjes met een mooie alluviale vlakte (zeer mooi voor bivak) stilaan de splitsing van het pad bereikten.

Zoals ik wist vanop internet was deze spliting heel onduidelijk. Er vertrokken van hieruit drie routes : deze naar de Port de Colomers, deze naar Coll de Contraix en deze naar Punta Alta. Wij moesten naar de Port de Colomers, de meest noordelijke van de drie, en gebruikten als "tactiek" gewoon dat we steeds het meest linkse spoor

uitkozen. Een splitsing van paden hebben we nooit ergens opgemerkt, maar op deze manier kwamen we wel splendorwijs op een schoon paddeke uit dat begon te klimmen naar de Port. Het was een mooie, gelijkmatige klim langs enkele bergmeertjes waaraan het prachtig bivakkeren moet zijn. Dit moet een waanzinnig mooie afdaling zijn, wanneer we even omkeken viel onze mond wagewijd open. Een hele korf meertjes, de Punta Alta, de Besiberri-kam, de Serra de Tumeneia met de spitse toppen als de Punta Harlé en Pa de Sucre, ... Dit was de Aiguestortes op z'n allerbest.

We klommen nu verder terwijl links onder ons een prachtige groene vlakte van minstens 700m lang en 100m breed verscheen waar zich een beekje op opnavolgbare wijze doorheen kronkelde. Aan de westkant van deze vlakte mondde ze uit in het zoveelste meertje. Jongens, wat was dat hier allemaal. Eén van de mooiste beklimmingen van de hele tocht was dit, zonder twijfel. We stopten geregeld even om achterom te kijken. De laatste klimmers naar de col deden we niet door de couloir vol rotsblokken, waar het voornaamste spoor doorheen liep, maar via een steile zigzag in het gras net ten noorden (links) ervan. Zo bereikten we vlotjes de col, rond 10u15 ongeveer.

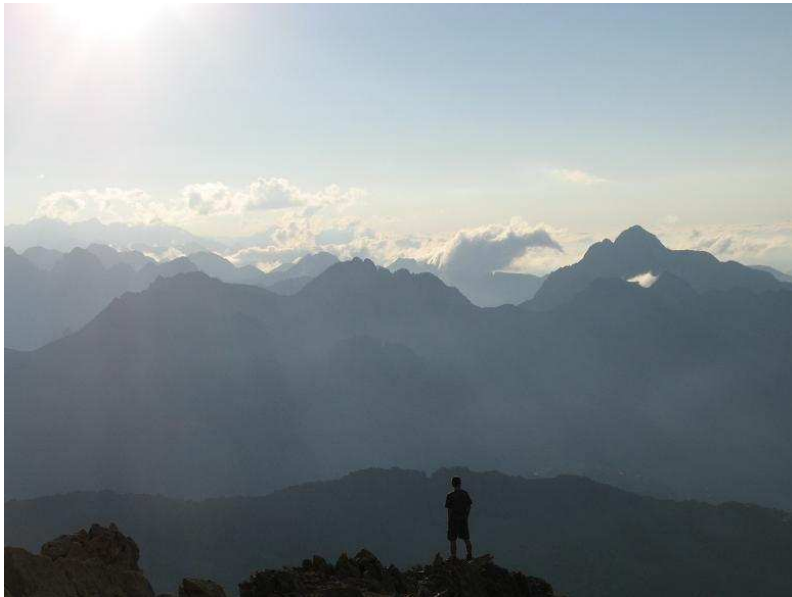
Het uitzicht naar de andere kant sloeg mij toch een beetje tegen. Van de ontelbare meertjes in de Circ de Colomers was bitterweinig te zien. Ik klom dan maar naar het topje (2650m) net ten noorden van de col in de hoop van daar wat meer te zien. En ik werd beloond voor die inspanning, want nu zag ik plots (snel geteld) 23 meertjes en meren liggen in de westelijke Circ, met in het zuidoosten alle toppen aan de zuidkant van de Circ. In het bijzonder ging mijn aandacht uit naar de Tuc de Ratera, die we vanavond nog wouden beklimmen. Naar het westen kreeg ik zelfs een verrassende terugblik op de Aneto, die net achter de Serra di Tumeneia vandaan kwam. Ook het zicht op de Besiberri-kam was uiteraard weer immens. Beslist die tien minuutjes extra klimmen waard, tevreden keerde ik terug naar de col.

Na een pauze vertrokken we terug rond 11u. Al snel kwamen nu toch een heleboel van de meertjes te voorschijn terwijl we afdaalden over nogal wat puin. De Tuc de Maubermé domineerde weer alles in het noorden. Nabij de Estanhels deth Port staken we een stukje door om het rood-gemarkeerde pad dat ons langs de Tuc de Podo zou voeren op te pikken. Al snel hadden we het te pakken en zonder probleem klommen we naar de col ten zuidwesten van deze opvallende piek. We kregen van hier een mooie terugblik op de Port de Colomers, waar we vandaan kwamen. Er lag ook een mooi meertje en we namen terug een pauze. Het was nog maar 12u en zoveel wandelen hadden we eigenlijk al niet meer voor de boeg vandaag. Bovendien was het weer zorgeloos helder weer, in de verste verte geen aanwijzingen voor middagonweer te vinden. De Circ de Colomers had mij nog niet ontgoocheld. Heel mooi en we waren sinds we het pad naar Port de Colomers waren ingeslagen nog maar een achttal andere wandelaars tegengekomen. En dat op een zondag midden in het hoogseizoen!

Na onze (lange) pauze daalden we langs alweer een heleboel schitterende bergmeren af naar het Lac Obago, een groot hoefijzervormig meer. Enkele Spanjaarden die in één van de vele meren aan het zwemmen waren maakten behoorlijk wat kabaal. Rond 13u50 bereikten we het meer. We vulden onze watervoorraad weer aan, aten opnieuw wat en begonnen dan met de klim over de GR11 naar Port de Ratera. Dat was zo'n 400m klimmen vanaf het meer. Eerst ging het redelijk steil omhoog met mooie terugblikken op het meer, op een kleine 2500m bereikten we een soort hangend dal waardoor we langzaam verder klommen. Aan het

dalhoofd ging het weer wat steiler omhoog om uiteindelijk na een faux col te hebben genomen de Port te bereiken. Het was een redelijk simpele klim geweest. We namen er de kaart even bij want we wilden hier ergens in de buurt bivakkeren. De keuze voor de meertjes net ten oosten van de col was vrij evident en na een stukje cross-country hadden we onze gedroomde plek gevonden.

Het meer lag ingebed op dit kleine hoogplateau, waar allerlei toppen als de Peguara, de Subenuix, Serra de Saboredo, Cap de Crabes en ook de Encantats, een beetje onopvallend van hier omdat de Pics de Fonguero er nog bovenuit staken, boven de groene vlakke uitstaken. Het was rond 15u toen we deze plaats bereikten. Het meer was ondanks de bijna 2600m niet overdreven koud dus was het eerste dat we deden uiteraard zwemmen. Daarna legden we ons nog wat te luieren in de zon. Ik liep nog even terug naar het valleitje net voor de col van daarstraks om water te halen. Ik had namelijk ontdekt dat ik voor de resterende naar schatting drie weken van de tocht nog maar een 20-tal waterzuiveringstabletjes overhad, dus daar kon ik maar beter zuinig mee beginnen omspringen.

Na het eten, rond 19u20, begonnen we te klimmen naar de Tuc de Ratera (2857m), net ten westen van ons bivak. Voor Nicolas was het alweer de laatste avond in de bergen en er was een smakvolle afsluiter voorzien. Een mooi paddeke naar boven, en na nauwelijks een halfuur stonden we al op de top. Het uitzicht was ronduit subliem. De volledige Circ de Colomers, met al z'n

meertjes, de Circ de Saboredo (ook met veel meertjes) lagen aan onze voeten. In het zuiden domineerden toppen als de Peguara en de Subenuix. In het westen de Tuc de Colomers, de Pic de Contraix, de Punta Alta, de Besiberri-kam, de Montardo, en veel verder weg ook het Maladeta-massief. In het noorden en het oosten zag ik een veel minder ruig landschap met slechts hier en daar een opvallende top, zoals de Tuc de Maubermé, de Mont Valier, de Mont Rouch of het Estats-massief. Het was op deze plaats

dat voor het eerst tot mij doordrong dat het hoogste en ruigste er stilaan opzat. Vanaf nu is het eerder massieven aaneenknopen met soms lange en makkelijke overgangsstukken tussendoor. Maar kom, ook niet teveel euforie, de moeilijkheden van de Ariège zijn van een andere soort.

Langzaam zonk de zon weg, terwijl zich mistflarden begonnen te ontwikkelen die langs ons omhoog dreven en

prachtig rood gekleurd werden door het zonlicht. De nacht kroop al door de dalen. Deze zonsondergang was misschien wel de mooiste van de hele tocht. Ik was compleet verdoofd door het natuurlijke schouwspel dat zich hier voor mijn ogen ontplooidde. Terwijl ik dit gadesloeg vroeg ik mij af waarom er in godsnaam zo weinig mensen van deze manier van leven houden. Als ik tegen een van de komende zomers eens een vriendin had dan was dit soort dingen wel het eerste dat er ermee zou willen gaan doen. De zonsondergang vanop de Tuc de Ratera was iets subliems, iets volmaakts, niet met woorden te beschrijven. Om 21u precies zakte de zon finaal weg achter de einder en rukten we ons uit onze droombeelden los om snel terug af te dalen. De duisternis viel snel. Zonder een woord tegen elkaar te zeggen poetsten we nog snel onze tanden en kropen in de tent. Woorden zijn niet nodig op zo'n avonden.

12/08/2007 : Dag 39 : Estany del Port de Ratera – Espot

Vertrek : 7u55

Aankomst : 12u00

Wandeltijd : 3u30

Afstand : 14km

Klimmen : 40m

Dalen : 1210m

Wekker om 6u40, en iets voor achten waren we op weg voor een korte duik richting Espot. Zoals dat meestal gaat bij een “re-entry” naar de beschaving redelijk doorgestapt. De dagen op voorhand zie je wat op tegen de noodzakelijke afdaling naar de bewoonde wereld, de dag zelf wil je gewoon zo rap mogelijk beneden staan. En eenmaal je er bent wil je zo rap mogelijk terug omhoog. We passeerden voor de laatste keer enkele typische Aiguestortes-meertjes zoals het Estany de les Obagues de Ratera. Plankjes zorgden ervoor dat we drassige stukken met droge voeten konden oversteken.

Iets voorbij het Estany de Ratera verlieten de we “pista” waarop de GR11 weeral liep en daalden we over een geel-gemarkeerd pad via een waterval af naar het Estany de Sant Maurici, waar het het postkaartjes-uitzicht op het meer en de Encantats te zien krijgen. Het was een prachtig uitzicht, maar het mooiste van de Aiguestortes? Nee, dat zou ik nu ook weer niet durven zeggen.

Waarschijnlijk heeft het vooral die titel gekregen omdat je met jeeps die vanuit Espot vertrekken kan worden afgezet vlak aan het meer.

We pauzeerden een halfuurtje. Voor Nicolas het afscheid van de bergen, voor ons allebei van de Aiguestortes, waar we in die drie dagen stapelverliefd op waren geworden.

Daarna begonnen we aan de afdaling naar Espot, die tegen de verwachting in nog een redelijke meevaller was. Er was wel veel volk op pad, maar we liepen vrij rustig door het bos en eenmaal de grote parking aan de ingang van het Nationale park voorbij waren we terug helemaal alleen om door een weidelandschap langzaam verder af te dalen. Een zuiders tintje in het landschap, bij elke stap honderden sprinkhanen die rondsprongen en –vlogen. Ik genoot nog wel van dit stukje relaxed uitlopen en hoopte vanbinnen stilletjes dat het laatste stuk naar Banyuls net zo zou zijn.

Om 12u bereikten we de eerste camping, "Voraparc". Nog een kilometertje van Espot, maar ik verwachtte een moeilijke zoektocht naar een bijna noodzakelijke internetverbinding dus gingen we eens gaan kijken. Er was internet en dus besloten we maar meteen om hier te blijven. Achteraf gezien een goeie keus want Camping Voraparc was uitstekend. Via internet vanalles naar het thuisfront gestuurd, van het gebruikelijke weekverslag tot enkele parcourswijzigingen in de Ariège. Want thuis waren ze er voor de komende week niet zo gerust op dus knipte ik er enkele van de scherpste kantjes, zoals de Coll de la Cornella, de Estats-aanloop via de Guins d'Ase of het stukje uit "in de ban" langs Etang Blau en Pic d'Arrial tussenuit. Die liggen er binnen een paar jaar ook nog wel, en de komende week zou sowieso wel al hard genoeg worden.

's Middags maakten we van de zon gebruik om nog eens wat kleren te wassen (en onszelf, voor de vijfde keer van de tocht met warm water). Daarna liepen we tot Espot, waar Nicolas in een fotowinkeltje al wat van m'n foto's op CD zette en waar we in het kleine winkeltje wat inkopen deden. De grote bevoorrading hou ik voor in Estერი d'Aneu want hier was echt niet genoeg te vinden. 's Avonds aten we een pizza in het campingrestaurant, en daarna wachtten we het einde van het onweer af om de tent op te zoeken.

13/08/2007 : Dag 40 : Rustdag Espot

Vandaag had ik, na niet minder dan 26 dagen ononderbroken wandelen, nog eens een rustdagje gepland. Nicolas zou kort na de middag vertrekken om in het dal z'n bus naar Barcelona te nemen. We gingen 's ochtends nog eens zwemmen in het openluchtzwembadje van de camping. Om 13u20 kwam de jeep eraan die Nicolas naar het dal zou voeren. Plots zat ik weer alleen en de eerste uren overviel mij een beetje een leeg en rusteloos gevoel. Ik verveelde mij eigenlijk wel een beetje. Het lichaam wou gewoon weer op pad. Ik zat met wat twijfels over het vervolg. Na een paar uur wist ik de donkere gedachten opzij te zetten en begon ik mij voor te bereiden op de ultieme fysieke en mentale uitdaging van de tocht : de doorkruising van het niemandsland richting Mérens-les-Vals.

Deel 7 : Niemandslan langs de grenskam

14/08/2007 : Dag 41 : Espot – Estany Major de la Gallina

Vertrek : 7u20

Aankomst : 17u30

Wandeltijd : 8u10

Afstand : 35km

Klimmen : 1900m

Dalen : 810m

De toon voor de komende week is meteen gezet.

Gisteren spookten voor de zoveelste keer die straffe zinnen uit het boekje van Ton Joosten door mijn hoofd : “Het eerste wat me te binnen schiet wanneer ik denk aan dit deel van de tocht, is dat de trekker genadeloos met zichzelf wordt geconfronteerd. Lange etappe’s, ontoegankelijke gebieden, het voor een deel ontbreken van bemande berghutten en de eenzaamheid onderweg zijn factoren die ervoor zorgen dat hoge eisen worden gesteld aan de zelfredzaamheid. Voor je ligt ongetwijfeld het hardste gedeelte van de oversteek. Wanneer je er achteraf op terugkijkt, zal je moeten vaststellen dat er op weg naar Mérens-les-Vals dingen zijn gebeurd die je niet meer loslaten. Dit is geen tocht waar je enkele leuke herinneringen zult overhouden, maar een indringende gebeurtenis die je voor de rest van je leven met je meedraagt. Een tocht met een geweldige impact.”

Een dag later besef ik al verdomd goed waar Joosten het over heeft.

Mijn wekker ging om 6u30. Ik zette er stevig de vaart in want had sowieso een lange dag voor de boeg, met een beetje geluk tot in de kern van het Mont-Roig-massief. Rond 7u20 wandelde ik de nog slapende camping uit. Tien minuutjes later in Espot eenzelfde tafereel. Ik kwam in het hele dorpje drie mensen tegen : een bouwvakker die ook van de ochtendkoelte gebruik maakte en al aan het werk was, en twee dronkaards, jongen en meisje van vooraan de twintig, die een telefooncel aan het molesteren waren. Ik had geen zin in herrie en liep gewoon door.

Het licht was heel erg zacht vanmorgen, nevelslierten hingen in de verte in het Vall d’Aneu. De GR11 bleef eerst wat op hoogte op een aardewegje alvorens via een steil pad af te dalen naar de vallei, waar ik het asfaltwegje richting Jou oppikte. Een groot bord vertelde mij dat deze weg nog maar net was opgesmukt dankzij een subsidieproject van de Europese Unie. Vroeger liep er naar de dorpjes Jou en Son enkel een stoffig aardewegje. De GR11 was natuurlijk niet van parcours veranderd en dus moest ik enkele kilometers over het asfalt. Nadat een kort klimmetje waarbij ik de haarspeldbochten van de weg coupeerde erop zat was het ontspannen wandelen in een groen landschap, met naar rechts mooie uitzichten op de vallei en in het noordoosten de Serra de Campirme en het Mont-Roig-massief, waar ik naartoe ging. Ik genoot van het wandelen met een vederlichte rugzak (zo ervaarde ik die 15kg toch na anderhalve maand), straks zou het andere koek gaan worden.

Na een klein uurtje asfalt bereikte ik iets na negenen Jou. Ik bleef de GR11 volgen en na een korte zigzagafdalning bereikte ik uiteindelijk het Vall d’Aneu in de buurt van La Guingueta d’Aneu. Even zoeken aan de grote weg om de juiste afslag te vinden die me naar het brugje over de rivier zou leiden. Ik was nu plots in een heel verrassend landschap terechtgekomen. Een brede groene vlakte, brede rivier met quasi stilstaand water. Elzenbosjes,

ratelpopulieren, vlierstruiken, fluitende merels. Ik waande me zowaar langs de Scheldeboorden ergens tussen Gent en Oudenaarde. Na een voetgangersbrugje over het water te zijn overgestoken wierp ik er na goed twee uur wandelen voor een eerste keer de rugzak af aan een picknicktafel met zicht op de rivier. Een man was het lange gras aan het zeisen. Op wat geruis van de grote weg en het geluid van de zeis na was het volkomen stil hier. Ik was gecharmeerd door deze vreemde groene oase midden in het ruige berglandschap. De bergtoppen werden gereflecteerd in het rimpelloze wateroppervlak. Zo een hoekje dat je enkel kan ontdekken op lange doorgaande tochten. Het bewijs dat ook overgangsetappes kunnen verrassen.

In dit kader wandelde ik verder naar Escalarre, en vandaar over een asfaltwegje naar Esterri d'Aneu. Dit moeten zowat de vlakste kilometers van de hele tocht zijn geweest. Ik bereikte Esterri d'Aneu iets voor elf uur. Bij een man die z'n terras aan het schilderen was informeerde ik naar een supermarkt. Enkele honderden meters verder kon ik dan m'n inkopen doen. Het was

een gebouwtje waar veel te veel in stond, iemand dwarsen in de smalle gangen tussen de rekken was totaal onmogelijk dus legde ik nogal wat afstand achterwaarts af. Geen muzak maar Rolling Stones en Beatles. "Come together", dat ik al een hele week aan het nurieën was, kon ik nu eens luidop meezingen, wat mij wel wat vreemde blikken opleverde. Muesli of crunchy was er hier niet, dus kocht ik 7 dozen Kellogs van 300g (eentje voor elk ontbijt), met chocoladebrokjes. Op de voorkant van elk pak prijkte in grote letters "Opercion Bikini!" met bijbehorende tekening. Een afvallingskuur, net wat ik nodig had, zucht. Er liep een Spaanse trekker rond die de oversteek in de omgekeerde richting deed in meerdere jaren. Hij sprak enkel Spaans dus was ervaringen uitwisselen zo goed als onmogelijk.

Uiteindelijk liep ik met 7kg eten en 3 liter water extra de winkel uit, en zo ging het rugzakgewicht in één snok naar halverwege de twintig kilo. Oesj, dat deed efkes pijn. Iets na half twaalf kon ik weer op pad. Aangezien ik de Coll de la Cornella had geschraapt was het nu mijn bedoeling om eerst via een zeer rustig asfaltwegje naar Cerbi te klimmen (9km) en vandaar via een N-NO gerichte vallei naar het hart van het Mont-Roig-massief te klimmen in de buurt van de Esatanys de la Tartera. Het was nu stilaan warm aan het worden en ik was blij toen rond 13u15 eindelijk Cerbi in zicht kwam. Over een grindwegje ging ik nog even door tot de Bordes d'Auros, waar ik een langere pauze nam. Ik had er daar al bijna 25km en 700 klimmeters opzitten en er kwam nog veel meer aan. En dat met die loodzware rugzak...

Er kwam intussen al ferm wat cumulusbewolking opzetten dus beperkte ik mijn middagpauze tot een halfuurtje.

Daarna begon ik de vallei door te klimmen. In het begin was er nog een mooi paddeke afgebakend met stenen muurtjes omdat dit ook een soort bedevaartsroutte was naar het plaatselijke heiligdom Sant Beado. Maar hoe hoger ik klom, hoe vager het pad werd en vanaf het Planell d'Ernari was het niet veel meer dan de schaarse sporen aaneenknopen. Steenmannetjes waren er meestal al helemaal niet. Gezien de route nogal straightforward was (ik moest gewoon door het dal omhoog) leverde het niet al te veel problemen om mijn weg te vinden. Ik vroeg me af hoeveel mensen op een jaar eigenlijk deze route zouden nemen. Het zou me verbazen als het er veel meer dan 100 zijn. Ik kwam de hele namiddag lang alvast enkel wat koeien tegen.

Ik was echt helemaal alleen in deze boomloze vallei, die werd gekenmerkt door een zee van bosjes lage struiken. Links en rechts de steile, kale valleiflanken, het donkere graniet. Dit was eigenlijk geen mooie vallei. Maar wel een hele bijzondere. Het ruige hart van het massief. Ik voelde me hier absoluut alleen, op een zekere manier zelfs een beetje eenzaam of in de steek gelaten. Dit landschap ademde een soort vijandigheid uit, iets dat ik nergens anders in de hele Pyreneeën ervaarde. Ik voelde me hier niet op mijn gemak, en was blij toen nabij het Estany de Buixesse alles plots wat vriendelijker werd. Rond 16u15 bereikte ik dan uiteindelijk het Estany de la Tartera, aan de voet van de Mont Roig. Ik voelde dat het beste er stilaan vanaf was en had dit punt vooraf als het hoogst haalbare voor vandaag voorzien. Maar om een of andere reden vergat ik de vermoeidheid even en besloot ik om na een korte pauze gewoon nog een stuk door te gaan.

Een klimmetje van niets, waarbij de steenmannetjes mij een pak meer houvast boden dan de voorbijgeuren, loodste mij over het klassieke HRP-parcours naar de Coll Curios. Dit is een punt waar nogal wat mensen fout lopen, dus was ik op mijn hoede. Maar dat bleek zelfs niet nodig, want drie mensen waren hier net een grote houten paal met wandelwijzertjes aan het heien. Ik maakte een praatje (een goed excuus om weer even te pauzeren want fysiek was ik nu bijna op) en genoot nog even van het uitzicht op Estany de Calaberente en verder

weg het grote Estany de la Gola. Daarna trok ik langs het hele mooie Bassa de Curios (heel geschikt voor bivak!) de volgende col over. Van hier had ik nu een overzicht over het enorme donkerkleurige Estany Major de la Gallina, met in de verte de hele opvallende Pic de Montarenyo (2623m). Ik daalde langzaam af, door de vermoeidheid was ik niet meer zo geconcentreerd. Rond 17u30 bereikte ik finaal mijn bivakplek, aan het langgerekte meertje net ten noorden van het grote Gallina-meer. Ik plofte neer in het gras en bekeek met enige zelf-bewondering op de kaart het stuk dat ik vandaag had afgelegd. 35km en 1900m geklommen, het grootste deel met een loodzware rugzak. Trots op mijn eigen prestatie. De waanzinnige week is begonnen.

15/08/2007 : Dag 42 : Estany Major de la Gallina – Estany Romedo Dalt

Vertrek : 6u55

Aankomst : 16u45

Wandeltijd : 7u50

Afstand : 20km

Klimmen : 1420m

Dalen : 1800m

Extra bergtoppen : Tuc de Certascan (2853m)

Mijn wekker ging vandaag al om 6u. Gisteren hadden de werklieden op Coll Curios mij verteld dat er vandaag onweer werd verwacht en dat nieuws was mij via SMS bevestigd door het thuisfront. En ik wou zo graag de Col de Certascan overgeraken, dat moest dus voor 15u gebeuren om het een beetje safe te spelen. Vandaar. Om 6u50 was ik al vertrekkensklaar. Het licht van de ochtendzonnestreekte dan net de topjes van de hoogste bergen. Al snel

ontplooiden zich een fenomenaal schouwspel van felrood-belichte bergen met daaronder in de diepte verstrooid de Gallina-meertjes. Ik was hier tijdens het dalen zo door afgeleid dat ik al snel het juiste spoor kwijtgeraakte en teveel in oostelijke richting ging, te ver van de meren vandaan. Door een redelijk steile strook gras daalde ik ter hoogte van het tweede meer dan maar terug naar het juiste spoor. Er stond niet het minste golfje op het water, de reflectie

van de bergen was perfect.

Het was tijdens het tweede deel van de afdaling naar de onbemande Refugio de Mont-Roig toch wel opletten want er moest regelmatig worden gedaald op steil aflopende rotsplaten waarop mijn Vibramzolen, nat door het oversteken van talloze drassige stukjes gras, te makkelijk naar mijn zin op weggleden.

Een laatste hindernis voor het bereiken van de hut was een klein ravijntje dat ik moest overgeraken. Dichtbij de uitvloeï van het meer vond ik na enig zoekwerk een plekje waar ik met wat geklauter kon oversteken. De mensen die aan de hut zaten te ontbijten met zicht op het Certascan-massief leken in elk geval niet van plan mij een handje te helpen door bijvoorbeeld mijn wandelstokken aan te nemen. Ze hadden ook een hond die nogal opdringerig was. Ik heb een hekel aan honden in de bergen. Horen er gewoon niet thuis. Ik zei goeiedag tegen de mensen maar had geen zin om een gesprek aan te knopen en liep dus maar direct verder naar beneden.

Nabij de cabane vond ik een met rode stippen gemarkeerd pad dat eerst nog eventjes in de richting van het Estany de Llavera liep alvorens te beginnen dalen naar de vallei. Hier en daar was het nog redelijk steil, maar eenmaal de valleibodem bereikt waren de moeilijkheden van de baan. Ik liep stroomafwaarts van de beek door over een schaars gemarkeerd en onduidelijk pad dat tussen enkele kleine kloven laveerde. In de rug was er een mooi zicht op de dubbele top van de Mont Roig. Toen het spoor even verder de eerste grote struiken en het bos indook raakte ik de markeringen al snel helemaal kwijt. Ik volgde een iets noordelijker koers op de hellingen en zag al snel een cabane staan waar enkele paarden aan het grazen waren. Ik vermoedde dat er vanaan die cabane wel een herdersroute naar Noarre zou lopen en klom er dus naartoe. En zo had ik inderdaad meteen een mooi nieuw spoor te pakken dat mij keurig door het bos naar beneden leidde. Ik kwam zelfs de herder tegen, die me in het Spaans vroeg of z'n caballos (paarden dus) bij de hut stonden. Ik begreep zelfs wat hij vroeg en antwoordde met een "si", waarna ik, toen hij een babbeltje wou beginnen, probeerde duidelijk te maken dat ik geen Spaans sprak maar z'n vraag wel begrepen had. Hij wenste mij nog een goeie dag en ik trok weer verder.

Aan het Pleta Palomera stak ik de beek komende van het Estany del Port over en pikte een brede grindweg op. Enkele andere Spaanse trekkers waren hier aan het slenteren en ik stak ze al snel voorbij. Een wegwijzertje vertelde mij wat verder dat ik een klein pad naar links moest inslaan om Noarre (1600m) te bereiken. Over het algemeen is de bewegwijzering in Catalonië een stuk beter dan in Aragon, zelfs in onbekende wandelgebieden als dit. Niet veel verder bereikte ik dan het mooie gehucht, met oude natuurstenen huizen en een mooi uitzicht op het Mont-Roig- en Certascan-massief. Er stond een grote tent opgesteld aan één van de huisjes, een jeugdvakantiekamp vermoed ik. Aan een meid van een jaar of 16 vroeg ik of er ergens water te vinden was hier en ze toonde me de weg naar een bron met kraantje midden tussen de huisjes. Het was nog maar 9u45 en ik had er al een mooie afstand opzitten. Ik nam na drie uur stappen m'n eerste pauze in de schaduw van een berkenboom, vulde mijn 3L water terug helemaal bij en at bijna een halve kilo cake in één keer. Een bewoner van een van de vakantiehuisjes kwam nog een praatje maken. "La vie tranquile", noemde hij het hier.

De beklimming naar Col de Certascan is een in drie trapjes. Na een rustige aanloopstrook gaat het in steile zigzags door het bos omhoog tot een eerste groene vlakte doorweven met stroompjes op goed 2000m. Onderweg hield ik even in omdat een koppeltje van in de dertig naakt stond te genieten van een douche onder een waterval. Ze konden er gelukkig mee lachen en ik wenste ze nog een prettige dag verder. Daarna ging het eventjes heel steil omhoog, waarbij ik soms mijn handen wat gebruikte, tot een tweede vlakte met een klein meertje op zo'n 2150m. Eenmaal die voorbij klom het pad gestaag verder, eerst in het gras, daarna door wat puin, tot de Coll de Certascan (2605m) die ik reeds van ver zag liggen. De mooie Estanys de Guerrosso liet ik daarbij een stukje links van me liggen. Het was een hele mooie open klim waar de prachtige bivakplekjes voor het oprapen lagen. Ik nam onderweg tweemaal twintig minuutjes pauze en klom rustig door naar de col en bereikte die zo rond 12u45. Ongelooflijk vroeg eigenlijk, in enkele uren tijd was ik echt van het hart van het Mont-Roig-massief tot het hart van het Certascan-massief gelopen.

Er was wel wat volk op de col en allemaal schenen ze de Tuc de Certascan (2853m) te willen doen. En inderdaad, gisteren in het Mont-Roig-massief was het er niet van gekomen, maar deze top lag er gewoon om beklommen te worden. Mijn rugzak liet ik achter op de col. Het was een vrij eenvoudige klim, enkel de slotmeters was enig handen- en voetenwerk niet ver weg toen ik van linksaf de smalle topgraat benaderde over grote rotsblokken. In 25

minuutjes vanaf de col had ik de klus geklaard. Het uitzicht mocht er, ondanks de wat ondoorzichtige lucht, echt wel zijn : als blikvangers waren er het Estats-massief (vlakbij nu), een terugblik op het Mont-Roig-massief en verder weg de zuidelijke toppen van de Aiguestortes, waar ik ondermeer de Pic Peguara kon ontwaren. In het noordwesten was er natuurlijk de opvallende Mont Valier, en ver in de diepte lagen meertjes als de Estanys de

Guerosso en het Estany de Certascan uitgespreid. Na een kwartiertje daalde ik terug af en rond 14u stond ik terug op de col. Ik raakte aan de praat met enkele Spanjaarden die alles, werkelijk alles wilden weten over mijn tocht. Rond 14u30 vertrok ik dan uiteindelijk naar de Refugi de Certascan. Er had zich intussen nog steeds geen cumulusbewolking gevormd en ik werd er vrij gerust op dat het ook vandaag niet zou gaan onweren.

Na de afdaling tot het stuwmeer en het omtrekken ervan langs de rechterkant was het niet ver meer tot de hut. Ze lag een beetje verboren achter een heuveltje. Ik dronk een colatje, informeerde opnieuw naar het weerbericht en was rond 15u30 weer op pad. Het was intussen weeral een hele lange etappe aan het worden. Gezien het mooie weer en het feit dat men voor morgen toch nog steeds niet al te veel goeds voorspelde wou ik graag nog wat voorsprong nemen op het schema en al tot het Estany Romedo de Dalt wandelen. Het reguliere pad daalt eerst een heel stuk af om daarna terug 200m te klimmen om over de Serra de Lluri te geraken. Ik wou die nutteloze klim- en daalmeters vermijden en knoopte wat sporen aaneen links op de helling, richting een spoor dat ik wat verder de kleine kam zag oplopen. Zo bereikte ik al heel snel deze rug, vanwaar ik de meren als Estany de Seno, Estany Romedo de Dalt en Estany Romedo de Baix al zag liggen.

Er restte nu enkel de afdaling van goed 100m. Maar dit spoor had mij naar een punt geleid waar de andere kant van de kam eigenlijk gewoon te steil was om af te dalen. De enige goeie beslissing was hier geweest om terug te keren, of in zuidelijke richting de kam te volgen tot het punt waar de helling minder steil werd. Maar om één of andere reden liet mijn gezond verstand mij hier in de steek en begon ik toch af te dalen. Al snel zat ik hopeloos vast op een helling, soms 60° steil, en helemaal overwoekerd met laag struikgewas waar je je helemaal in versukkelde om af te dalen op zo'n steile helling. Het is de enige keer van de tocht dat ik het gevoel had onverantwoord bezig te zijn. Een weg terug was er niet meer, deze helling was onmogelijk te beklimmen. Toen ik even helemaal vast zat boven op een steil rotswandje begon ik mijzelf vijf minuten lang uit te kafferen. Ik was bang, zag mijzelf daar al met een gebroken been beneden liggen. Na enige minuten wist ik mij te vermannen, mijn angst te controleren en de wand van minstens 70° en met heel weinig grepen uiterst geconcentreerd met de rug naar de diepte af te klauteren.

Eenmaal deze hindernis overwonnen kon ik makkelijker verderdalen tot het meer. Aan de zuidoostpunt vond ik een prachtige bivakplek. Maar ik kon er maar matig van genieten. Mijn exploit van daarnet had mij op enkele minuten tijd mentaal compleet doen leeglopen. Het voordeel met zo'n dommigheid is dat het zo'n indruk nalaat dat het je later niet meer zal overkomen. Pas later op de avond vond ik mijzelf en mijn zelfvertrouwen terug. Het was een heldere, warme avond en ik zwom een kwartiertje in het koude meer alvorens de tent op te zoeken. De zon moest dan nog ondergaan.

16/08/2007 : Dag 43 : Estany Romedo de Dalt – Refuge du Pinet

Vertrek : 7u40

Aankomst : 16u20

Wandeltijd : 7u05

Afstand : 15km

Klimmen : 1500m

Dalen : 1380m

Ondanks het feit dat ik iets voor negenen was gaan slapen met een heldere hemel, tikte rond één uur 's nachts al de regen op het tentzeil. Onweten deed het niet dus ik kon goed doorslapen. De wekker ging wel meteen van 6u naar 6u30. Pas rond 7u40 was ik uiteindelijk klaar om te vertrekken. Mist en grijze lucht zijn nefast voor mijn ochtendtempo. Langzaam daalde ik eerst naar het Estany Romedo de Baix, dat door het pad langs de zuidkant omtrokken werd. Er waren twee kleine klauterpassages met kabelzekering langs het meer maar die zorgden ondanks regen en mist niet voor problemen. Een beetje tot mijn verbazing kon ik gewoon een rood-wit gemarkeerd pad blijven volgen naar het noorden, langs de Rio de Guilo. Ik zou nog eventjes door het dal vervolgen om dan naar het oosten te beginnen klimmen richting Port d'Artigue, waar ik Spanje na twee weken opnieuw zou inruilen voor Frankrijk.

Op de kaart stond de afsplitsing ingetekend ter hoogte van een klein meertje. Daar zag ik niet meteen iets dus liep ik nog wat verder. Maar na 500m, bijna ter hoogte van het Estany de Guilo, had ik nog altijd niets opgemerkt. Aangezien ik vermoede dat een pad dat hier nog zou afsplitsen allicht naar de Port de Lladorre zou gaan, een iets noordelijkere pas, besloot ik op mijn stappen terug te keren en verder te zoeken naar het pad naar Port d'Artigue. In normale omstandigheden zou ik wel gewoon de Port de Lladorre zijn opgegaan, maar nu was het lichtjes aan het regenen en was er boven de 2200m niets te zien vanwege de mist. Ik had dus niet zo'n zin in avontuurtjes op een route die ik niet kon zien en waar ik niets van wist. Bovendien zat het voorval van gisternamiddag nog vers in het geheugen.

Ik liep terug tot nabij het Estany Romedo de Baix maar vond nog steeds niets. Ik liet de rugzak dan meer even achter en klom een 100-tal meter hoger op de helling om daar nog eens het traject af te lopen. Misschien dat de splitsing onduidelijk was maar er hogerop wel een pad was. En zo vond ik na bijna een uur zoeken redelijk naar het noorden inderdaad een pad, dat dan nog rood-wit gemarkeerd was ook! Met andere woorden, gewoon hetzelfde pad dat beneden door het dal liep. Blijkbaar ligt de afslag ergens ter hoogte van het Estany de Guilo en loopt dit pad dan een heel stuk in ZZO-richting terug. Ik vloekte een beetje op de kaart, ging mijn rugzak halen en klom dan terug naar dit pad. Er zat nu iemand kort achter mij aan en ik wachte hem even op. Het was een Spanjaard die ik gisteren aan de Certascanhut ook al had gezien. Hij deed de route "Portes del Rey" ("de poorten tot de hemel"), een vijfdaagse tocht Tavascan-Noarre-Col de Certascan-Refugi de Certascan-Port d'Artigue-Refuge du Pinet-Port de Sottlo-Refugi de Vallferrara-Areu-Tavascan. Hij klom wat trager dan ik gewoonlijk deed maar ik bleef toch bij hem. Ik wist namelijk dat aan de oostkant van de col iets minder aangenaams op ons wachtte, waar ik het in dit weer geen overbodige luxe bij vond om niet alleen te zijn.

Rond 10u30 bereikten we dan uiteindelijk de col, wat betekende dat ik bijna 3u had gedaan over een belachelijk kleine afstand. Ik checkte vlug even voor GSM-ontvangst en gaf een teken van leven aan het thuisfront. Daarna begonnen we te dalen. En de oostkant van de col was inderdaad een ware hel : een blokkenveld dat in die anderhalve maand z'n gelijke niet

had gekend. Bijna 300m dalen over grote, losse blokken, door de mist niet ziend waarheen, alles spekglad door de regen. Op en top geconcentreerd blijven was de boodschap. Zo'n blokkenveld is altijd een gigantische uitdaging. De hersenen die voor elke stap een automatische berekening doen waar het zwaartepunt van de losse stenen ligt. De helling was helemaal niet steil waardoor we

maar tergend langzaam hoogtemeters overbrugden. En als het zicht heel even verbeterde tot 100m, zagen we altijd hetzelfde : blokken, blokken, blokken. Altijd maar blokken. Het was hier echt niet makkelijk. Pas na meer dan een uur kregen we eindelijk terug vaste grond onder de voeten.

Even verderop ging onze Spanjaard binnendoor over een vaag spoor met hier en daar een gele stip. Met deze mist had ik geen zin om mij vast te lopen en ik besloot om gewoon helemaal af te dalen naar de parking op 1200m en vandaar te klimmen naar de Refuge du Pinet, op 2280m. Vandaag ging ik toch niet meer tot voorbij de refuge, daar verwachtte ik geen bivakbare plekjes meer. En als ik te vroeg aankwam zou ik me toch maar zitten vervelen in de mist. Dus koos ik voor zekerheid en daalde verder over het rood-wit-gemarkeerd pad, eigenlijk niet veel meer dan een spoor in het lange, natte gras. Getten waren geen overbodige luxe geweest. Mijn schoenen werden doornat en tot in de vallei werd ik vergezeld door het zuigende geluid van mijn doorweekte kousen in voor voor de rest muisstille, mysterieuze grijs.

Rond de Mespelat-hut daalde ik dan finaal onder de wolkenbasis. Het was intussen ook gestopt met regenen. Ik kwam een Franse koppel van rond de 60 tegen. Ook zij waren heel benieuwd naar mijn tocht. Nadat ik een vijftal minuutjes een en ander had verteld daalde ik verder door de mooie, maar toch ook niet uitzonderlijke vallei. Ik zag natuurlijk ook de bergtoppen niet. Ik stapte stevig door en bereikte rond 13u30 dan het stuwmeertje nabij de parking. Na meer dan 5u (!) hield ik hier mijn eerste pauze van de dag. De calorieën waren meer dan welkom. Het laatste halfuur had ik mijn energietank volledig voelen leeglopen. Ik vulde mijn watervoorraad ook opnieuw wat aan. Na goed drie kwartier begon ik dan langs de andere valleiflank te klimmen naar de Refuge du Pinet.

Eerst ging het in haarspelden omhoog door het bos. De boomgrens en de wolkenbasis vielen mooi samen op zo'n 1600m. Vandaar was het dus weer zoeken in de mist. Maar dit pad was een stuk meer belopen (de klassieke Estats-route) en ik had geen probleem om op het juiste spoor te blijven. Bovendien was alles goed gemarkeerd in rood-wit. Ik klom als een beest. Eén keer een korte drinkpauze, maar voor de rest gewoon de 1100 klimmeters in één ruk omhoog in minder dan twee uur op een tempo dat ik zelfs als relaxed ervaarde. Om 16u20 doemde de refuge links van mij plots op uit de mist. Zonder hoogtemeter en het gebrom van de generator was ik er in de mist allicht gewoon voorbijgelopen.

Ik kocht een warme chocomelk en vroeg aan de vriendelijke gardien of ik in de hut mocht koken. Dat mocht ik, als ik voor 19u, de schafttijd van de huttengangers, de tafel kon vrijmaken. Dat deed ik met veel plezier, en daarna wisselde ik nog wat ervaringen uit met andere wandelaars. Allemaal wouden ze morgen, net als ik, de Estats op. Ook bij de huttenwaarden was hier een zekere zenuwachtigheid, want overmorgen was er de jaarlijkse "Marathon d'Estats", waarbij men van helemaal in het dal tot de top van de Estats loopt en terug. De hut was een checkpoint en bevoorradingsplaats, maar door de mist kon de helikopter voorlopig niet komen om de noodzakelijke spullen af te zetten. Verder was er weer de fijne ego-strelende vaststelling dat men veel respect en zelfs bewondering toonde als ik vertelde vanwaar ik kwam en wat ik al allemaal had gedaan hier in de Pyreneeën. Wat een verschil met het Baskenland, toen de mensen dan meestal een reactie hadden van "manneke, ge weet niet waar ge aan begint, dat kunt ge nooit". Nu lijkt men er van uit te gaan dat ik het zal halen. Rond 20u dook ik de druilerige avond in om aan de overkant van het kleine meertje mijn tent te gaan opstellen en te gaan slapen.

17/08/2007 : Dag 44 : Refuge du Pinet – Estany de Sottlo

Vertrek : 12u00

Aankomst : 17u15

Wandeltijd : 4u45 + 0u55

Afstand : 9km + 3km

Klimmen : 1100m + 250m

Dalen : 980m + 250m

Extra bergtoppen : Montcalm (3077m), Pic d'Estats (3143m), Pic Verdagner (3132m)

Omdat men had voorspeld dat het weer stelselmatig zou verbeteren had ik geen wekker gezet. Uitslapen mocht ook al eens na drie toch wel zeer stevige dagen. Om 7u, 8u, 9u en 10u stak ik telkens even mijn hoofd buiten, maar keek steeds uit op datzelfde grijs. Om 10u50 was ik het wachten echt beu en begon ik in te pakken. Ik kon dan nog steeds geen 20m ver zien door de dichte mist. Veel huttengangers waren alweer aan het afdalen naar het dal omdat de Estats er blijkbaar niet inzat voor vandaag, en de gardiens waren stilaan wanhopig in verband met de heli. Rond 12u was ik vertrekkensklaar. Het zag er niet goed uit maar stilletjes hoopte ik toch dat ik straks boven de wolken zou gaan uitklimmen.

Over een pad waar ik niet veel over kan vertellen aangezien ik niets zag klom ik in zuidelijke richting verder, al gauw over het puin. En dan, op zo'n 2500m, gebeurde het. BAM, van de ene seconde op de andere schoot de mistflard waar ik inzat voorbij en kwamen alle

bergtoppen tevoorschijn. Rechts onder mij een prachtig helder meer. De natte rotsen blonken als diamanten in de brandende middagzon. De Estats, de Sottlo, allemaal kwamen ze tevoorschijn. De bergen en rotsen waren hier opvallend rood gekleurd. Kort daarna boog het pad af naar links en bereikte ik een langgerekt meer, waar ik maar meteen een pauze nam om wat te eten (ontbijt was al uren geleden...) en voor een sanitaire stop.

Daarna klom ik verder tot aan een volgend klein meertje waar nog wat ijs op dobberde. Niet veel verder, op een kleine 2900m, kwam ik dan aan de splitsing van het pad. Naar links vertrokken de routes naar de Estats (3143m) en de Montcalm (3077m), naar rechts de grensoversteek via Port de Sottlo. Ik koos voorlopig voor links en liet zo'n 100m verder mijn rugzak achter om met mijn kleine rugzak-gevalletje de twee pieken te bestormen. Het pad naar de Montcalm was een makkie en al snel stond ik op deze zeer vlakke top, die een eindeloos panorama bood op de wolkenzee in Frankrijk, met enkele toppen zoals de Pic Rouge de Baissies die er nog bovenuit kwamen, en op de hele oostelijke Pyreneeën, met een eindeloos aantal toppen in de richting Andorra waar ik niet echt een naam op kon plakken. Dit was de meest oostelijke 3000-er van de hele Pyreneeënketen maar het was wel duidelijk dat de bergen er nog lang niet opzaten.

Daarna nam ik een rechtstreekse route die mij langs de kam ineens tot de col tussen de Pic d'Estats en de Pic Verdaguer voerde. Er was helemaal niets moeilijks aan, ondanks het feit dat ik nergens onder de 2950m zakte. Daarna was het nog even over de rotsen tot de top van de hoogste berg van de oostelijke Pyreneeën. Het was ongeveer 14u50 toen ik bovenkwam. Het uitzicht was uiteraard fenomenaal : in Frankrijk lag er dat dikke stratusdek

waar de bergtoppen hoger dan 2500m bovenuit staken. In het zuiden en westen was Spanje helemaal vrij van wolken. Ver in de diepte lagen hier het Estany d'Estats en het Estany de Sottlo. In die buurt wou ik straks ergens bivakkeren. Verder weg het Vall Ferrara en de opvallende Monteixo. Onder de Pic de Baborte in het WZW zag ik enkele meertjes liggen. Daarachter lagen, veel verder weg, de toppen van de Aiguestortes. In het westen

waren er vlakbij de Pic de Sottlo, waar ik straks misschien nog opwou. Van hier zag het er niet makkelijk uit. Daarachter waren er het Mont-Roig-massief en in de verte het Maladeta-massief, dat echter grotendeels verborgen zat achter wat cumulus-bewolking, zodat ik de Aneto van hier niet te zien kreeg. Wat noordelijker was er de Tuc de Certascan, waar ik eergisteren nog op de top stond. In het oosten keek ik opnieuw uit op al die toppen in de buurt van de Frans-Andorese grens. Geen ervan was echt in het oog springend, maar het zag er best nog wel indrukwekkend uit.

Ik bleef een klein halfuur op de top en liet nog een fototje trekken door enkele Spanjaarden. Daarna daalde ik weer af naar de col en krom naar de Pic Verdaguer, een zustertopje van 3132m iets meer naar het westen. Van hier had ik een iets beter uitzicht op de kam ten noorden van de Col de Sottlo. Na vijf minuutjes begon ik dan uiteindelijk echt af te dalen en beneden pikte ik opnieuw mijn rugzak op. Ik vulde mijn watervoorraad bij aan een klein smeltwaterbeekje en ging daarna op weg naar de Col de Sottlo. Deze col verraste mij toch een beetje qua moeilijkheid. Eerst moest ik enkele kleine maar steile sneeuwveldjes traverseren en daarna was het nu eens wat handen- en voetenwerk op de rotsen, dan weer een steile puinhelling opploeteren. Moeilijk was het uiteindelijk niet maar het kroop wel in de kleren. Iets na 16u

bereikte ik dan de col, een nauwe bres is de rotsachtige kam. Hier besloot ik ook de Pic de Sottlo te schappen. Zonder rugzak was ik wel zonder problemen boven geraakt maar met rugzak was het wel erg lastig geworden op de zeer steile puinhellingen. En ik wou vanop de top liefst rechtstreeks doorsteken naar de Estanys de Sottlo in plaats van opnieuw zonder rugzak heen en weer naar de top te lopen.

Ik begon dus meteen te dalen aan de Spaanse zijde. Het was een hele mooie afdaling richting Estany d'Estats, dat ik steeds in de diepte zag liggen. Aanvankelijk ging het nog over het puin, maar naarmate het meer dichterbij kwam werd de helling minder steil en kreeg ik stilaan weer meer groen onder de voeten. Een Spanjaard met een pijnlijke knie was hier aan het sukkelen. Ik liep langs de westoever langs het Estany d'Estats en daalde nog even door tot het Estany de Sottlo, waar ik aankwam omstreeks 17u15. Toen ik dit van dichtbij overschouwde begon ik meteen de kwijlen van de bivakplek die ik hier had opgemerkt : een soort natuurlijk terras aan de noordzijde van het meer waar de beek langsstroomde, en dat zo'n 30m boven het meer en de alluviale vlakte uittorende. Ik overschouwde het hele meer uit de hoogte, had een prachtig uitzicht op de Monteixo-kam, een prachtig groen grasveld, water op 20m afstand. Manman, wat een bivakplekje. Een van de mooiste van de hele oversteek.

Ik maakte m'n avondmaal en nam daarna bij het mooie avondlicht enkele foto's van het bivak. Veel had ik vandaag eigenlijk niet gewandeld dus besloot ik om nog eens mijn schoenen aan te trekken en tot de Col de Baborte te lopen, waar ik veel moois over had gehoord. Het was een hele mooie klim, eerst langs een beekje naar een opvallende tandrots, daarna langs

de oever van een meertje, om uiteindelijk door het gras en over wat rotsen tot de col te klimmen. Van hier had ik een fenomenaal uitzicht op de vele meertjes ten noordoosten van de col, waarvan er enkele een hele opvallende diepblauwe kleur vertoonden. Daarachter lagen vier van de 3000-ers van het Estatsmassief : Pic de Sottlo (3072m), Pic Verdaguer (3132m), Pic d'Estats (3143m) en Punta Gabarro (3115m). De puinhellingen op hun zuidflanken vertoonden opnieuw die opvallende rode kleur. Het contrasteerde perfect tegenover het groen lager op de hellingen en de blauwe kleur van de meertjes. Een prachtig panorama. De Pic de Baborte lag er om beklommen te worden maar het was al wat te laat op de avond. Op een volgende tocht zal hij er wel aan geloven.

Ik kreeg ook weer een alarmerend berichtje van thuis : mogelijks vanaf morgenavond, maar zeker vanaf overmorgen, werd opnieuw zeer hevig onweer voorspeld. Bovendien zou het slechte weer mogelijks wel eventjes aanhouden. Ik besloot dat ik er dan morgen nog eens alles zou uitpersen om wat reserve in te bouwen. Ik daalde terug af, zette mij voor de tent nog wat te genieten van het uitzicht alvorens rond 21u te gaan slapen. Met de wekker om 6u.

18/08/2007 : Dag 45 : Estany de Sottlo – Estanys de Tristiana

Vertrek : 7u05

Aankomst : 15u45

Wandeltijd : 6u55

Afstand : 16km

Klimmen : 1500m

Dalen : 1600m

Het was aan het vriezen toen ik rond 6u opstond. Met verkleumde handen pakte ik het bevroren tentzeil in en na mijn dagelijkse portie “Operacion Bikini !” was ik iets na zevenen op weg. Het was zaterdag en heel Catalonië leek te zijn buitengekomen om de Estats te gaan beklimmen. Ondanks het ochtendlijke uur kwam ik heel veel volk tegen op weg naar de Refugi Vallferrara. Die afdaling was trouwens een stuk langer dan ik had verwacht. Eerst daalde ik naar een grote groene vlakte, waarna de beek werd overgestoken en het pad

vervolgens golvend, met enkele korte beklimmingen, op zo'n 2200m langs de helling liep. De uitzichten op de Monteixo-kam en het Vall Ferrara waren hier adembenemend. Na een tijdje ging het dan uiteindelijk toch echt naar beneden en rond kwart voor negen bereikte ik de hut.

Er was geen levende ziel te bespeuren. De hut werd volop verbouwd en was daarom gesloten. Ik hoorde enkel een hond die ergens achter een houten deur zat opgesloten. Afgaande op het geblaf mocht dat voor mij best zo blijven. De bron was gelukkig niet afgesloten en ik vulde meteen 3L water bij, waarmee ik minstens de Port de Boet hoopte over te geraken. Ik moest nog steeds zuinig omspringen met mijn waterzuiveringstabletten en verwachtte niet meteen betrouwbaar zuiver water te vinden onderweg. Ik at nog wat koekjes en daalde daarna verder naar het Pla de Boet, waar enkele luidruchtige kampeerders hun tent net aan het afbreken waren. Van hieruit begon ik op een rood-wit-gemarkeerd spoor te klimmen naar Port de Boet (2509m).

Het was een heerlijke klim. Lekker ontspannen rustig klimmen door uitgestrekte weilanden waar wat pony's aan het grazen waren. Meestal liep ik een beetje op de noordelijke hellingen van het dal, wat mij prachtige uitzichten opleverde op de kronkelende rivier, en in het zuiden de mooie kam tussen de Monteixo, Pic de Noris en Pic de Sanforts. In de indrukwekkende

kom tussen de Pic de Sanforts en de Pic de Medacorba zag ik de Refuge de Baiou blinken in het zonlicht. Ik had wat moeite om op het juiste spoor te blijven aangezien er eigenlijk bitterweinig spoor was en ik de markering door het felle tegenlicht van de laagstaande ochtendzon maar heel moeilijk kon opmerken. Dus besloot ik na een tijdje om mij niet meer te vermoeien met op de aangeduide route te proberen lopen en maar gewoon op goed gevoel in de oostelijke richting te klimmen tot de col, die in principe vrij opvallend moest zijn, in zicht kwam. Zo kon ik met volle teugen genieten van het uitzicht naar het zuidoosten en zuiden. Deze klim kwam voor mij vrij hoog in de top-10 van mooiste en aangenaamste beklimmingen die ik al had gedaan. Het terrein liet ook volop toe om rond te kijken zonder meteen te struikelen over losse stenen. Achteromkijkend was nu zelfs de Aneto te zien. Ik was helemaal alleen, niemand gezien tijdens de hele klim. Manman, zalig. Op zo'n momenten besef je maar al te goed waarom er na anderhalve maand nog niet iets als een "verzadigingsgevoel" is.

Om 10u50 bereikte ik uiteindelijk de col, en de Franse grens. Er zat een dertiger te pauzeren. Ik begon een praatje terwijl ik een halve cake binnenschrokte. Hij begon meteen over de afschuwelijke weersvoorspellingen. Dat het mogelijks vanmiddag al koekenbak ging zijn. Tientallen liters regen voorspeld. Had hij dat maar niet allemaal zitten zeggen, want nu was ik mijn ontspannen wandelritme van daarnet plots helemaal kwijt en begon ik gejaagd af te dalen. Onder de col leek men bezig met het bouwen van een nieuwe refuge. Het uitzicht op

de Cirque de Mounicou was verbluffend. De toppen aan de zuidzijde van de Cirque waren bijzonder

indrukwekkend en ook naar het noordwesten was het zicht om duimen en vingers van af te likken. Jammer van de onverharde weg die men in brede haarspeldbochten op de oostelijke hellingen had aangelegd. Vrij

langzaam daalde ik naar het mooie Etang de Soucarrane, dat ik langs

de zuidkant langsliep om vervolgens een steile duik te nemen naar de valleibodem, waar een beek zich doorheen kronkelde. Ik nam een korte pauze om wat te eten en begon dan te klimmen over opnieuw een rood-wit-gemarkeerd pad naar Port de Boet.

Ik had intussen het zotte plan ik mijn hoofd gehaald om vandaag gezien de weerberichten na de Port de Rat ook nog de Portella de Rialb over te trekken. Op die manier zou het een dag worden van zomaar eventjes 2200m klimmen en dalen en meer dan tien uur stappen. Maar toen ik aan spoedtempo begon te klimmen naar Port du Rat riep ik mijzelf met de wijze woorden “Vandoorne, tis vakantie, geen strafkamp, verdomme!” tot de orde. Met zo’n dagschema zou er niet veel genieten meer bijzijn. Als het weer echt te slecht zou worden en ik niet kon opschieten kon ik me altijd nog eens bevoorraden in Refuge de Rulhe, bedacht ik. Mijn eindpunt voor vandaag zouden nu de Estanys de Tristiana worden. Dat was nog een uurtje of twee-drie stappen van hieruit.

Halfweg de klim kwam ik een zestiger tegen (de tweede mens die ik zag sinds Vallferrara) uit een van de dorpjes uit de buurt. Hij kwam hier elke dag, zomer en winter, en kende in deze Cirque elke rots, elk beekje. Hij had net gedaan met vissen, maar had niets gevangen. We babbelden wat over de Ariège, qua desolaatheid en authenticiteit van het berglandschap inderdaad het van het in de Pyreneeën. Er schenen ook hier nogal wat problemen te zijn met de gieren. Volgens de bekende Europese richtlijn mochten de boeren hun kadavers niet meer laten liggen. Zo waren de aaseters natuurlijk ook hun voedsel kwijt en nu werden blijkbaar ook levende schapen aangevallen, iets wat voordien nooit gebeurde. De man scheen zelfs te insinueren dat er op deze manier ooit wel eens kinderen zouden worden

aangevallen. Na een kwartiertje nam hij met een stevige handdruk afscheid en wenste mij nog veel succes.

Via een kronkelend pad over steile grashellingen klom ik verder door naar de col. Een adder schoot net voor mijn voeten het pad over. Naarmate ik hoger klom kreeg ik prachtige terugblikken op de Cirque. Van nabij de col kon ik de waterspiegel van het Etang de Soucarrane ook weer zien, met daarboven de Pic Rouge. Verder naar het noorden prijkten Estats en Montcalm, met tegen de top nog wat sneeuwresten. Ik hield van deze Cirque. Verlaten en o zo mooi. Het was iets na 14u toen ik uiteindelijk de col bereikte. Het uitzicht aan de andere kant was een heel stuk minder, met de pistes en skiliften van het skioord Ordino-Arcalis. Meer naar het noorden was er wel nog wat moois met de toppen van de grenskam, zoals de Pic de Tristiana of de Font Blanca. Ik pauzeerde een kwartiertje en begon daarna af te dalen in Andorra. Ik stak de haarspeldbochten van de onverharde weg af langs de skilift en bereikte al snel bar/restaurant "La Coma".

Mensen waren hier frieten en hamburgers aan het eten wat meteen resulteerde in een verhoogde productie van verteringssappen. Maar als ik het restaurant binnenliep kon ik doodgewoon de confrontatie met de drukte en het lawaai niet aan en ik ging direct weer naar buiten. Ik vulde in de kelder mijn waterflessen in de toiletten en gooide mijn afval van vier dagen in de vuilbak. De mensen bekeken mij vreemd, maar wat kon mij dat schelen. Hier had ik ook opnieuw gsm-ontvangst en ik stuurde een berichtje naar huis. Daarna klom ik in de nog steeds uitbundige zon tussen de dagjesmensen door naar de Estanys de Tristiana. Ik stak door naar het onderste van de drie grote meren en kwam aan rond 15u45.

Het wemelde natuurlijk nog van de dagjesmensen dus stelde ik niet direct mijn tent op. Ik begon mijn kleren te wassen en legde me daarna in de zon terwijl enkele Spaanse vliegvissers hun kwaliteiten demonstreerden. Ze haalden toch behoorlijk wat vis uit het water, maar gooiden alles terug. Rond 18u begon ik mijn avondmaal te bereiden en eenmaal dat op was

waren ook de dagjesmensen verdwenen. Ik stelde mijn tent op aan de oevers van het meer terwijl een laatste verdwaalde wandelaar passeerde. Rond 20u sprong ik naakt in het meer om ook mijzelf een schrobbeurt te geven. Natuurlijk kwam uitgerekend op dat moment nog een verliefd jong koppeltje voorbij. Ze waren gelukkig niet al te preuts en konden er wel

mee lachen. De bewolking werd intussen zwaarder. Mijn wekker ging om 5u40. We zien wel waar we morgen geraken voor de kermis begint.

19/08/2007 : Dag 46 : Estanys de Tristiana – Refugi de Rialp

Vertrek : 6u50

Aankomst : 10u45

Wandeltijd : 3u05

Afstand : 9km

Klimmen : 650m

Dalen : 910m

Om 5u40 was het nog pikkedonker dus bleef ik nog even soezen voor ik rond 6u uiteindelijk opstond. Ook dan prijkte de melkweg nog aan de hemel. Geen wolkje te zien. Daar kwam echter snel verandering in en toen ik rond 6u50 op pad was dreven de eerste wolkenvelden al binnen vanuit het westen.

Ik weet niet waarom Ton Joosten perse wil kiezen voor een route die aanvankelijk min of meer de uitvloeï van de beek uit het meer volgt, maar volgens mij is dat toch geen al te beste keuze. Het spoor dat met steenmannetjes was gemarkeerd liep al snel uit op enkele rotswandjes, dus begon ik over een ander heel vaag spoor steil af te dalen door het gras, in de richting van een soort waterreservoir langs de grote weg. Het gras zat nog helemaal onder de ochtenddauw, glijpartijtjes en gevloek gegarandeerd. Na een tijdje kwam ik uit op het rood-wit-gemarkeerd pad dat ook van de meertjes kwam. Waarom de kaart en de HRP-route van Ton niet hierover lopen is mij een raadsel. Landschappelijk brengt de route die ik volgde niet veel meerwaarde en het zou een pak problemen besparen.

Over dit mooie pad daalde ik nu een stuk vlotter door en al snel bereikte ik een klein asfaltwegje, dat ik even volgde in oostelijke richting. Daar stonden enkele orri's, een soort eeuwenoude stenen, ronde hutten, dikwijls met gras op het dak, die vroeger door de herders werden gebruikt. Aan een bocht waar dit wegje terug naar de grote weg draaide stond een groot infobord met wandelroutes. Ik moest nu de route naar Portella de Rialp hebben, die blijkbaar met gele stippen gemarkeerd was. Dit pad maakte echter een enorme, ridicule lus in zuidelijke richting alvorens naar de col te klimmen. Intussen kwamen steeds dikkere wolken aanzetten en het zag er inderdaad naar uit dat het onweer vandaag niet lang zou uitblijven. Ik besloot om het vandaag niet langer te rekken dan de hut van Banyell of Rialp en daar het slechte weer uit te zitten.

Al snel liet ik de gele stippen voor wat ze waren en krom over een redelijk duidelijk pad langs de beek verder richting col. Zo bereikte ik vlotjes het plateau "Coma de Varilles", nabij de boomgrens op zo'n 2100m. Hier vervaagde het spoor plots. Ik merkte een stuk hoger een steenmannetje op en begon door het gras steil te klimmen in ZZO-richting. Zo vermeid ik het hele steile stuk langs de beek. Ik bouwde enkele steenmannetjes bij want dit was een goeie route. Een terugblik naar het westen. Behalve het skioord en de liften mocht het best nog wel gezien worden.

Op 2200m traverseerde ik dan over enkele veesporen terug in de richting van de beek en krom net rechts ervan over een kleine kam, soms rotsachtig, soms begroeid met struiken, over een zigzagspoor verder. Vanaf 2300m vlakke alles een beetje uit en werd het voor de hand liggend verderklimmen door het gras naar de col. Ik liet het dikwijls weinig logische

geel-gemarkeerde spoor maar voor wat het was en zocht mijn eigen weg naar boven. Daarbij bleef ik dicht in de buurt van het beekje omdat ik graag de bron wou vinden om zo water te tanken en geen waterzuiveringstabletjes te verspillen. Ik vond de bron en klom daarna met wat extra kilo's makkelijk verder naar de col, die ik omstreeks 9u bereikte. Intussen was ook de laatste blauwe lucht helemaal verdwenen en werden de toppen van de bergen onzichtbaar. Vanop de col kon ik goed zien dat het weer in Frankrijk voorlopig schijnbaar nog een stuk beter was. Ik nam een pauze om rustig te eten en te drinken. Er woei een ijzig koude wind en ik trok al mijn kleren aan.

Er volgde nu een afdaling waarbij ik de gele stippen al snel terug negeerde. Ze staken de weinige puinvelden over op de meest onmogelijke plaatsen. Ik improviseerde dus terug tot ik de Cabana Banyell in zicht kreeg. Het was best wel een mooie afdaling langs de groene zuidelijke hellingen van de Pic d'Ariel. Rond 10u30 bereikte ik de cabane. Voor een

noodovernachting voor 1 persoon was dit wel geschikt maar het was toch heel erg krap. Ik was vandaag geen enkele mens tegengekomen. Ondanks de grijze hemel zag het er niet naar uit dat het de eerste twee uur zou beginnen regenen en ik begon weer te twijfelen of ik toch niet nog Frankrijk zou intrekken.

Het was een moeilijke kwestie. De vraag was niet zozeer of ik het onweer straks in de tent zou doorbrengen of in een hutje, maar of ik het risico wou nemen om geblokkeerd te zitten. Mijn plan was om inderdaad voor Frankrijk te kiezen omdat zich hier een heel mooi en wild stuk dicht onder de grenskam aandiende dat ik niet graag wou missen. Anderzijds zou het oversteken van de Port de Banyell ook een "point of no return" zijn. Als ik hier voor Frankrijk koos, dan moest ik in Frankrijk blijven, want er was een heel lang stuk geen enkele makkelijke grensovergang meer die ik in mist kon vinden. Aangezien heel het stuk tot Refuge de Rulhe ongeveer cross-country wandelen zou zijn van de ene col naar de andere over dikwijls onoverzichtelijk terrein, zou mist dus betekenen dat ik gewoon geblokkeerd zou zitten. En aangezien de weersvoorspellingen voor de komende dagen niet al te rooskleurig waren, was die kans eigenlijk niet gering. Daarom besloot ik om alvast vandaag op deze plaats te blijven. Op het kruispunt van paden kon ik dan morgenvroeg aan de hand van het weer beslissen of ik alsnog Frankrijk zou intrekken, dan wel kiezen voor een makkelijkere route langs de Andorese kant van de grens, desnoods via de vallei en de GR11. Op dit punt moest ik de tocht meer met het hoofd lopen dan met de benen. Een foute beslissing kon wel eens een paar vervelende dagen opleveren.

Het was nog vroeg 's morgens en ontgoocheld door de Cabane Banyell besloot ik nog eens te gaan kijken bij de Refugi Rialp, een kilometer verder stroomafwaarts. Een goeie keuze. Een pareltje van een hut. Zes stalen bedden (zonder matras), open haard, EHBO-kastje, gastenboek, alles erop en eraan. Ik installeerde mij maar meteen, ook al was het nog maar 11u. Ik doodde de tijd door nog wat werk te doen voor de gemeenschap, zoals het plastic darmpje hoger op de helling weer in de bron leggen in plaats van ernaast, zodat er weer proper water was aan de hut, en wat hout te sprokkelen, dat ik in het bijhutje legde.

Intussen is het 15u en kan ik zeggen dat ik hier lang niet slecht zit. Buiten is het kermis; regenen, hagelen en bliksemen dat het niet meer schoon is. Ik lekker warm en droog, slurpend van mijn warme pot soep. Nu nog morgenvroeg opstaan met droog weer en het kan gezegd : "Vandoorne, ge zijt goe bezig". De woesterij tussen Espot en Mérens-les-Vals is meer dan gewoon wandelen.

20/08/2007 : Dag 47 : Refugi de Rialp – Refugi de Estany de Juclar

Vertrek : 7u20

Aankomst : 15u40

Wandeltijd : 7u15

Afstand : 19km

Klimmen : 1750m

Dalen : 1440m

Toen ik om 6u20 de wolken aan de Franse kant van de toppen op de grenskam zag prutsen terwijl het hier in Andorra best wel mooi weer was, was mijn besluit snel genomen : Andorra zou het worden vandaag. Een goeie keuze gemaakt dus gisteren. Een uurtje later was ik op weg. Ik was blij mijn spullen binnen te hebben kunnen inpakken want er stond een ijsskoude wind. Op een drafje daalde ik af naar de parking op zo'n 1780m. Ook daar hadden ze een weerbericht hangen dat niet al te veel goeds voorspelde voor vannacht en morgen. Gisteren luidde het SMS'je van het thuisfront : "Morgenavond (vanavond) regen. Dinsdag ook. Woensdag idem. Koud". Deze jongen moest dus vandaag een degelijke afstand maken. Er was veel hoge bewolking maar de zon kwam er toch ook regelmatig door.

Over een haarspeldende grindweg klom ik naar de Refugi Sorteny. Onderweg kwam ik twee arbeiders tegen die mij zeiden dat het vannacht zelfs ging sneeuwen. Ik nam me voor niemand meer naar het weerbericht te vragen want tegenwoordig bracht dat niet meer al te veel goed nieuws. De Sorteny-hut was er weeral eentje in onberispelijke staat. Vandaar was het klimmen over de GRP, een soort rondwandeling van Andorra. De staat van de paden (dikwijls niet veel meer dan een spoor door het gras) verraadde dat niet veel wandelaars deze route lopen. De markering was nogthans uitstekend. De weg naar boven was dus nogal duidelijk en met mooie terugblikken en rechts de ruige noordflank van de Pic de l'Estanyo ging het geleidelijk door het groen omhoog. Enkel het laatste stukje was wat steiler. Al bij al was het een rustige en genietbare klim. Rond 9u50 zaten de 950 klimmeters erop en stond ik op de Collado de Meners (2713m).

Het was verschrikkelijk koud op de col. Ik deed m'n uurwerk even af om de exacte temperatuur te meten : 4°C, en dat met een stormachtige wind. Ik wilde echt niet weten wat dat in termen van windchill opleverde. Ik beklagde mij weeral dat ik geen handschoenen bijhad. Ik klom de paardenhekken op de col over en nam een pauze achter enkele

beschuttende rotsen. De atmosfeer en het weer deden hun uiterste best om mij te animeren. Mist kroop omhoog langs de Franse kant van de grenskam, die ik over grote afstand kon overschouwen. Het was een fantastisch schouwspel, en ik was weeral blij dat ik gisteren niet Frankrijk was ingetrokken. Verder bemerkte ik in het zuidoosten boven de bergtoppen een paar goed ontwikkelde lenticularis-wolken. Nu zijn dat niet de wolken waar je als wandelaar naar verlangt aangezien ze dikwijls dramatische

weersverslechteringen aankondigen. In het zuiden raakte ik niet uitgekeken op de Pic de Cabaneta. In de diepte lagen enkele meertjes waar ik straks zou passeren. Ik had aanvankelijk de bedoeling om van hieruit ook nog de Pic de la Serrara te beklimmen, maar aangezien deze het grootste deel van de tijd in de mist zat die vanuit Frankrijk omhoog kwam, en aangezien

ik best niet teveel tijd verloor met het naderende slechte weer, schrapte ik ook deze top en begon meteen in oostelijke richting af te dalen.

Eerst daalde ik naar het Estany dels Meners de la Coma en daarna nog eventjes in de richting van het volgende meertje. Bij een splitting bleef ik de GRP-markeringen volgen en na een kort klimmetje ging het hoog op de helling met uitzicht tot diep in Andorra, waarbij toppen als de Alt de Griu (2874m) en Pic dels Pessons (2858m) en verder naar het oosten Pic Negre d'Envalira (2825m) het meest in het oog sprongen. Daarna ging het even steil naar beneden richting Refugi Coms de Jan, weeral zo'n mooi onbemand hutje hoog in het dalhoofd van het Vall de Ransol. Het was hier een stuk minder koud en winderig dan daarnet op de col en in de zon nam ik een ruimere pauze. Het was intussen 11u20 geworden.

Na een klein halfuur pauze vertrok ik weer. De GRP werd hier nog onduidelijker maar gelukkig was de markeerder ook hier kwistig met zijn verf omgesprongen. Het ging nu weer omhoog van 2220m tot 2660m, een klim waar ik ongeveer een uur voor nodig had. Er waren mooie terugblikken op de Collado dels Meners, waar ik vandaan kwam, met de Pic Cabaneta (2863m) links van de col en de Pic de Serrara (2912m) rechts ervan. Op beschutte plaatsen lagen nog hele hopen hagel van het onweer gisterenmiddag. De col boven, die op mijn kaart niet eens een naam heeft, bood een mooi uitzicht op de Cirque de Siscaro met de Pic de Siscaro en de Pic de la Cabaneta (2847m). Van hier overschouwde ik ook het Vall d'Incles. Het lawaaiërige Soldeu, waar aan het aantal kranen te zien stevig gebouwd werd, lag verrassend dichtbij. Daarachter lag weeral een lelijk skioord met de pistes die dwars door de bossen liepen en het uitzicht danig verpestten. Het opvallendse waren hier echter de spitse granieten pieken rond het Estany de Juclar, waar ik nu naartoe liep. Ze stonden in schril contrast met de meer afgeronde pieken die de rest van het landschap bepaalden.

Ik daalde nu even steil af in ZZO-richting en volgde daarna opnieuw de GRP die na een hele steile maar makkelijke afdaling het Estany de Cabana Sorda bereikte, een mooi groenblauw meer dat ingebed lag in een diepe kom onder de Pic de la Coma de Varilles (2755m). Er stond opnieuw een hutje bij het meer, maar ik vond geen bron en gebruikte dus een waterzuiveringstabletje dat ik in een fles water uit het meer deed. Na een eetpauze, waarbij een macho-vent indruk wou maken bij zijn vriendin door mij als zielig af te schilderen en zichzelf als de grote weldoener door mij vanalles, duidelijk niet gemeend, aan te bieden, ging ik weer op weg. Het was dan ongeveer 13u30.

De verdere afdaling in het verlengde van Vall d'Incles was een makkie en al snel stond ik beneden. De Port de Fontargenta, die er van hieruit heel makkelijk uitzag, was de poort naar Frankrijk, maar ik koos ervoor om verder de GRP te volgen. Deze was hier niet aangeduid op mijn kaart maar op de grote overzichtskaart van Andorra die in de hut gisteren hing was ze wel ingetekend en ik had de route overgenomen op mijn kaart. Het laatste stuk van de dag was echter geen cadeau : de route ging hier een steile, dichtbegroeide helling recht omhoog. Ik moest mij tussen de vegetatie wurmen om vooruit te raken. Het was wel duidelijk dat hier niet veel volk passeerde. Vandaag was is overigens opnieuw geen enkele trekker tegengekomen. Na reeds bijna 1500 klimmeters in de benen te hebben zitten vandaag kroop deze kuitenbijter wel in de kleren. Het klom verschrikkelijk steil verder tot op een soort onopvallende kam, en daarna nog door 2 of 3 kleine couloirs in trapjes verder naar een piepklein meertje onder de Alt de Juclar. Een mooi verborgen hoekje, ik was blij het ontdekt te hebben.

Daarna nóg eens 30 meter klimmen. Ik zag nu stilaan sterretjes. Estany de Juclar was nu echter niet ver meer. Eventjes moest ik wat afdalen naar de beek en na een kort klimmetje,

gedeeltelijk over een echte trap, bereikte ik uiteindelijk rond 15u50 het meer. Een ongelooflijk vroege aankomst eigenlijk, in de wetenschap dat ik Andorra vandaag eigenlijk voor een groot deel van west naar oost had doorkruist. De Refugi de Juclar was weer een propere, maar wel ongezellig grote hut. Ik smeed mijn spullen binnen want met het slechte weer dat op komst was zag ik het wel zitten om een dak boven mijn hoofd te hebben vannacht. Op het terras raakte ik nog aan de praat met een Catalaan die hier vandaag de moeilijke Pic d'Escobes (2779m) had beklommen. Hij ging over een week beginnen met een oost-west-oversteek via de GR11. Toffe kerel. We wisselden wat ervaringen uit alvorens hij begon af te dalen, hij moest vandaag nog helemaal tot in Barcelona liften.

Er zat ook een vrouw uit Brugge in de hut, die een trektocht deed met haar hond. Ook zij kende heel wat van de Franse Pyreneeën en het was plezant om nog eens in het Nederlands te kunnen praten. Intussen verdwenen de bergtoppen in de wolken en begon mijn barometer stilaan aan een steile duikvlucht. Rond 18u kwam de plaatselijke jeugd de hut binnengevlogen. Hopelijk maken ze het niet te bont straks. Om 20u, wanneer het intussen was beginnen gieten en al volop duister aan het worden was, kwamen nog wat Fransen binnen. Het absolute voorbeeld van hoe het níet moet in de bergen. Ze hadden een baby bij, waren duidelijk veel te licht gekleed en vonden de weg niet naar beneden. Een vrouw bleef hier met de baby achter, ze hadden niets meer van eten of wat dan ook dus boden wij ze wat aan. De rest van het gezelschap, waaronder enkele kinderen tussen 6 en 12, stonden binnen een kwartiertje te shaken om dan tot de constatacie te komen dat het nu natuurlijk nog een stuk donkerder was buiten. Ze begonnen in de schemering, de ijzige kou en de gietende regen aan de afdaling. De helft zonder jas. Hallucinant hoe weinig verantwoordelijkheid deze mensen hadden ten opzichte van hun kinderen. Echt niet te geloven.

21/08/2007 : Dag 48 : Refugi de Estany de Juclar – Mérens-les-Vals

Vertrek : 7u30

Aankomst : 13u50

Wandeltijd : 5u20

Afstand : 14km

Klimmen : 300m

Dalen : 1550m

De jeugdbende van gisteren, een dikke bende egoïsten was het. Leuk idee om hier een avondje in de bergen te komen maar een beetje respect voor diegenen voor wie deze hut écht gemaakt is was wel op zijn plaats geweest. Tot middernacht kon ik het gelach, gepraat en geroep wel verdragen maar daarna ben ik na enkele “shhht’s” van de Brugse en mijzelf toch eens goed uitgevlogen. Tegenover mijzelf en de Brugse vrouw was zo’n gedrag wel arrogant en egoïstisch, maar vooral tegenover de vrouw die hier noodgedwongen met haar baby moest overnachten vond ik het ronduit grof en ongepast. De kleine had koud en kon met zo’n kabaal onmogelijk de slaap vatten. Enfin, nadat ik eens duidelijk had gemaakt waarop het stond werd het toch stil genoeg om te slapen. In die uren dat ik wakker had gelegen had ik mijn barometer een spectaculaire duikvlucht zien maken terwijl de regen neergutste op het stalen dak en hier en daar zelfs binnenlekte.

Om 6u30 stond ik dan samen met de Brugse en de vrouw met baby op en met goed veel lawaai pakten we onze

spullen in. Toen ik een eerste keer naar buiten ging schrok ik mij kapot : boven de 2400m waren de hellingen besneeuwd! En ik moest hoe dan ook over Port d’Albe (2535m), dat zou nog lollig worden. De hemel was chaotisch maar voorlopig leek het wel eventjes droog te zullen blijven. Rond 7u30 was ik op weg. Over wat rotsen liep ik eerst langs de zuidkant van het meer om daarna over een kleine rotsachtige graat tussen de twee Estanys de Juclar door

te steken naar de andere oever. Daarna begon ik te klimmen. Hoe hoger ik kwam, hoe witter het werd. Boven lagen er toch enkele centimeters sneeuw. De klim was gelukkig niet al te steil en ik kon zonder problemen naar boven. De hemel was intussen weer aan het betrekken en eenmaal op de col begon het weer lichtjes te sneeuwen. Ik had een mooie terugblik in Andorra. Verder naar

het zuiden leek het wel mooi weer te zijn.

De afdaling aan de andere kant van de col was wat moeilijker omdat ik over een puinhelling moest waar de markeringen waren ondergesneeuwd. Eenmaal aan het Etang de l'Albe was ik onder de sneeuwgrens gedaald en moest ik enkel nog opletten voor geglibber op de natte stenen. Over enkele makkelijke blokkenvelden ging het heel langzaam naar beneden richting Etang de Couart. De bergtoppen waren intussen weer in de wolken verdwenen en het begon te regenen. Het maakte het wandelen er niet genietbaarder op. Het Etang de Couart, dat in veel wandelgidsen als een hele moeilijke passage wordt omschreven, passeerde ik heel eenvoudig langs de noordkant. Soms is het een beetje diep aan de rechterkant, maar technisch stelt de hele passage niets voor. Na het meer had ik de keuze tussen de route naar l'Hospitalet près d'Andorre en deze naar Mérens-les-Vals. Ik koos links, dus Mérens.

De mist daalde nu helemaal neer. Over een met steenmannetjes gemarkeerd pad kwam ik al snel op een blokkenveld terecht, waarvan ik, gezien het zicht maar een meter of 30 bedroeg, het einde niet zag liggen. Door de regen was opperste concentratie weer vereist en tegen een slakkengangetje sukkelde ik voort. De blokken werden steeds groter, tot vrachtwagen-container-afmetingen toe. Dikwijls moest ik een stukje rondlopen omdat de hoogteverschillen tussen de verschillende blokken te groot waren en een metertje naar beneden springen door de regen levensgevaarlijk was. Nu en dan trok de mist heel even op en kon in eens 100 of 200 meter ver zien. En steeds zag ik hetzelfde : een kloof met blokken, blokken, en nog meer blokken. Dit was nog erger dan de oostkant van de Port d'Artigue, een woesternij zoals ik er nog geen had gezien in heel de Pyreneeën.

Ik was al meer dan een half uur aan het sukkelen toen de wolken heel even optrokken en ik een paar honderd meter ver kon kijken. En ik zag uiteraard alleen maar blokken. Toen ben ik

heel even elke controle over mezelf verloren, de enige keer op heel de tocht. Ik sloeg met mijn wandelstokken uit frustratie woest op de stenen en smiet mijn rugzak uit. Daarna ging ik in de stromende regen op een steen zitten en had ik moeite om mijn tranen te bedwingen. Ik had gehoopt vlug in Mérens te geraken en op het gemak mijn inkopen enzo te kunnen gaan doen in Ax-les-

Thermes maar door al dat gesukkel hier zou het weer een gejaagde middag gaan worden. Na een minuutje vermande ik mijzelf, at mijn laatste cake helemaal op en begon mij daarna rustig en geconcentreerd verder een weg te banen door deze verschrikking. Na meer dan een uur kreeg in eindelijk terug vaste grond onder de voeten. Mentaal had deze passage mij

helemaal uitgeput. Ongeloofelijk hoeveel concentratie het had geveerd om hier safe doorheen te geraken. Met het regenwater klotsend in mijn schoenen daalde ik daarna door het natte lange gras verder langs twee meertjes.

Na het Etang de Compte zakte ik onder de wolkenbasis en kreeg ik aansluiting op de GR10 en waren de moeilijkheden dus helemaal voorbij. In sneltreinvaart daalde ik door het bos af naar Mérens, terwijl het intussen gestopt was met regenen. Rond 13u50 bereikte ik het dorp. Op een bankje bond ik onder grote belangstellingen van mensen die vanachter hun gordijntje meekeken mijn wandelstokken aan mijn rugzak en wrong mijn kousen uit. Daarna ging ik liften aan de grote weg naar Ax. Het viel mij op hoeveel mensen met een lege koffer naar het tax-free Andorra reden en hoeveel er met een volle koffer terugkwamen. Na een kwartiertje had ik nog geen lift dus liep ik snel naar het station toen er een trein aankwam.

Het station lag een kilometertje buiten Ax. Aan enkele gemeentewerkers informeerde ik naar een supermarkt. Die lag nog eens twee kilometer verder weg, maar nu was de siësta nog bezig. Dus liep ik eerst naar het stadcentrum. Ik kocht een grote zak chips die ik helemaal opschrokte terwijl ik wachtte tot het internetcafé onder het casino om 15u zou opengaan. Daar stuurde ik een bericht naar het thuisfront en checkte ook eens zelf de weerberichten. Het zag er naar uit dat na morgen het meeste leed wel geleden zou zijn en binnen een dag of vijf zou het zo te zien zelfs bijzonder warm worden. Het was ook tijd om eens aan de terugreis te beginnen denken en ik keek eens naar de drie grote mogelijkheden : Eurolines vanuit Perpignan, TGV vanuit Banyuls via Perpignan en Ryanair vanuit Carcassonne. Ik gaf mijn ouders de opdracht om vooral Eurolines eens wat verder te checken aangezien ik hier zelf geen tijd voor had. Daarna begon ik langs de grote weg naar de Champion te klefferen. Ik deed er al mijn inkopen maar vond geen gas, in tegenstelling tot wat de site van campinggaz beweerde. Terug in het station werd ik lastiggevalen door een zatlap. Om 19u30 zat ik op de Camping Municipal van Mérens-les-Vals.

Terwijl ik mijn avondeten bereidde, mijn kousen waste en een douche nam besepte ik het nog niet goed, maar deze tocht had, zoals Ton Joosten een beetje had voorspeld, meer met mij gedaan dan ik dacht. Ze had mij vooral mentaal uitgeput. Toen ik in Mérens zat dacht ik stilaan meer aan mijn aankomst in Banyuls dan aan de acht dagen die er nog aan vooraf zouden gaan. De voorbije acht dagen waren bijzonder hard geweest. Mooi, maar hard. Wanneer ik er maanden later aan terugdenk overvalt mij telkens een beklemmend gevoel. Op voorhand lees je ze met een smalende glimlach, die zinnnetjes van Joosten. Maar hij zit er knal op. Dit was inderdaad geen tocht waar ik enkele leuke herinneringen zal overhouden, maar een indringende gebeurtenis die ik voor de rest van mijn leven met mij meedraag. Ja, op weg naar Mérens zijn dingen gebeurd die mij niet meer loslaten.

Deel 8 : Van Carlit naar Canigou

22/08/2007 : Dag 49 : Mérens-les-Vals – Cabane de Rouzet

Vertrek : 8u45

Aankomst : 16u40

Wandeltijd : 6u05

Afstand : 16km

Klimmen : 1920m

Dalen : 710m

Na de lange en lastige dag van gisteren gunde ik mezelf toch een klein beetje rust en stond ik pas rond zeven uur op. Het was droog, maar een koude wind joeg de grijze wolkendeken laag over de valleibodem, en hier op 1000m was het nauwelijks 6 graden. Ik nam rustig mijn ontbijt, pakte in en profiteerde van de luchtblazers in de sanitaire blok om met enig geduld nog wat kleren te drogen. Zo was het uiteindelijk al rond 8u45 toen ik de camping uitwandelde. Een kwartiertje later stond ik in Mérens-les-Vals. De wolkenbasis was nu ook snel aan het stijgen en klom uit boven de bergtoppen. Dit krikte mijn humeur een heel stuk op, want het vooruitzicht van een dag in de mist is nooit echt plezant.

Vandaag zou ik de GR10 volgen tot ergens in de buurt van het Etang de Lanoux, in de hoop morgen, bij betere weersomstandigheden en indien de sneeuw op hoogte al wat was gesmolten, de Carlit aan te vallen. Ik klom via een asfaltwegje naar een tweede deel van het dorp wat hoger op de helling. Een oud Romaans kerkje paste perfect in het landschap, waar mistflaren langs de valleihellingen gleden. Ik nam een fototje, maar omdat mijn lens door het vochtige weer nogal nat gecondenseerd was lukte dat niet al te best. Daarna klom ik door langs een pad links van de beek. Op 1250m ligt een fantastisch bivakplekje : enkele natuurlijke (onschadelijke) zwavelbronnen zorgden hier voor twee dampende warmwaterbaden. Een plekje dat ik zeker onthoud voor een volgende keer, wat moet het heerlijk zijn om na een wandeldag een halfuurtje in zo'n warm bad te liggen.

Fysiek ging het vandaag een beetje minder vlot. Puffend liep ik de berg op, geregeld even stoppen om wat te recupereren. Iets wat ik de laatste weken niet echt meer gewoon was. De vervelende dag van gisteren of de korte nacht daarvoor die in de benen is geslagen? Ik hoopte alvast dat dit geen precedent was voor de komende dagen. Nu had ik vandaag helemaal geen haast dus maakte ik er mij geen zorgen over en klom rustig verder. Na al die gejaagde dagen nam ik er vandaag nog eens rustig mijn tijd voor.

Hoger in het dal deden de landschappen mij steeds meer aan het oostelijke Posets-massief denken, in de omgeving van de Ibones d'Escarpinosa. Intussen ook al meer dan twee weken geleden... Zeker toen op zo'n 2050m een klein kristalhelder bergmeertje verscheen was de vergelijking snel gemaakt. Onderweg nam ik te tijd om een kort praatje te maken met enkele tegenliggers. Allemaal zijn ze nu wildenthousiast over mijn tocht, en de vragen die steeds terugkomen zijn natuurlijk : "Vous êtes seul?" en "Vous avez quel âge?". Een kerel van 20 die op z'n eentje de hele Pyreneeën doortrekt, dat zijn ze hier duidelijk niet gewoon. Ik kan niet ontkennen dat ik telkens weer zo'n aangename ego-strelende sensatie ondervond als men mij met enige bewondering en respect stond uit te vragen.

Over een pad dat nu en dan wel over wat puin liep, maar nooit moeilijk of technisch werd, klom ik verder om uiteindelijk iets voor twaalven de Porteille de Bésines (2313m) te bereiken. De 1300 klimmeters zaten er eindelijk op. Ik bleef niet lang op de col want het was verschrikkelijk koud en winderig. In het zuiden kon ik nu de Refuge des Bésines zien liggen, met daarachter de Puig

Pedros. Op de flanken ervan lag toch nog een beetje sneeuw, maar het zag ernaar uit dat alles toch weer wat aan het wegsmelten was. Wolkenplukjes dobberden her en der rond in de vallei. Ik kon mij de laatste dagen ook niet van de indruk ontdoen dat het landschap boven de 2000m al begon te evolueren naar z'n gelige herfstkleuren.

Een mooie afdaling met uiteindelijk ook zicht op het Etang des Bésines bracht mij nabij de gelijknamige refuge, die ik na een kort klimmetje door het bos bereikte. Ik kon er tot mijn grote verbazing een gascartouche kopen, die ik gisteren in Ax niet had gevonden. Terug soep dus de komende dagen, want uit angst zonder brandstof te vallen had ik beslist om de eerste gang van mijn avondmaal tijdelijk te schrappen. Ik informeerde ook naar het weer, en men verzekerde mij dat het morgen een stuk beter zou zijn. Een beetje in strijd met wat ik gisteren had gezien, maar ik geloofde het natuurlijk maar al te graag. Hier zat men ook met de handen in het haar : door het slechte weer was de helikopter al een eeuwigheid niet kunnen komen en men at al drie dagen lang puree, het enige wat nog overwas.

Om 13u30 begon ik dan aan de tweede col van de dag, de Coll de Coma d'Anyell. Alweer die landschappen die mij heel erg aan het Posets-massief deden denken. Een geleidelijke klim, tal van bivakplekjes op groene vlaktes doorweven met riviertjes, net onder de col nog een stukje puinhelling en blokken, maar in geen honderd jaar zoals dat van gisteren. In een goed uur stond ik op de col (2470m). Van hier had ik een overzicht op het Etang de Lanoux, met daarachter de toppen rond de Pic Carlit (2921m). Maar boven de 2700m zat alles in de mist zodat ik eerder een plombe bergwand zag. De hellingen rond het meer waren dikwijls een beetje bruinig van tint, het deed me wat aan Schotland denken.

Ik was van plan om vanaf de col de Puig Lanos (2640m) te beklimmen voor het uitzicht op Cirque de Madides en Cirque d'Orlu, maar ook deze top zat vastbesloten in de wolken. Ik klom dan maar gewoon richting kam op zo'n 2600m, vanwaar ik toch een leuk overzicht had op de meertjes rond Portella d'Orlu. Terug op de col vroeg een Zwitsers koppeltje wat ik het mooiste had gevonden van de hele Pyreneeën. Ik kon zo voor de hand wel tien gebieden noemen maar oriënteerde het vervolg van hun vakantie na wat twijfelen toch richting

Aiguestortes. Daarna begon ik af te dalen. De zon deed enkele schuchtere pogingen om erdoor te komen en ik twijfelde om te bivakkeren aan de zuidpunt van het Etang de Lanoset. Maar uit “veiligheidsoverwegingen” liep ik uiteindelijk toch maar wat door naar de Cabane de Rouzet, aan de noordoostpunt van het enorme Etang de Lanoux. Dan kon ik “in geval dat” toch binnen gaan eten.

Het was geen slechte keuze. Ik maakte een praatje met de jonge (zo’n 25 à 30 jaar) berggier, wat mij toch wat meer inzicht gaf in het vreemde kluzenaarsbestaan dat zij leven hoog in de bergen. De 3 mannen die besloten hadden in de hut leken aanvankelijk niet echt mijn type, maar ach, eerste indrukken zijn niet altijd juist. Het waren drie bouwvallers uit Perpignan, een een tweedaagse hielden om de Carlit te beklimmen. Ze hielden ’s avonds een heuse

barbecue met worst, brochetten, wijn, cola, verse groenten, camembert, alles erop en eraan. En onder het motto “il faut partager dans la vie” was ik uitgenodigd als een soort eregast. Na mijn eigen 300g spaghetti die ik al had gegeten ontplofte in bijna na dit fantastische feestmaal. De bijtende kou was meteen vergeten. Alweer zo’n avond om te onthouden.

23/08/2007 : Dag 50 : Cabane de Rouzet – Estany de Trebens

Vertrek : 11u15

Aankomst : 16u30

Wandeltijd : 3u45

Afstand : 9km

Klimmen : 760m

Dalen : 700m

Bergtoppen : Pic Carlit (2923m)

Het was in de loop van de nacht alweer beginnen regenen en dat deed het rond 6u45, het uur waarop mijn wekker afliep, nog steeds. Ik draaide mij dus nog eens om aangezien ik dolgraag de Carlit op wilde. Uiteindelijk was ik rond 8u30 uit de veren. Na mijn ontbijt besloot ik de evolutie van het weer nog wat te bekijken alvorens een beslissing te nemen. De hemel was nog steeds egaal grijs, met een wolkenbasis op 2500-2600m, maar deze leek langzaam te stijgen en ook mijn barometer ging crescendo.

Geduld loont altijd in de bergen. De hemel brak wat open en om 11u15 vertrok ik in stralend weer naar de voet van één van de laatste grote hindernissen van de hele oversteek. Ik was op pad met een studentenkoppeltje : Carole, een studente psychologie van 22 in Lyon, en Ralf, een Duitse erasmusstudent van 27 die z'n dagen doorbracht op de wetenschapsunif van Grenoble. Lyon en Grenoble liggen niet zo ver uiteen... Het was leuk gezelschap en we schoten goed op langs de boorden van het Etang de Lanoux. Door een nogal chaotisch landschap klommen we door naar het Etang de Fourats, aan de voet van de echte klim naar de Carlit.

Twee zaken waren intussen nogal duidelijk geworden : Ten eerste zag de klim, over een hele steile puinhelling, er vrij lastig uit. En ten tweede was de hemel nu weer in spoedtempo aan het betrekken en was het wel duidelijk dat we de top niet droog zouden halen. Even later ploeterden we in een intense hagelbui door het puin omhoog. De hagelstenen sprongen

langs alle kanten op, spatten uiteen op de stenen, hamerden ongenadig op ons hoofd en rolden in een soort van lawine de steile helling af, waarbij zich hier en daar enorme accumulaties vormden. Gelukkig smolt alles nog redelijk rap en bleef het steile spoor min of meer begaanbaar. Het waren de meest barre weersomstandigheden van de hele tocht. Moeilijk is de klim naar de Carlit niet, veel makkelijker dan ik had verwacht. Het is een hele steile klim en nu en dan begint alles wel wat te schuiven onder de voeten, maar handen- en voetenwerk, zoals Ton Joosten in zijn gids vermeld, is er nooit bij.

Om 14u20 bereikten we na een helse klim de top. En men had weer een mooie verrassing voor ons in petto : de bui hield op, de westelijke hemel scheurde wat open. Enkele seconden stonden we in een oase in een voor de rest grijze wereld heel even in de zon. Een heel apparte sensatie. In de diepte verschenen heel even het Etang de Fourats en Etang de Lanoux. Maar daarna verdween de opklaring even snel als ze gekomen was en voor we het wisten stonden we alweer in regen en hagel. We begonnen dus maar af te dalen, en dat viel dan weer een beetje tegen. Een beetje eenvoudig geklauter kwam nu en dan om de hoek kijken en aangezien alles vol water (of hagel) lag was het toch goed opletten. Ik was toch blij dat ik hier nu niet alleen was. Uitzicht was er door de mist al helemaal niet. Pas een heel stuk lager kregen we de Etangs de Carlit voor het eerst in zicht, heel mooi.

Later tijdens de afdaling werden de buien enkel langer en heviger en wandelen was nu geen aangename bezigheid meer. Aan het einde van het Estany de Trebens stond een groene metalen abri, en mijn besluit was snel genomen. Het was binnen dan wel veel te vuil om te slapen, maar als kook- en zitplaats en om mijn spullen te drogen was dit meer dan geschikt. Bovendien was ik door een schitterende omgeving aan het lopen en ik vond het doodzonde om die op deze manier door te moeten wandelen. Hopelijk kon ik alles morgenvroeg eens op een andere manier te zien krijgen. Ik nam afscheid van mijn medewandelaars en beklagde mijn beslissing in het daaropvolgende uur niet, want het goot water zoals het dat sinds de Atlantische Oceaan nog niet gedaan had. 's Avonds kalmeerde het eindelijk een beetje. Starend naar de waterspiegel drong het die avond voor het eerst tot mij door dat de tocht er nu echt bijna opzat.

24/08/2007 : Dag 51 : Estany de Trebens – Vallée d'Eyne

Vertrek : 7u40

Aankomst : 17u50

Wandeltijd : 8u35

Afstand : 38km

Klimmen : 1100m

Dalen : 1310m

Serius gevloekt vanmorgen : toen mijn wekker rond 6u45 ging regende het. Alweer. Nog steeds. In een streek waar 330 dagen per jaar de zon zou moeten schijnen. Ik had stilaan de lak aan dit pokkenweer met temperaturen die al zes dagen de tien graden niet haalden. Medditerane zon en warmte? Vergeet het! Toch schoot ik meteen in gang want ik wou voor de siësta in Livia geraken, en dat was toch een slorige 15 à 20km wandelen van hieruit. Rond 7u40 was ik uiteindelijk op weg. Wat toen gebeurde was weer zoiets dat je enkel met open mond kunt aanschouwen : nauwelijks vertrokken trok de hemel plots helemaal open en kwam de laagstaande zon tevoorschijn. Al dat water, al die druppels werden plots schitterende

diamanten in een landschap dat nu al z'n grandeur tentoonspreidde. De tocht langs de prachtige Etangs de Carlit, lang voor de drukte begon, was er eentje om in te kaderen. Ik waande mij in het paradijs, laveerde tussen de meren door en werd telkens weer verrast als er een nieuwe plas tevoorschijn kwam. De

kleurentinten in het landschap waren subliem. Genieten met volle teugen.

Vanaf 8u15 kwam ik de eerste dagjesmensen tegen, die de auto hadden geparkeerd aan de Barrage des Bouillouses. De meesten van hen gingen de Carlit gaan beklimmen. Rond 9u bereikte ik na een afdaling door het bos, waarbij ik nu massa's dagjesmensen kruiste, het stuwmeer. Ik liep de dam over om in de Refuge aan de andere kant water te gaan halen. Naar het noorden was de mooie Puig Peric nu heel opvallend. Nadat ik mijn water had gebedeld trok ik in zuidelijke richting over een enorme groene vlakte naar de vallei die mij via de Tour du Carlit naar Angoustrine zou voeren. Ik nam deze route en niet de gebruikelijke HRP via Bolquère omdat ik een beetje vreesde dat deze route door het bos en langs de skipistes niet zo intressant zou zijn. Daarenboven moest ik mijn voedselvoorraad weer wat aanvullen. Een

route door deze vallei en daarna via Llivia over de grote hoogvlakte richting Puigmal leek mij interessanter en authentieker.

Al snel vond ik de geel-rode markering van de Tour du Carlit en daalde ik over een heel modderig pad heel langzaam door de vallei. Ik legde er stevig de pees op om zeker op tijd in Llivia te geraken. Ik had geen zin om daar drie uur te koekeloeren tot de siësta erop zat. Met een visser uit Angoustrine maakte ik een kort praatje. Het was een redelijk lang stuk door deze nogal onopvallende maar wel mooie en erg rustige vallei, en het liep al richting twaalf uur toen ik Angoustrine bereikte. De drukke D618, die gelukkig grotendeels van een voetpad was voorzien, leidde mij verder naar Villeneuve, waar ik de “Cami de Llivia” insloeg, een klein aardewegje dat mij plots een andere wereld invoerde : ik daalde naar een enorme vlakte

waar tractoren strobalen aan het vervoeren waren. In de verte lonkte de donkere bergmassa van de grenskam. Wat verder zorgde een motorcrossparcours voor de nodige geluidshinder. Een lelijke hond achtervolgde mij een tijdje. Rond 12u30 bereikte ik uiteindelijk het stijlloze Llivia. Ik deed er inkopen tot Amélie-les-Bains en reorganiseerde op het

voetpad als een clochard mijn rugzak om die extra kilo's eten een plaatsje te geven.

Over een rustig grindwegje ging ik daarna verder naar Gorguja, een heel charmant boerendorpje met natuurstenen huizen die allemaal uit de 19e eeuw stamden. Over een geel-gemarkeerd mountainbikepad, waar van mountainbikers niet veel spoor was, ging het daarna in rechte lijn verder naar het zuidoosten. Een grenspaaltje “14 LL” maakte mij erop attent dat ik de Spaanse enclave Llivia alweer achter mij liet. De bergtoppen voor mij werden steeds groter, maar nu bevond ik mij nog steeds in dat bijzondere landbouwplateau hoog in de bergen. Langs het pad bloeiden de klaprozen massaal en spontaan citeerde ik het bekende gedicht van John McCrae, dat we in het middelbaar eens hadden gezien en waarvan ik tot mijn verbazing nog de hele tekst kende.

In Flanders Fields the poppies blow
Between the crosses, row on row,
That mark our place; and in the sky
The larks, still bravely singing, fly
Scarce heard amid the guns below.

We are the Dead. Short days ago

We lived, felt dawn, saw sunset glow,
Loved and were loved, and now we lie
In Flanders Fields.

Take up our quarrel with the foe:
To you from failing hands we throw
The torch; be yours to hold it high.
If ye break faith with us who die
We shall not sleep, though poppies grow
In Flanders fields.

En ik nam een soort ingetogen pauze tussen de klaprozen.

Uiteindelijk stak ik de N116 over en bereikte het spoor van de “Petit train Jaune”, een toeristrentje dat even later ook kwam aangereden. Voorzichtig stak ik de sporen over want een bord maakte er mij op attent dat het aanraken van het middelste van de drie sporen enkele duizenden volt door mijn lichaam zou jagen. Vanaf het spoor liep ik tussen de huizen, de uitlopers van het dorpje Err. Het was wel duidelijk dat hier de laatste jaren heel wat gebouwd was, het dorp was zowat in omvang verdubbeld sinds het moment dat mijn kaart gemaakt was. Ik volgde nu de GR36 en na een klimmetje bereikte ik Vedrinyans, om vandaar dan terug wat te dalen, alvorens over een steil asfaltwegje Llo te bereiken, iets na 15u. Een dorp met heel wat meer charme. In een klaterend fonteintje, volgens een informatiebordje een bron met helende kracht, vulde ik mijn watervoorraad terug bij.

Na een kwartiertje pauze klom ik over een heel steil pad dat de haarspeldbochten van de grote weg coupeerde naar de volgende rug, vanwaar ik nu Eyne zag liggen. De hemel was opnieuw grotendeels betrokken maar in de verte zag ik nu en dan de Carlit. Het was

verbazend hoe ver weg deze al lag. Eenmaal in de buurt van Eyne had ik er al meer dan 30km opzitten en sloeg de vermoeidheid zo langzaam toe. Het was 16u en ik besloot om al wat te klimmen in Vallée d’Eyne. Deze vallei is erg gekend bij botanicussen omdat er een groot aantal endemische planten (= planten die nergens anders voorkomen) worden gevonden. Aangezien ik van botanie helemaal niets

afweet is het niet echt om deze reden dat ik deze vallei zal onthouden. Dat was vooral omdat ik al snel een formidabele klop van de hamer kreeg. Het plan was om te bivakkeren op het

Pla de Beguda, op 2350m en aan de voet van de klim naar Coll d'Eyne, maar uiteindelijk gaf ik er op 2120m de brui aan. Met 38km op één dag was het wel welletjes geweest. Bovendien had ik een beetje pijn in een gewrichtsband op mijn rechterwreef en wou ik geen risico's nemen. Ik waste mij ondanks het nog steeds erg koude weer in de beek en ging rond half negen al slapen.

25/08/2007 : Dag 52 : Vallée d'Eyne – Pla de Compmagre

Vertrek : 7u20

Aankomst : 16u40

Wandeltijd : 7u30

Afstand : 22km

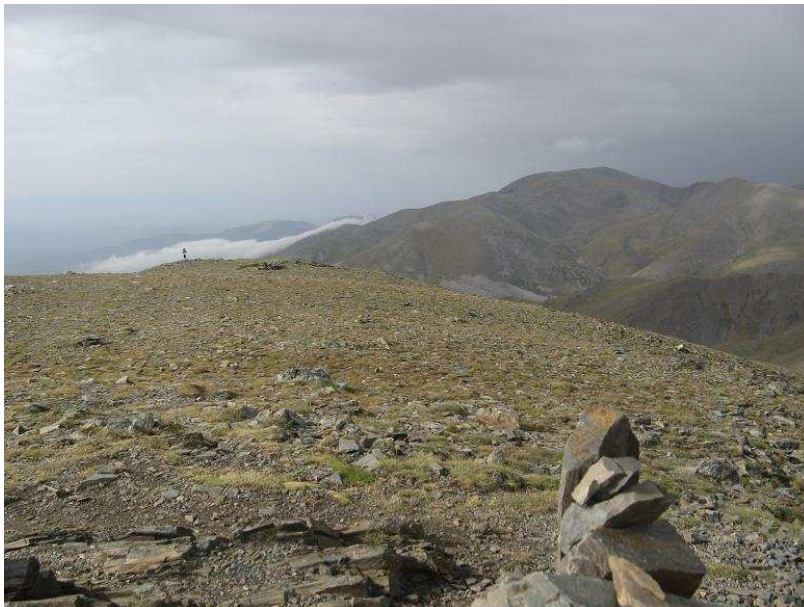
Klimmen : 1660m

Dalen : 1480m

Bergtoppen : Pic de Nouffonts (2861m), Fossa del Gegant (2801m), Roc Colom (2507m)

Het druppelde alweer toen ik opstond. Om 6u20 al, want vandaag stond een grote en grootse etappe over de grenskam op het programma. Een uurtje later was ik op weg. Onder een grijze hemel klom ik langs de beek langzaam door naar het Pla de Beguda. De opklaringen die boven Frankrijk aanwezig waren leken langzaam terrein te winnen richting grenskam, die voorlopig nog helemaal in de wolken zat. Bovendien had ik de indruk dat het vanochtend toch wat warmer was dan de voorbije dagen. Naarmate ik hoger klom begon de vallei zich steeds meer te openen. Op het Pla de Beguda liggen de bivakplekjes voor het oprapen. Vanaf daar, en zeker de laatste 200m, werd de klim wat steiler, maar het bleef allemaal heel makkelijk en iets voor negen uur stond ik op de kam, die nu inderdaad uit de wolken was gekomen.

De omgeving van Nuria is gekend om het feit dat er altijd veel wind is, en dat mocht ik nu ook ondervinden. Met de wind op kop was het zelfs moeilijk om te ademen. Ik liep een

grote groep gemzen voorbij en klom snel door naar de Pic d'Eyne (2786m). De waterdamp in de lucht, die door de sterke zuidenwind werd gedwongen om naar de kam te stijgen, condenseerde net enkele tientallen meters onder de kam, waardoor ik tussen voorbyschietende mistflarden wandelde terwijl de rest van het landschap helemaal open lag, een heel

bijzondere ervaring. Ik maakte een kort filmpje met mijn fototoestel om de sfeer van het moment wat op te slaan. Vanop de top had ik een schitterend panorama over het Vall de Nuria, de grenskam vanaan Puigmal d'Err tot nabij de Pic du Géant, maar, wat mij het meest opviel hier, op de veel spitsere en ruigere uitlopers van de grenskam aan de Franse zijde.

Na een korte afdaling klom ik daarna verder over de hele brede en makkelijke kam naar de Pic de Noufonts (2861m), een hele grote en vlakke top, waarop het, indien men voldoende water meeneemt, perfect mogelijk is te bivakkeren. Het uitzicht verschilde niet zo heel veel van dat vanop de Pic d'Eyne, al kon ik nu natuurlijk wat meer over enkele toppen heen kijken. Ik nam een hele reeks foto's om later tot een panorama te plakken maar werd dan plots opgeschrikt door een donderslag, ook al stond ik hier nu in een schuchter zonnetje dat doorheen het cirrostratus-dek heenscheen. Doorheen het Vall de Nuria echter werd een grote wolkenmassa omhooggezogen naar de grenskam. Ik maakte mij snel uit de voeten op de open top en daalde af naar de Coll de Noufonts (2652m). Daar aangekomen begon het net te regenen, terwijl nu en dan op enige afstand nog wat gerommel te horen was.

Al snel begon het stevig te regenen, dus besloot ik in de stenen abri die op de col staat te kruipen. Ik kreeg er al snel het gezelschap van twee Fransen. Het moet gezegd, dit was een waar meesterwerkje : een ruimte van pakweg drie bij anderhalve meter, helemaal wind- en waterdicht, gemaakt puur uit opeengestapelde stenen met daartussen hier en daar wat plastic zeilen. Na een uurtje hield de bui op en rond 11u30 was ik terug op weg. Na een stevige klim

liep ik op hoogte door naar de Coll de Noucreus. Het was eigenlijk niet te geloven hoe makkelijk het hier wandelen was op 2800m. Het was ook wel duidelijk dat het klimaat hier heel wat warmer is dan in de westelijke Pyreneeën : daar liep ik vanaf pakweg 2500m steevast door een steenwoestijn, hier waren de hellingen zelfs op 2800m nog behoorlijk groen. Al snel bereikte ik de negen kruisjes, waar ik een foto moest nemen van enkele Spanjaarden. Nog steeds boven de 2750m volgde daarna nog een prachtig stuk naar de Pics de la Vacha, opvallend door de gelaagdheid waarbij veelkleurige lagen op elkaar gestapeld waren. In de diepte verschenen nu ook de meren hoog in Vallée du Carança. Het was een prachtig stuk, de zon was nu ook terug van de partij. Puur genieten.

Bij de Pics de la Vaca aangekomen twijfelde ik een beetje over het vervolg van mijn etappe. Mijn bedoeling was aanvankelijk geweest om hier een wat gewaagdere route te nemen en zo de grenskam verder te volgen tot Pic du Géant, om vandaar af te dalen naar de Coll de la Marrana en zo verder naar Ulldeter. Door mijn lange pauze op de Coll de Noufontes was het nu echter al 13u. De route zag er in de buurt van Pic de l'Infern wel doenbaar uit, maar ook weer niet supersimpel. En bovendien vertrouwde ik het weer nog niet helemaal. En dus besloot ik om gewoon via de GR11 naar Ulldeter te wandelen. Het was een mooi stuk met terugblikken op de Pics de la Vacha en een doorkijk in het Vall Freser. Al om 13u40, een beetje sneller dan verwacht, stond ik op de Coll de la Marrana en vandaar was het niet ver meer naar de Refuge Ulldeter, in feite meer in restaurant in de bergen. Ondanks dat dit skigebied was, was het landschap nog niet al te overdreven verwoest. In de hut nam ik nog een pauze terwijl er weeral een regenbui overwaaide. Er hing een weerbericht waar ik op kon zien dat het in heel Europa niet veel soeps was.

Toen de bui was weggetrokken begon ik rond 15u opnieuw te wandelen. Via het asfalt bereikte ik al snel het skistation, waar ik achter een gebouw liep om het pad op de pikken dat naar de Porteille de Mantet liep. Door een droge vallei met nogal wat losse stenen krom ik niet helemaal naar de col, maar nam op zo'n 2300m een met verf op de stenen aangegeven splitsing naar het Pla de Coma Armada. Na nog een kort stukje klimmen kwam ik plots in een totaal ander landschap terecht. Voor mij lag een eindeloos groot plateau, begraasd door

gemzen en paarden die verspreid rondliepen. Er was enkel een spoor in het korte gras, met hier en daar een grote steenman, meestal gewoon een soort platte of staafvormige stenen die rechtop waren gezet. De tijd en het landschap schoven langzaam voorbij terwijl ik de kilometers aaneen knoopte. De lucht was helder blauw

geworden, de aangename warmte was eindelijk terug. In de verte het plombe Canigou-massief, de allerlaatste hindernis op weg naar de zee. Ik was helemaal alleen op deze fantastische vlaktes. Dit was mijn ding. De gedachten gleden helemaal af, enkel het ritmische geluid van mijn ademhaling en van mijn wandelstokken, prikkend in de droge aarde. Jongens, wat een heerlijk stuk. Voor ik het wist bereikte ik de kam tussen de Rocs Blancs en de Puig de la Llosa, vanwaar ik mijn bivakplekje direct in de gaten had.

Iets na half vijf lag ik lekker in het gras te genieten van het uitzicht op Vallée du Mantet, met het water van de jonge beek klaterend naast mijn plekje. Mijn water ging ik ietsje hoger halen in de bron. Ik waste mijn kleren in de beek, nuttigde mijn avondmaal en bereidde mij voor op mijn avonduitstapje : de zonsondergang vanop de Roc Colom (2507m), de meest oostelijke 2500-er op de grenskam. Het was in feite mijn voorlaatste avond in de bergen. Vanaf overmorgen zit het erop, en is het onder de 1500m doorsteken naar het strand.

Iets voor half acht begon ik aan de klim, terwijl de laagstaande zon de zachte kleuren in het landschap accentueerde. Ik nam achteromkijkend twee fototjes van het hele mooie bivak. De weg naar de Roc Colom was kort en makkelijk. Enkele gemzen sprintten omlaag langs de hellingen toen ik eraan kwam. Rond 19u45 stond ik al op de top, die vol lag met hagelwitte kwartsietblokken. In het westen keek ik uit op het parcours dat ik vandaag had afgelegd, met heel opvallend het duo Gra de Fajol (2706m) – Pic du Géant (2861m). In het oost-noordoosten was het enorme Canigou-massief, de meest oostelijke uitloper van de hoge Pyreneeën, allesoverheersend. Meer naar het oost-zuidoosten was er de Pic de Castabonne, met daarachter Vallée du Tech. Ik probeerde de zee te zien, maar vond ze niet. Geduld.

Zonsondergangen vanop een bergtop blijven de ultieme sensatie van het bergwandelen. Ik voelde me hier weer zo alleen, maar meteen ook zo in vrede met mijzelf en met de wereld, dat ik er bijna duizelig van werd. Helemaal alleen, met kilometers in de omtrek geen enkele andere mens. Op wat ik op dat moment alweer ervaarde als de mooiste mogelijke plaats op de

hele planeet, in de hele melkweg, tussen miljarden sterrenstelsels in het oneindige universum.

26/08/2007 : Dag 53 : Pla de Compmagre – Chalet des Cortelets

Vertrek : 7u50

Aankomst : 18u00

Wandeltijd : 7u55

Afstand : 25km

Klimmen : 1590m

Dalen : 1740m

Bergtoppen : Puig Roja (2724m), Pic du Canigou (2784m)

Dronken van gelukzaligheid was ik gisteren in mijn slaapzak gesukkeld en was mijn wekker vergeten zetten. Mijn biologische klok was intussen wel goed afgesteld en rond 6u45 werd ik wakker. Er was vrij veel hoge bewolking, maar het was redelijk warm en het belooft een mooie wandeldag te worden. Ik vulde mijn watervoorraad tot het maximum (goed 3L) bij, want tot diep in het Canigou-massief zou ik geen

enkele andere bron meer tegenkomen. Rond 7u50 was ik uiteindelijk op weg. Ik stak à l'improviste door over het plateau naar de Mort d'Escoula, die ik aan de noordzijde omtrok, waarbij ik een grote kudde gemzen op de vlucht joeg. Na een korte maar makkelijke afdaling bereikte ik zo de Portaille de Rotja.

Deze onopvallende col markeert het begin van de zogenaamde "Esquerdes de Rotja", een lange reeks witte kwartsietrotsen op de kam richting Canigou. Het pad liep links onder deze rotspartijen door. Het was een hele mooie route, en zonder al te veel hoogteverschillen snel opschieten in de richting van de Canigou. In de aanloop naar de Collade des Rocques Blancs boog het pad af in noordelijke richting, weg van de kam, om in een boogje uiteindelijk langzaam naar de col toe te klimmen, waar ik aansluiting verkreeg op een grindwegje. Van hier was het nu makkelijk wandelen links onder de kam naar de volgende col, de Collade del Vent. Het uitzicht naar het noorden op Vallée du Py in het gelijknamige natuurpark was nogal de moeite. Achteromkijkend waren in de verte nog steeds de toppen rond Pic du Géant te zien. In het noordoosten was de Canigou (2784m) nu verborgen achter de plombe rug van de Pic des Sept Hommes en Puig Roja.

De grindweg liep even verder uit op het Pla Guilhem, alweer zo'n gigantisch groen hoogplateau, met hier en daar een enorme steenman als houvast. Ik week nu echter van elke gemarkeerde route af, want ik wou het Canigou-massief niet betreden langs de klassieke route via de Refuge Marialles, maar langs een hoge route die hier naar de Pic des Sept Hommes krom, en vandaar over de kam door via de Puig Roja, om uiteindelijk af te dalen naar de Gours de Cady (de meest oostelijke hoge bergmeertjes van de Pyreneeën) en iets verderop weer aansluiting te krijgen op de normale HRP die me na een steile klim naar de top van de Canigou zou leiden. Dat laatste was allicht iets voor vanavond, zonder rugzak, want ik wou morgen via de Serra del Roc Negre over de kam doorsteken naar Amélie-les-Bains.

Terwijl ik net voor het begin van de zware klim aan het pauzeren was, kwam een oude man uit één van de nabijgelegen dorpjes aangewandeld. Hij kende het Canigou-massief als zijn broekzak, en ik informeerde dan ook naar enkele routes. Over de Serra del Roc Negre kreeg ik te horen dat dit een hele moeilijke route was die het nodige klauterwerk vergde en eigenlijk best met klimgerief kon worden genomen. Ik stapte dus af van mijn originele plan en besloot vandaag voor of na de Canigou te bivakkeren. De man nam daarna afscheid en vertrok voor dezelfde klim die ik wou gaan doen. Toen ik een kwartiertje later ook vertrok was hij naast de steenmannen een gemakkelijke wegwijzer naar boven. Net voor de top haalde ik hem in en boven hielden we samen nog een korte pauze.

Van hieruit hadden we een geweldige terugblik op het Pla Guilhem, de Esquerdes de Rotja, de grote plateaus waar ik gisteren was overgelopen en op had gebivakkeerd, en nog verder de toppen rond Pic du Géant. Ik meende zelfs de Pic Carlit te ontwaren, maar zeker was ik daar niet van. In het noord-noordoosten was de Canigou nu een stuk dichterbij gekomen. Van hieruit zag hij er niet te beklimmen uit, de zuidflank leek quasi loodrecht. Toch zou ik daar vanmiddag of morgenvroeg omhoog moeten. In het oosten was er een beetje een troosteloze, brede kam, hoofdzakelijk bestaande uit puin. Het was deze kam die ik verder volgde naar de Puig Roja (2724m), de 3^e hoogste top van het massief. De Canigou werd enkel indrukwekkender.

Na de Puig Roja moest ik normaal nog een stukje over de kam vervolgen om uiteindelijk af te dalen naar de Gours de Cady. Maar de kam werd hier plots uiterst smal en rotsachtig en het leek mij makkelijker om over een soort rug een stukje in O-NO-richting af te dalen, een soort kom langs de oostkant te omtrekken en daarna over een steile grashelling terug te klimmen naar de kam. Zo gezegd, zo gedaan. Daarna volgde ik de steenmannetjes naar de rug net ten noorden van de top (2680m) op de kaart. Van hieruit, en dus niet via de afdaling in N-Z richting die op de kaart staat ingetekend, daalde ik over een steile puinhelling met hier en daar een steenmannetje af naar het hoogste meertje. Het was een behoorlijk pittige afdaling en ik was blij toen ik het erop had zitten.

De Gours de Cady zijn een verzameling van vijf piepkleine bergmeertjes die zijn ingebed in een brede kom. Hier en daar zijn groene plekkjes aanwezig waar gebivakkeerd kan worden. Mensen waren er hier helemaal niet, die waren allemaal in de weer op de flanken van de Canigou. Ik hield een korte pauze bij een van de meertjes en daalde dan wat verder af naar twee meertjes die wat verder richting hoofdroute naar de Canigou lagen. Het was iets voor 15u toen ik daar aankwam. Ik legde me in de zon een pak gezouten pindanoten te eten en twijfelde een beetje of ik vandaag nog de Canigou zou gaan beklimmen. Na een goed halfuur luieren besloot ik het erop te wagen en na mijn watervoorraad opnieuw te hebben aangevuld ging ik op pad.

Al snel vond ik aansluiting op het geel-gemarkeerde pad waarover volop mensen aan het afdalen waren. Enkelen waren op het geniale idee gekomen om te proberen een kortere weg te nemen door grote kom vol rotsen en puin, ten zuiden van de berg. Ongelooflijk hoe men zo stom kan zijn. Tegen een slakkengang en met het risico op gebroken benen sukkelden ze langzaam verder. Ik volgde de normale route, die al snel langs een mooie aangegeven bron leidde, waar ik me wat verfriste. Het was een heel stuk warmer dan de voorbije dagen.

Daarna krom ik makkelijk verder, tot ik uiteindelijk die indrukwekkende rotswand bereikte waar ik ergens omhoog zou moeten gaan klauteren naar de top. Van hieruit zag het er nogal indrukwekkend uit.

Ik bond mijn wandelstokken aan mijn rugzak en krom over het puin naar het begin van de rotscouloir toe. Daar was het aanvankelijk

steil maar makkelijk omhoog klimmen over een soort natuurlijke treden. Mijn handen had ik hier nog niet nodig. De donkere couloir, met links enkele hele bijzondere rots-monolithen van vele meters hoog, boezemde ontzag in. Ik krom alleen naar boven. Naar boven toe werd

de klim een heel stuk steiler en nu had ik wel degelijk mijn handen nodig om hier en daar omhoog te geraken. Ik klim graag en vond het uiteindelijk ook helemaal niet zo moeilijk, maar ik kan mij inbeelden dat ik het naar beneden minder gezellig had gevonden. Qua klautergehalte is dit volgens mij zelfs de meest pittige passage van de hele tocht geweest.

Enfin, al klauterend verscheen daar rond 16u45 plots het topkruis, gedrapeerd met een Catalaanse vlag. En ja, vanop de Canigou zag ik mijn einddoel voor het eerst liggen : de Middellandse zee. Heel vaag weliswaar door de wat heïge lucht, maar ik zag hem en kende een moment van intens geluk en trots. Het was zo goed als voor elkaar nu. Hoe mooi het uitzicht in de andere richtingen ook mocht zijn, mijn blik werd aangezogen door het zilte nat

daar in het oosten. Ik bleef een goed kwartier op de top, tot ik er helemaal alleen was wanneer alle andere mensen aan de afdaling waren begonnen. Iets na vijven begon ik zelf te dalen, een routine-klus over een vrij goed pad richting Chalet des Cortalets, waar ik pas rond 18u aankwam. Ik genoot nog van een colatje op het gezellige terras en ging daarna de tent opzetten. Een laatste bivak op hoogte. Een laatste bivak in de Pyreneeën.

27/08/2007 : Dag 54 : Chalet des Cortelets – Amélie-les-Bains

Vertrek : 7u25

Crash : 16u20

Wandeltijd : 7u40

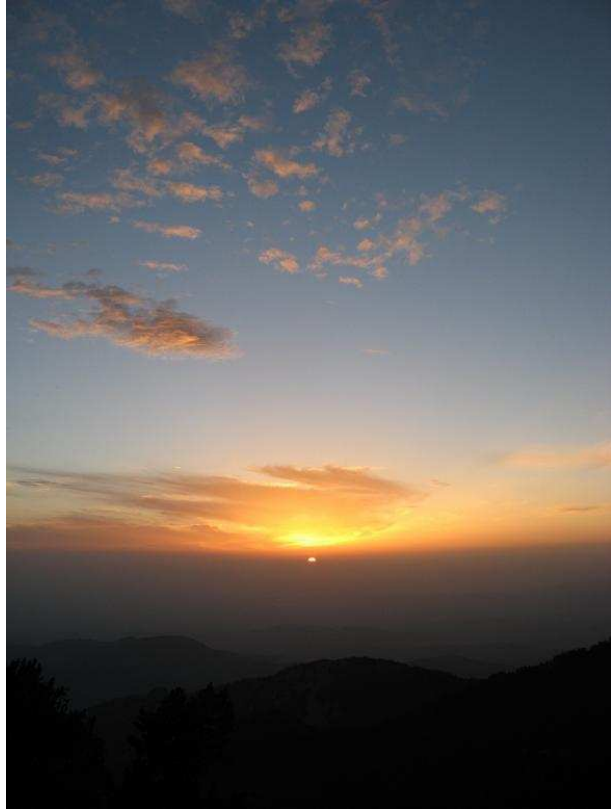
Afstand : 29km

Klimmen : 330m

Dalen : 2260m

Die ochtend at ik mijn ontbijt met zicht op de Middellandse zee. Zo dichtbij, ik leek ze wel te kunnen aanraken. De vroegste zonnestralen werden gereflecteerd op het zeewater daar in het oosten. Iets voor half acht was ik al op weg. Op dat moment was het al duidelijk dat het een warme dag zou gaan worden. Ondanks het ochtendlijke uur, de grote hoogteligging en het dalende parcours liep ik al meteen te zweten in mijn lichtste kledij. Er stond geen zuchtje wind. Na een sanitaire stop, waarbij ik driemaal enkele meters doorstapte vanwege duizenden hongerige en opdringerige vliegen, stapte ik in licht dalende lijn over een grindwegje naar de Pas del Prat Cabrera. Daar begon het Balcon du Canigou.

Het Balcon du Canigou is een heel bekende route, en volkomen terecht. Lastig is het niet, de hoogteverschillen zijn immers miniem, en de uitzichten op de oostflank van het massief en de valleien zijn schitterend. Intussen was ik zeer op mijn hoede, want de hitte werd intussen, ook al was het nog niets eens 10u, nogal zinderend. Bij elke beek die ik passeerde nam ik de tijd om mijn shirt uit te doen en in het frisse water onder te dompelen, wat mij toch telkens een tiental minuten verfrissing bracht. Ik sprong nu ook niet meer zuinig om met mijn waterzuiveringstabletten, als er één dag was waarop ik mijn resterende 12 tabletjes nog nodig zou hebben dan was het wel vandaag.

Na de abri du Pinatel zat het mooiste stuk erop en wat verder begon de afdaling naar het Maison Forestière de l'Estanyon, waar het op een groen grasveldje met zicht op de vallei en een bron ietsje verderop heerlijk bivakkeren moet zijn. Ik stapte echter door, stak mijn shirt nog eens onder het water, vulde mijn flessen bij en klom daarna door naar Col de la Cérire, waarbij ik stilaan last kreeg van de warmte. Het was 11u toen ik de col bereikte. Ik pauzeerde

niet, aangezien het enkel maar warmer zou worden. Wat verderop stonden schapen te drummen om een plekje in de schaduw van een overheellende rots te veroveren. De laagsten in de rangorde stonden de braden in de zon.

Al snel bereikte ik een grintweg, die wat verder overging in asphalt. Aan de gîte du Battère besloot ik in de schaduw op het terras

even te pauzeren, waarbij ik aan de praat geraakte met twee Engelse veertigers die er ook de hele oversteek hadden opzitten. Zij waren begin juni al vertrokken in Hendaye en hadden er dus ruimschoots de tijd voor genomen. Dikwijls namen ze gewoon enkele dagen rust in een

mooi stadje. Ik vulde mijn water nog een laatste keer helemaal bij, tot Amélie-les-Bains zou ik het nu met drie liter moeten doen want er was niets meer te vinden onderweg.

De route was nu weinig beklijvend. Over onverharde wegen ging het via de Tour de Batère, de Col de Formantère en de Col de la Redoute in een eindeloze afdaling verder. In het oosten was er het grote niets, de kustvlakte. Het laatste stuk van Montbolo naar Amélie-les-Bains sneed ik wat haarspeldbochten van de weg af via een met gele stippen gemarkeerd pad. Het was rond 16u toen ik eindelijk het dorp bereikte.

In Amélie had ik weeral wat dingen te regelen. Ten eerste wou ik naar de supermarkt om mijn laatste inkopen te gaan doen. Daarnaast moest ik een lift naar Céret versieren, waar een SNCF-bureau was waar ik mijn TGV-tickets vanuit Banyuls naar huis wou gaan bestellen. Maar eerst en vooral moest ik geld gaan uit de muur halen om dat alles zeker te kunnen betalen, aangezien ik vermoedde dat het misschien niet mogelijk zou zijn om met Bancontact te betalen, en ik nu nog maar een kleine 200 euro op zak had, wat nogal nipt zou worden om al mijn uitgaven naar huis te dekken. Mijn treinticket zou allicht niet al te goedkoop zijn, zo midden in de vakantieterugtocht en zo kort van tevoren geboekt...

Ik stak via een brug de Tech over en vond al snel een bankautomaat op de hoek van de D115 en een drukke verkeersvrije winkelstraat. Maar mijn aanvraag tot afhalen van geld wordt geweigerd, ondanks het feit dat ik Maestro heb. Ik probeer het een tweede keer, maar voel plots dat ik mijn evenwicht verlies. Mijn zicht vermindert plots, zwarte vlekken dansen voor mijn ogen en voor ik het goed en wel besef donder ik languit op de straatstenen. Al meteen ontwaak ik terug, maar als ik mij opnieuw recht probeer te stellen verschijnen de zwarte vlekken opnieuw en val ik opnieuw. Mensen komen nu te hulp gelopen. Ik vraag fris water. In de vlucht zie ik een digitale thermometer aan de overkant van de straat 36° aanduiden. Ik blijf nu tegen de muur zitten en vraag aan mensen om mijn bankkaart, die nog in de muur moet steken. De bankbediende komt ze terugbrengen. Een vrouw komt met een fles water aangelopen, die ik voor de helft over mijn hoofd kieper en voor de helft leegdrink.

Na een minuutje probeer ik met de hulp van enkele mensen opnieuw recht te staan, maar ik moet meteen weer gaan zitten. Shit, dit lijkt erger dan een korte appelflauwte. Ik twijfel nog, maar de omstaanders niet meer en ze bellen een ambulance. Nu begon ik me een beetje een slachtoffer te voelen en dat zinde mij niet, terwijl ik daar zo zat kon ik nog goed helder nadenken en echt slecht voelde ik mij eigenlijk niet eens. Ik had deze crisis ook helemaal niet voelen aankomen. Mijn eerste zorg op dat moment was eigenlijk zelfs dat ik, aangezien ik blijkbaar geen geld uit de muur kon halen, gewoon niet genoeg geld had om én ziekenhuis én treintickets te betalen. Maar het spel zat nu op de wagen en tegenhouden kon ik het niet meer.

Een tiental minuten later naderen loeiende sirenes. Drie verplegers komen uit de ambulance gesprongen, en lopen mij gewoon voorbij. Zo slecht zag ik er blijkbaar nog niet uit, en als ik glimlach om hun missertje beseffen ze dat blijkbaar ook wel. Ondersteund weet ik naar de ziekenwagen te wandelen, waar men mijn hart en bloed controleert en allerlei vragen stelt. Ik heb het soms nogal moeilijk hierop te antwoorden aangezien ik niet zoveel medische termen in het frans ken. Als ik zeg hoe lang ik al aan het wandelen ben vallen hun ogen bijna uit hun kop. Er wordt een andere dokter bijgeroepen en na een kwartiertje onderling gekibbel komen ze tot het besluit dat ik naar het ziekenhuis moet. Men verzekert mij dat de

rekeningen desnoods nagestuurd kunnen worden. Ik voel me eigenlijk wel een beetje een marginaal als ik dat vraag maar ze lijken mijn situatie wel te begrijpen.

Het is op het moment dat de ambulance met loeiende sirenes de weg naar Céret begint af te scheuren dat plots het besef komt dat mijn tocht erop zit. Dit was, ook al waren de omstandigheden vandaag nogal extreem, een signaal van mijn lichaam dat ik niet mag negeren. Bovendien verwacht men dat het superhete weer nog minstens twee dagen aanhoudt en ik heb geen zin om zo dicht bij het einde nog dagenlang niets te zitten doen. Nee, mijn tocht zit erop. Op drie dagen van de finish, ochot. Ik weet dat ik er later geen spijt van ga hebben dat ik deze beslissing nu neem. Ik neem eigenlijk zelfs geen beslissing, ze overvalt me.

De verplegers kijken mij een beetje meewarig, maar ook begrijpend en met een soort van bewondering aan. De film van een monsterlijk avontuur van twee maanden glijdt in fast forward voor mijn ogen. Alle emoties van twee maanden worden samengebald in één machtige eruptie, hier in de ziekenwagen, aan het begin van mijn tocht naar huis. Ik laat mijn tranen de vrije loop. Geluk, liefde, trots, verdriet, heimwee, hoe mooi kunnen tranen zijn?

Epiloog

Het is begin december. Buiten is het kil en grijs terwijl de regen, gedragen door een strakke zuidwester, tegen het raam tikt. Vier uur in de namiddag en de duisternis lijkt al in te vallen. Ik zet me achter de computer voor een allerlaatste stukje tekst van het lange Pyreneeënverslag.

Drie maand ben ik intussen terug uit de bergen. De hitte die me toen velde heeft plaatsgemaakt voor de grauwe Belgische winter. Als ik terugdenk aan de tocht is één van de vragen die ik me uiteraard meteen stel : wat is er die 27e augustus op weg naar Amélie-les-Bains eigenlijk misgelopen? Heb ik fundamentele fouten gemaakt die dag? Had ik mijn ineenstorten kunnen vermijden? Allicht wel, maar achteraf gezien vind ik anderzijds niet dat ik echt verkeerde beslissingen heb genomen.

Op de Col de Cérère, voor het begin van de echte afdaling, had ik kunnen kiezen voor de GR10 in plaats van de HRP, die me meer door het bos zou hebben gevoerd en dus meer in de schaduw. Ik koos de HRP.

Aan de gîte de Batère had ik kunnen kiezen om het voor die dag daar voor bekeken te houden en de volgende dag in alle vroegte het tweede stuk naar Amélie te wandelen. Ik pauzeerde even, maar stapte door.

Enfin, deze en nog andere beslissingen waar ik op het moment zelf maar even bij stilstond, ik nam er immers elke dag, blijken achteraf heel belangrijk te zijn geweest.

Het besluit om na mijn ineenstorten de tocht te staken was eigenlijk heel snel en makkelijk genomen. Ik heb er ook geen spijt van. Op voorhand had ik nooit gedacht dat ik zo dicht bij het einde nog zou willen opgeven. Maar, in tegenstelling tot wat ik had verwacht, werkte de zee eigenlijk niet echt als een gigantische magneet op mij. In zekere zin was ik zelfs opgelucht dat alles voorbij was. De tocht had meer van mijn geest geveerd dan ik tijdens de reis had beseft. Ik mag hierbij niet ontkennen dat de laatste twee weken van de reis mentaal soms heel belastend waren.

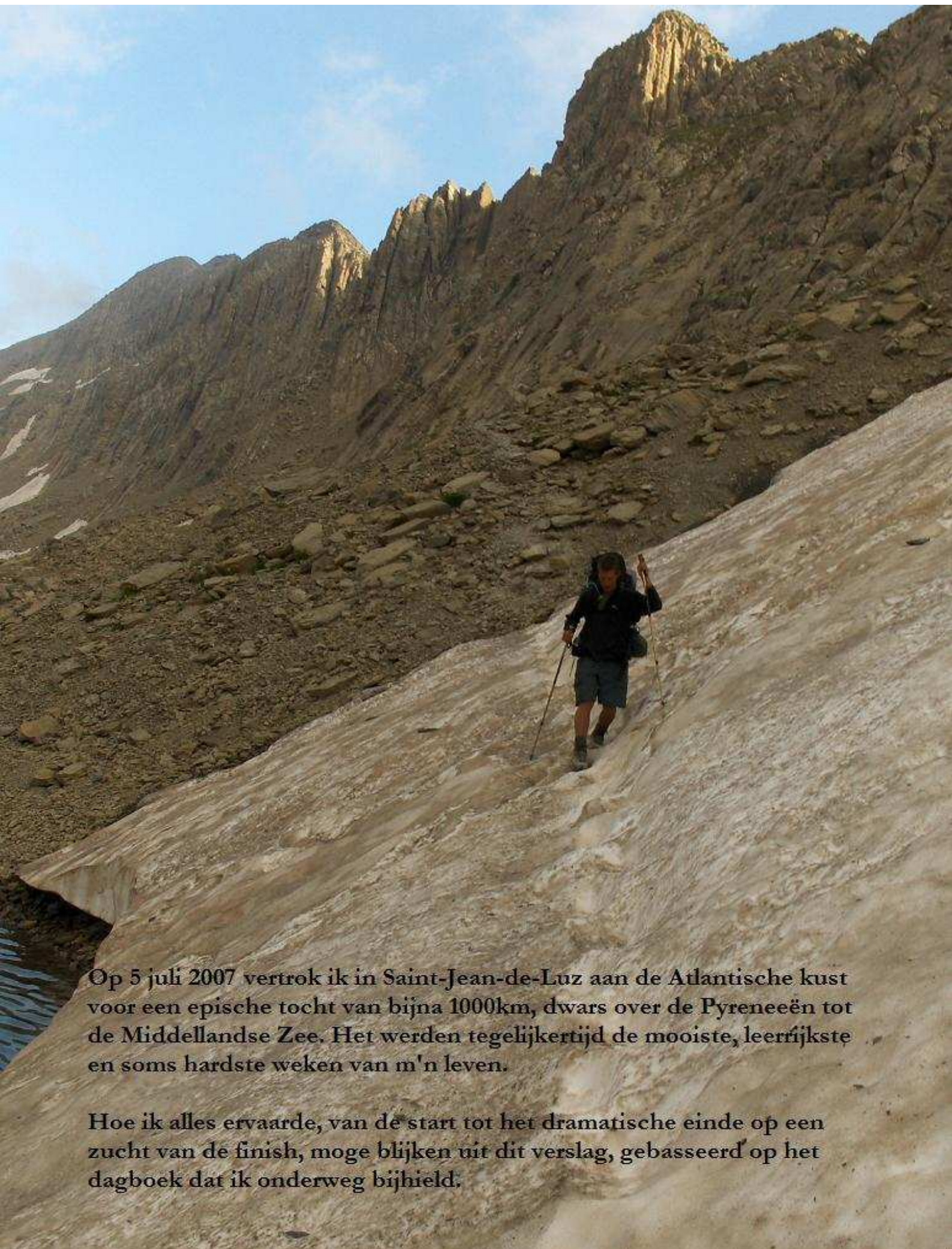
Tot in Espot had ik op geen enkele manier last gehad van enige stress of spanning. Noch in het Baskenland, waar ik solo op een heel relaxte en gecontroleerde manier de soms moeilijk omstandigheden trotseerde en met volle teugen van de tocht genoot, noch in het gedeelte dat ik samen met Joris&Goedele of met Nicolas aflegde. Die eerste 40 dagen waren voorbij gevlogen, met al mijn poriën ademde ik de tocht in en uit en de zee kwam spelenderwijs in zicht. Moest mij in die 40 dagen iets zijn overkomen zoals op weg naar Amélie, dan had ik gewoon drie dagen rust genomen en daarna verdergetrokken zijn. Maar toen ik er vanaf Espot terug alleen voorstond maakte zich al snel een zekere rusteloosheid en gejaagdheid van mij meester en dacht ik dikwijls aan mijn thuiskomst. Op enkele opflakkingen van een dag na, zoals rond de Pic d'Estats, het Carlit-massief of de avond aan de Roc Colom, genoot ik niet meer van de tocht zoals daarvoor. Het onzekere weer, wat ervoor zorgde dat ik dikwijls (te) lange etappes moest maken, was zeker een van de oorzaken dat ik het zwaar kreeg. Maar op den duur begon ik ook gewoon lange etappe's te maken om sneller aan te komen. Het was duidelijk dat ik bijna "op" was.

Toch ben ik ervan overtuigd dat anderhalve à twee maand geen bovengrens hoeft te zijn qua tochtlengte. Het enige dat ik me kwalijk neem is dat ik tijdens het laatste deel van de tocht te weinig tijd heb genomen voor mezelf. Bijvoorbeeld een rustperiode van twee of drie dagen in een groter dorp of zelfs gewoon een camping, waar ik wat had kunnen bijpraten met andere mensen, kan dit probleem zeker verhelpen en de goesting terugbrengen om helemaal fris terug verder te trekken. Neenee, het was zeker niet mijn laatste supertocht.

Na bovenstaande paragrafen kan het nu misschien klinken alsof ik toch een wrange nasmaak heb. Niets is minder waar. De Pyreneeënoversteek was een onbetaalbare unieke, verrijkende ervaring. Louter sportief was het, achteraf gezien, een straffe stoot. Qua natuur hebben de Pyreneeën mij op geen enkel moment of geen enkele manier ontgoocheld, integendeel. Dag na dag stond ik met mijn bek open bij het aanschouwen van zoveel moois. Dagelijks zit ik nog in mijn foto's te snuisteren en ontdek ik nog nieuwe, subtiele details die ik ter plaatse zelfs niet opgemerkt had. Het is die subtiliteit, die kleine details, soms de soberheid in het landschap die voor mij de Pyreneeën als gebergte zo uniek maken. Een nieuwe ontdekking voor mij is de charme van solotrekking. De snel wisselende emoties die zo eigen zijn aan lange trekkings ervaarde ik solo veel feller, en zeker in het Baskenland liep ik met zalig bevreed gevoel rond. Meer van dat, de komende jaren!

Dikwijls wordt me gevraagd wat ik nu het mooiste stuk van de Pyreneeën vond. Ik zou het gebergte en mijn tocht onrecht aandoen om er zomaar één plaats of moment uit te kiezen. Elke dag had zo zijn gedenkwaardige momenten. Als ik er toch enkele absolute hoogtepunten moet uithalen : De symboliek van de strandwandeling in Hendaye, het bivak bij de Pic d'Orhy, de wondermooie beklimming en uitzicht van de Pic d'Anie, de wolkenzee in de Cirque d'Ansabère, de magische Monte Perdido, de overnachting op de Taillon (ik zie en hoor die gems nog steeds in mijn hoofd), de dramatiek van het Balcon de Pineta, de spanning op weg naar de Col de Mulleres, de wonderlijke wildernis en volmaakte schoonheid van de Aiguestortes, het absolute "alleen zijn"-gevoel op weg naar het Mont-Roig massief, de klim van de Estats en het bivak aan Estany de Sottlo, de heroïek op de flanken van de Carlit, de eindeloze vlaktes op weg naar de Canigou, en nog zoveel meer... Maar bvb. ook de barbeceu met de Franse bouwvakkers aan de voet van de Carlit zal ik mij nog lang herinneren.

Ach, als ik hier zo zit te schrijven wil ik direct terug. 't zal voor volgende zomer zijn. En een volgende monstertrekking? Binnen een jaar of drie misschien, na het beëindigen van mijn studies? Helemaal van hier tot de Noordkaap door alle grote bergmassieven van Scandinavië, startend rond nieuwjaar, Zuid-Noorwegen doorkruisend door meters sneeuw in de vroege lente en de poolcirkel oversteken met de middernachtzon? Voorlopig een droom, maar dat waren de Pyreneeën een jaar geleden toch ook?

Op 5 juli 2007 vertrok ik in Saint-Jean-de-Luz aan de Atlantische kust voor een epische tocht van bijna 1000km, dwars over de Pyreneeën tot de Middellandse Zee. Het werden tegelijkertijd de mooiste, leerrijkste en soms hardste weken van m'n leven.

Hoe ik alles ervaarde, van de start tot het dramatische einde op een zucht van de finish, moge blijken uit dit verslag, gebaseerd op het dagboek dat ik onderweg bijhield.

